JEAN S. MACLEOD

In inima zăpezilor

Traducerea si adaptarea în limba română
de: FILOFTEIAISCRU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

în cabina ferită de zgomote si luminată discret, Valerie Fenwick se postă în faţa uriaşei oglinzi de pe perete şi-şi studie imaginea cu severitate. Cu acele de gămălie între dinţi, fata de la retuş îi scurta rapid tivul, care clientei sale i se păruse prea lung. Valerie se răsuci în jurul ei ca un manechin şi calculă efectul pe care era convinsă că-l va produce când va apărea în acea rochie de seară vaporoasă. Plină de tact, vânzătoarea considerase că e mai bine să-o şteargă din cameră, lăsând-o singură cu oglinda monumentală. Doamna învăluită în pânza fină o somă cu o voce poruncitoare pe directoarea magazinului să vină cu ea în salonul micuţ în care domnea o căldură tropicală.

- Doamnă Renaud, vreau să aflu părerea dumneavoastră!

Arbitra eleganţei îşi făcu apariţia, îmbrăcată într-o rochie strâmtă
cu bretele, simplă, dar foarte scumpă.

- Sunteţi superbă! Absolut superbă! spuse ea încântată. Acest verde de culoarea mugurilor de bambus e de-a dreptul divin! Si croiala vă pune în valoare extrem de bine silueta.

- Silueta! oftă Valerie.

Cu o mutră plină de invidie, aruncă o privire spre vânzătoarea cu talie de viespe care se agita printre accesoriile luxoase create de numele cele mai faimoase ale modei pariziene de lux.

- Nu mai am douăzeci de ani! şopti ea cu tristeţe.

- Doamnă Fenwick! protestă eleganta directoare. Sunteţi atât de slabă! Puteţi să vă permiteţi orice! Nu doriţi să probaţi acest taior? L-am primit chiar acum.

- Vreţi cu tot dinadinsul să mă ruinaţi! spuse Valerie cu un zâmbet care o întinerea cu zece ani.

- Faceţi-o de dragul meu, vă rog! continuă redutabila femeie de afaceri. Exact stilul dumneavoastră!

Prefăcându-se resemnată, Valerie se dădu bătută şi-şi puse cu mare plăcere taiorul din mohair moale.

- Parcă ar fi fost făcut pe comandă! exclamă doamna Renaud.

- Nu e cam închis la culoare?

- Absolut deloc! Se potriveşte perfect cu părul dumneavoastră roşcat. Monique, ajustează tivul. E un pic cam lungă.

- Bine, doamnă, şuieră fata, tot cu gura plină de ace.

- Nu văd preţul, protestă doamna Fenwick răsucindu-se. Doamne sfinte! gemu ea când citi eticheta acelei creaţii exclusiviste. E o adevărată nebunie!

- Gândiţi-vă numai la succesul pe care-l veţi avea îmbrăcată în culoarea asta albastru-cobalt! o asigură doamna Renaud. Aveţi de gând s-o purtaţi azi?

- Nu. Spuneţi-i Monicăi să nu se grăbească. N-are rost să cheltuie bani pe haine pentru masa la care am fost

invitată în dimineaţa asta.

Doamna Renaud o conduse pe clienta ei până la uşă, păşind cu pantofii ei scumpi pe mocheta groasă a magazinului de lux.

Când ajunse la marginea trotuarului, doamna Fenwick opri cu
un semn din deget un taxi care era în căutare de clienţi.

- La Palatul de Justiţie!

Stând comod pe bancheta din imitaţie de piele neagră, schiţă o grimasă enervată. Mesele luate împreună cu Jameson deveniseră o adevărată corvoadă. Evident, cu excepţia cazurilor în care simţea nevoia ca el să-i servească drept confident.

în ciuda cutei uşoare de pe frunte, era o femeie frumoasă căreia cu greu i s-ar fi dat vârsta pe care o ascundea de altfel cu o abilitate desăvârşită.

"Sărmanul Jameson!", îşi spuse uşor înduioşată, în timp ce maşina oprea în faţa adresei indicate.

Dowson răspunse aproape imediat la sonerie.

- Bună ziua, doamnă, spuse el pe un ton mieros. Domnul vă roagă să aveţi puţină răbdare. Luaţi loc în salon, vă rog.

Valerie se aşează graţios pe o canapea şi-şi plimbă privirea de jur-împrejurul încăperii. Totul îi era cunoscut în acel decor auster: mobilele în stil Tudor, rafturile înţesate cu cărţi şi uriaşul fotoliu îmbrăcat în piele.

-Valerie! spuse brusc o voce plăcută. Ce fericit sunt să te văd!

îi luă mâna cu fermitate şi i-o sărută într-un mod care

depăşea
simpla politeţe.

- Ce mai faci, draga mea?

- Mă agit de colo-colo. Nu stau nicio clipă pe loc.

- Ti-am admirat mereu mobilitatea! Câtă energie! Timpul n-a reuşit să te doboare. Dacă aş îndrăzni, te-aş întreba câţi ani ai....

- După ce împlineşte douăzeci şi unu de ani, nicio femeie nu mai răspunde la o asemenea întrebare, se alintă Valerie. De obicei, recunoaşte că are cam o treime din vârsta reală!

Tonul glumeţ încerca să ascundă seriozitatea vorbelor ei, dar
Jameson nu se lăsa păcălit. El era conştient că prietena lui nu vedea trecea anilor cu toată seninătatea necesară. Ba dimpotrivă, ducea o luptă jalnică şi disperată împotriva ravagiilor pe care le cauzase timpul frumuseţii ei.

- Si Sybil? E tot la pension?

- Deocamdată.

- Curând împlineşte optsprezece ani, nu-i aşa?

- Da. Stii că moare chipurile de nerăbdare să vină să trăiască alături de mine?

- Compania ei îţi va prinde foarte bine.

- Nici nu te gândi la aşa ceva! explodă frumoasa Valerie. Nu pot să afişez în public o fată de optsprezece ani la Londra! Am intenţia s-o trimit în Elveţia. Stii foarte bine că a avut mereu probleme cu plămânii. Răcelile ei repetate mă sâcâie groaznic. Christopher Dennaby crede că aerul de munte o va mai întrema.

- Nu ştiam că Dennaby e specialist în boli de plămâni, observă sec Jameson dându-se la o parte pentru a o lăsa să treacă pe invitata sa.

Valerie se încruntă.

- Mă costă prea mult să fiu tentată să accept temeiul sfaturilor lui, spuse ea cu ironie în glas.

- Ciudat criteriu mai e şi acela de a stabili reputaţia unui medic în funcţie de onorariile pe care le percepe.... Si dacă această somitate a medicinei se înşală? Dacă aerul din Alpi nu-i priește fiicei tale?

- Mai întâi facem o încercare, după aceea o să mai vedem. Sunt gata să fac acest sacrificiu financiar pentru sănătatea lui Sybil.

- Pentru sănătatea ei sau a ta?

Valerie fu descumpănită câteva clipe, după care îl privi drept în
ochi pe confidentul ei.

- Am intenţia să mă recăsătoresc, spuse ea cu o voce înăbuşită. Jameson nici nu clipi. îşi punea mănuşile în mâini.

- Tin foarte mult la Peter Holland, preciză ea.

De data asta, sprâncenele stufoase ale avocatului se transformară într-un uriaş accent circumflex. Ca să-şi ascundă uimirea, se aplecă şi mângâie agitatul foxterier pe care Dawson îl ţinea solemn de lesă.

- Haide Rokie! Vino la plimbare.

După care ieşi şi trânti uşa apartamentului în urma lui.

în timp ce ciugulea în silă din gustările servite sub formă de bufet suedez, Valerie încercă să descopere ce

sentimente îi inspira cel care stătea dinaintea ei. Jameson Chator fusese vreme de optsprezece ani cel mai bun prieten al soţului ei. înfruntase împreună cu el greutăţile căsniciei sale furtunoase. Sfaturile lui pline de bun-simţ salvaseră în mai multe rânduri de la dezastru acel cuplu agitat. Lui Valerie, Jameson i se păruse mereu prea conformist şi demodat, dar îi ascultase întotdeauna sfaturile şi ţinuse cont de părerile lui puţine, dar foarte pertinente.

- Oricum, spuse ea deodată: sunt sigură că aceasta va fi o experienţă foarte educativă pentru Sybil.

-Acest sejur în Elveţia?

- Da.

Jameson puse delicat pe masă furculiţa şi cuţitul.

- Cui ai de gând să i-o dai în grijă? Eu am un prieten medic care
conduce o clinică în Oberland, lângă Berna. Vrei să vorbesc cu el?

Faţa lui Valerie se lumină.

- Ce idee bună! Am găsit deja o domnişoară de companie pentru Sybil şi acum tu îmi propui să-i găseşti o gazdă! Acum m-am liniştit de tot!.

Un râs şuierat scăpă dintre buzele ei fardate cu mare artă:

- N-am caracteristicile unei mame posesive, dar nici nu sunt total lipsită de inimă!

Prudent, Jameson nu mai făcu niciun comentariu.

în timp ce mergeau pe Fleet Street sub soarele palid de ianuarie, avocatul continuă cu blândeţe:

- Sunt de acord cu tine că Sybil nu trebuie să plece singură în Elveţia. O însoţitoare de vârsta ei îi va mai înveseli şederea acolo. Prietenul meu nu mai e atât de tânăr şi munca la clinică îi ocupă tot timpul.

- Azi-dimineaţă i-am scris surorii mele. Sunt sigură că fata va profita de ocazie. Familia ei nu prea dispune de mijloace financiare şi nepoata mea Elaine va fi încântată să-i servească drept supraveghetoare lui Sybil.

- Să sperăm că va accepta.

Jameson îşi drese glasul.

- Ai informat-o pe fiica ta despre planurile referitoare la ea?

Valerie se uită urât la el.

- Ea ştie doar că un sejur la munte va fi benefic pentru plămânii ei. în rest, e o problemă care mă priveşte numai pe mine. Nu dau socoteală de faptele mele în faţa unui copil!

- Necazul e că nu mai este un copil. Ce-şi va imagina în privinţa stării ei de sănătate?

- Păi…nimic! Se va duce în Elveţia ca să respire aerul curat al
înălţimilor, atât şi nimic mai mult. Ce altă explicaţie ai vrea să-i dau?

Avocatul chemă un taxi în care Valerie se urcă grăbită. El porni încet pe drumul spre casă, unde îl aştepta Rokie, plin de entuziasm şi vioiciune.

- Hei, stai cuminte, căţel! Vezi doar că nu te-am părăsit. Ce temperament posesiv ai! Ia spune-mi, ţi-ar plăcea ca doamna aceea drăguţă cu care am luat masa să

devină stăpâna ta?

Căţeluşul începu să scheaune. Jameson Chator începu să-şi umple tacticos pipa şi Rokie sări imediat pe genunchii lui, după ce acesta se instală comod în fotoliul din piele.

- Ce ţi-e şi cu femeile astea, bătrânul meu Rokie! Misterul feminin. .

Tutunul răspândea vălătuci parfumaţi de fum în încăpere.

- Când mă gândesc că Valerie s-a măritat cu cel mai bun prieten al meu.... Pe vremea aceea avea doar optsprezece ani şi nu era obsedată de gândul îmbătrânirii. Nu ca acum. La patruzeci de ani, se încăpăţânează să arate de treizeci şi toate astea din cauză că i s-au aprins călcâiele după un bărbat mai tânăr ca ea.... Câtă vanitate!.... Biata Sybil! Mama ei o expediază în Elveţia ca pe un pachet oarecare! Păcat că treburile mă reţin la Londra, altfel te-aş fi luat cu mine la schi!

încă bombănind, avocatul se ridică din fotoliu şi se aşează la biroul lui de acaju. Cu un aer gânditor, deşurubă capacul stiloului, luă o coală de hârtie şi începu să redacteze o scrisoare destinată prietenului său, doctorul Hans Fiedler.

La Mull, Mary MacLaren primi scrisoarea lui Valerie cu posta de dimineaţă. La început se hotărî să aştepte întoarcerea copiilor săi ca s-o citească, şi o puse pe colţul unui bufet.

îşi îndepărtă o şuviţă revelă de pe frunte şi se aplecă pentru a se uita în cuptor. Apoi, ceva mai liniştită, se

răzgândi şi deschise plicul de culoare gri.

- E chiar de la ea! exclamă Mary, cu sprâncenele încruntate. Când e vorba să-mi ceară să-i fac un serviciu, îşi face timp să ia condeiul în mână!

Scrâşnetul pietrişului de pe alee o determină să ascundă hârtia în buzunar.

- Am crezut că o să-mi pierd toată ziua acolo! se auzi o voce subţire. Sper că am luat tot: săpun, lumânări, aţă pentru cârpit şi hârtie de scris.

- Ce părere ai despre o călătorie în Elveţia? o întrebă brusc mama pe Elaine.

- Mamă! Nici nu te gândi la aşa ceva! Cu ce bani?

- De ce nu? Era gata-gata ca eu şi tatăl tău să plecăm în Australia!

- Si v-aţi stabilit la Kilmore! o completă Elaine zâmbind. Regreţi?

- Nu, dar e bine să vezi câteva ţări cât eşti tânără. Nu mi-ai răspuns referitor la Elveţia.

Elaine stătea în dreptul dulapului în care ţineau vesela şi alegea cuţite şi furculiţe ca să pună masa.

- Mătuşa Valerie ar vrea s-o însoţeşti pe fiica ei, Sybil, în munţii Alpi. O nelinişteşte sănătatea ei. Dar mai bine citeşte cu ochii tăi.

Mary MacLaren se uită cu un aer îngrijorat la fata care citea scrisoarea parfumată. Trăsăturile slăbite ale lui Elaine, paloarea ei anormală pentru o tânără de douăzeci şi cinci de ani o îngrijorau, dar nu îndrăznea să-i vorbească fetei despre acest subiect. Aerul curat de munte poate va reuşi să facă minuni.....

- Cum e mătuşa Valerie? o întrebă Elaine. Eram mică atunci când am văzut-o ultima oară

- De când s-a stabilit la Londra, e adevărat că nu ne-a prea vizitat. Câte un bilet din când în când însoţit de nişte ciocolată sau bunătăţi de sezon. Nimic altceva.

- De ce nu se duce chiar ea cu fiica ei?

- Bănuiesc că are ea motivele ei.

- Si văd că insistă să ne întâlnim la Edinburgh, la mătuşa Margaret, continuă Elaine mirată.

- Draga mea, te rog, să te gândeşti la propunerea ei şi să-i trimiţi un bilet.

- Mamă, ce ai să faci când Callum şi Edith se vor căsători?

Mary MacLoren lăsă cu tristeţe ochii în jos.

- încă nu ştiu. Nu mă văd trăind în altă parte decât la Kilmore.

- De ce trebuie să te gândeşti că părăseşti casa asta? spuse Elaine nervoasă.

Era conştientă de ataşamentul mamei sale faţă de pământul acela, cultivat cu pasiune mai întâi de soţul ei, apoi de fiul cel mare şi după moartea amândurora, de fiul mic, Callum. Acesta din urmă, după doi ani de absenţă, revenise pe proprietatea familiei împreună cu logodnica pe care şi-o alesese.

Edith Hunter nu ştia nimic despre viaţa unui fermier care trăieşte pe o insulă scoţiană. Simţea numai dispreţ faţă de Kilmore şi viitoarea ei familie. Elaine, care era infirmieră, înţelesese repede că ea trebuia să părăsească ferma atât de dragă în ziua în care Edith se va mărita cu

fratele ei. Dar ce se va întâmpla cu mama ei?

- în ce stadiu mai sunt planurile lor?

- Habar n-am. Era vorba să se căsătorească în vara asta şi acum zice că are de gând să facă o călătorie în Devon. Fratele tău ar vrea să se ocupe Angus MacAllister de pământ în lipsa lui.

- Angus are şi aşa destulă treabă pe cap, spuse Elaine încruntându-se. Ce păcat că fratele meu a uitat cât de mult o plăcea pe Mary MacAllister.

- S-ar putea răzgândi. Bărbaţii se răzgândesc destul de des.

- Nu cred, spuse Elaine cu tristeţe în glas.

Mary MacLaren aruncă o privire piezişă spre fiica ei, dar nu spuse nimic.

După ce veni Callum acasă, se aşezară la masă.

- Ar trebui să te duci acolo, îi spuse el brusc lui Elaine, care îi relată pe scurt propunerea făcută de mătuşa lor. Să nu-mi spui că încă mai stai pe gânduri.

- Ba da, îi mărturisi Elaine aruncând o privire către mama ei.

- N-are niciun rost! Călătoria asta îţi va prinde foarte bine. Mama o să rămână la Kilmore, ca s-o înveţe pe Edith ce e aceea o exploatare agricolă.

Peste o săptămână, Elaine se îndrepta spre locuinţa spaţioasă a mătuşii Margaret şi a celui de-al doilea soţ al ei. Atunci când intră, masa era pusă pentru servirea ceaiului.

- Mătuşa ta, Valerie, trebuie să sosească împreună cu Sybil, îi explică Margaret Chishalm. Aerul de Edinburgh o va mai înviora puţin pe biata copilă. Probabil are faţa albă

ca varul după ce a stat închisă în pensioanele acelea.

Atunci când doamna Fenwick îşi făcu intrarea în încăperea imensă în care se simţea miros de ceară de parchet şi plăcintă cu mere, Elaine se încordă în mod instinctiv. Eleganţa gesturilor ei cam repezite totuşi, impresia de permanentă nemulţumire care emana din întreaga ei fiinţă confirma imaginea pe care şi-o făcuse despre mătuşa ei prin intermediul scrisorilor.

- Aşadar, tu eşti fiica lui Mary, şopti Valerie cu o uimire uşor
încântată. Nu mă aşteptam să fii atât de drăguţă, Elaine. Mama ta
mi-a spus că ai făcut şcoala de infirmiere.

- Da, mătuşă. O să încerc să găsesc un post într-un spital din zonă.

- Excelentă idee! spuse Valerie cu o evidentă lipsă de entuziasm. Ea este verişoara ta, Sybil. Sper să vă înţelegeţi bine. Tot ce îţi cer, Elaine, deoarece eşti mai mare ca ea, este să veghezi asupra ei şi să n-o laşi să facă cine ştie ce prostie.

Elaine observă aerul trist al verişoarei sale.

- Voi face tot ce depinde de mine, promise ea.

După ce-şi bău ceaiul, Valerie o şterse, nu înainte de a o copleşi pe Elaine cu o grămadă de sfaturi deplasate. Atunci, Sybil se apropie de noua ei însoţitoare cu o evidentă expresie de uşurare pe faţă.

Conversaţia începu să se însufleţească. Copiii familiei Chishalm râdeau cu gura până la urechi la glumele lui Sybil care, eliberată de prezenţa mamei sale, ieşise din cochilia

ei şi se dovedea a fi o fată plină de un umor original şi subtil.

- Vorbeşte-mi despre mama ta, o întrebă apoi pe Elaine. Seamănă cu mătuşa Margaret?

- Parcă ar fi surori!

Sybil pufni în râs fără nicio reţinere.

- îţi place la Kilmore, nu-i aşa?

- Sunt sigură că o să mă întorc acolo într-o bună zi, spuse Elaine visătoare.

- Pe când eu mă întreb dacă o să mai revăd vreodată Anglia

Sybil vorbise pe un ton atât de serios, încât Elaine nu înţelese de
prima dată la ce făcea aluzie. Dar imediat ce observă expresia speriată din ochii ei mari şi catifelaţi, se indignă la culme.

- Nu vorbi aşa, Sybil. Nu trebuie să te dai bătută din primul foc. De altfel, din câte ştiu, tu nu eşti chiar atât de bolnavă.

- Tot timpul sunt extrem de obosită.... suspină adolescenta. Si mama zice că ăsta nu e un semn bun.

Revoltată, Elaine strânse din pumni. Cum putea o mamă să întreţină gânduri atât de nesănătoase şi să strecoare în sufletul copilului său teama perfidă de moarte?

- E îngrijorată din cauza plămânilor mei, aşa că e de înţeles. Dar în câteva săptămâni, aerul înviorător al Alpilor va rezolta toate aceste mici probleme.

Sybil îi aruncă verişoarei sale o privire uluită.

- Şederea noastră în Elveţia va fi mai lungă decât crezi. Mama a obţinut un certificat de medic şi

Un zâmbet şters apăru pe buzele ei palide.

- .... nu vrea să mă mai întorc la Londra, dintr-un motiv care mie mi-e necunoscut.

Zâmbetul strâmb al verişoarei ei îngheţă inima lui Elaine. Era evident că Sybil ştia că prezenţa ei deranjează şi că.... e condamnată. Si acest dublu blestem îi încovoia umerii fragili, în ciuda eforturilor de a părea indiferentă.

Elaine îi luă brusc mâna ei extrem de slabă.

- Consideră această şedere pur şi simplu o aventură, Sybil. Acum, după ce te-am cunoscut, mă bucur sincer că voi fi însoţitoarea ta.

Capitolul 2

Valerie Fenwick le conduse pe cele două fete la gara Victoria. Se ocupase ea de toate: paşapoarte, rezervare de locuri în vagonul de dormit, cecuri de călătorie....

Sybil se înroşise în obraji la gândul că va întreprinde acea călătorie şi păşea pe peron cu paşi vioi. Elaine se bucura văzând-o că-şi recăpătase cheful de viaţă. Faţa slăbită a verişoarei ei se întunecă puţin atunci când o sărută pe mama ei, dar acea expresie chinuită dispăru imediat. Doamna Fenwick, care nu era o persoană sentimentală, îşi luă curând rămas-bun de la fiica ei şi dispăru cât se poate de repede.

Elaine aprecie totuşi lipsa de ipocrizie pe care o dovedea în acea împrejurare. Era prea evident că Sybil era o povară de care se bucura că scăpa! Stând cu nasul lipit de geam, Sybil se uita cum se depărtează silueta subţire a mamei sale, cu ochii uşor aburiţi de lacrimi.

- Unchiule Jameson! exclamă ea deodată, cu o emoţie evidentă. Nu te-ai întâlnit cu mama? A plecat chiar acum.

încotoşmănit într-un pardesiu cu o croială elegantă şi simplă, avocatul îi zâmbea adolescentei, cu braţele încărcate de reviste şi dulciuri.

- Nu, dar s-ar putea să fi trecut pe lângă ea fără s-o observ. Am alergat până aici.

- Mama urăşte despărţirile care au loc în gări, îi explică jenată Sybil. Şi eu la fel. Cutia asta imensă de ciocolată este pentru mine?

- Ferească Dumnezeu, mâncăcioasă ce eşti! O s-o împarţi cu verişoara ta. Domnişoară MacLaren, te rog să-i

înmânezi această scrisoare doctorului Fiedler. O să vă aştepte mâine dimineaţă în gară la Interlaken.

Elaine luă mesajul şi-l puse cu grijă în geanta ei, alături de paşaport şi cecurile de călătorie pe care i le dăduse mătuşa ei. Cu acel permis de liberă trecere, nu putea să li se întâmple nimic rău.

în timp ce trenul se punea în mişcare, ele rămaseră la fereastră, fluturând din mână în semn de rămas-bun, până ce Jameson Chator deveni doar o pată mică de culoare gri pe asfaltul peronului.

La Folkestone, silueta vaporului "Canterbury" se profila pe cerul plumburiu. Un vânt puternic se abătuse asupra Mării Mânecii.

- Dumnezeule mare! gemu Sybil. E de-ajuns să văd vaporul legănându-se că mă şi apucă răul de mare.

- Nu te speria! o sfătui Elaine. Aerul din largul mării îţi va lua greaţa cu mâna!

Puntea se goli repede de pasagerii care se plimbau, deoarece vântul sufla în rafale. Cele două verişoare rămaseră s-o parcurgă singure. Sau aproape. într-adevăr, se întâlneau din când în când cu un plimbăreţ încotoşmănit într-un mundir militar şi care, de câte ori se întâlneau, le adresa un zâmbet complice. Atunci când ajunseră aproape de Calais, Elaine şi Sybil se sprijiniră cu coatele de balustradă şi fură oarecum surprinse să constate că necunoscutul se aşezase în apropierea lor. Elaine îl privi pe furiş. Frumos modelate, trăsăturile bărbatului se profilau clar pe fondul cerului plumburiu. Surprinse în mai multe rânduri ocheadele pe care acesta i le arunca verişoarei

sale.

Pasagerii începeau să se îmbulzească pe punte, cărând bagajele după ei.

Deodată, Elaine fu cuprinsă de veselie. Plăcerea de a călători, de a cunoaşte lumea şi alte chipuri de oameni, de a trăi noi aventuri o umpleau de bucurie.

Vaporul ajunse în dreptul cheiului Calais şi cele două verişoare asistau la manevrele de acostare. Vocile piţigăiate ale francezilor le făceau să zâmbească precum nişte eleve care abia scăpaseră de pension.

Fură instalate pasarelele şi o mulţime de hamali îmbrăcaţi în cămăşi albastre dădeau buzna pe vas strigând: "Hamali! Hamali!”

înainte să mai apuce să se opună, Elaine văzu că-i este luată valiza şi cea a lui Sybil avu aceeaşi soartă.

- N-am înţeles nimic din ce ne-a zis, se plânse Sybil.

- V-a dat un număr, interveni vocea groasă a plimbăreţului singuratic. Numărul treizeci şi unu. Aşa, veţi putea să-l regăsiţi la vamă. Vă propun să pornim împreună pe urmele lui. Tot el mi-a luat şi mie bagajele.

-E pentru prima oară când călătorim singure, îndrăzni să spună Sybil, îmbujorându-se la faţă. Acum ce urmează să se petreacă?

- Chestiuni de rutină, o asigură necunoscutul. Vom arăta paşapoartele bărbatului scund care tronează în spatele acelui ghişeu şi el o să ne întrebe dacă nu avem nimic de declarat.

Când ajunseră pe uscat, aşteptară împreună să îndeplinească formalităţile vamale, stând de vorbă ca nişte

prieteni vechi. Elaine observă că el încerca să citească de pe eticheta fixată pe mânerul valizei lui Sybil localitatea de destinaţie. Un lucru era foarte clar. Tânărul acela era extrem de perseverent!

El constată încântat că urmau să împartă acelaşi compartiment şi atunci când printr-o nouă lovitură a sorţii se întâlniră la aceeaşi masă în vagonul-restaurant, făcură prezentările, ceea ce, date fiind împrejurările, era cât se poate de firesc.

Jack Brogan, căci aşa se numea admiratorul lor, se întorcea la regimentul lui din Austria. Stătură la taifas multă vreme în atmosfera gălăgioasă din vagonul-restaurant.

- Am ajuns, spuse el oprindu-se în faţa uşii compartimentului lor. Mâine dimineaţă veţi lua micul dejun în Elveţia. Bănuiesc că veţi merge la schi....

Ochii lui Sybil se întristară şi faţa ei care fusese atât de vioaie în timpul cinei se crispă.

- Nu ştiu. O să fie zăpadă?

- La Grindelwald e mereu. Ce n-aş da să fiu în locul vostru! Vă invidiez foarte tare! glumi tânărul, după care plecă, urându-le noapte bună.

Sybil se dezbrăcă în tăcere, se cocoţă în cuşeta de sus şi se întinse, cu ochii fixaţi în lumina slabă din tavan.

-Bănuiesc că nu-l vom mai revedea după ziua de mâine. De fapt, e preferabil aşa. E mai bine ca oamenii să nu facă altceva decât să treacă pur şi simplu prin viaţa mea, şopti ea cu o voce tremurând'.

- De ce spui aşa ceva? exclamă imediat Elaine care,

stând cocoţată pe mica scară, se uita la faţa abătută a verişoarei sale. Eşti de-a dreptul melodramatică! De ce n-ai avea şi tu, ca toată lumea, dreptul de a avea prieteni şi a duce o viaţă banală şi normală?

Sybil o privi pe verişoara ei mai mare cu o tristeţe sfâşietoare.

- Chiar crezi ce spui? Crezi într-adevăr că sunt ca toată lumea?

- Evident! se indignă Elaine. îţi spun eu că în curând o să te pui pe picioare!

- Mă întreb cum o fi acest doctor Fiedler, suspină Sybil.

- O să vedem mâine. Acum să dormim.

Fură trezite de razele soarelui care băteau în storurile de la geam şi tinerele se apropiară de fereastră ca să admire peisajul de un alb-strălucitor, vrâstat cu pini ale căror crengi stăteau să se rupă din cauza greutăţii zăpezii. Atunci când trenul plecă din Berna, locotenentul Jack Brogan veni să se pună la dispoziţia celor două verişoare, numindu-se din oficiu ghidul şi traducătorul lor.

Când înălţimile impunătoare ale Alpilor bernezi se profilară la orizont, cele două călătoare vrăjite de frumuseţea lor, le admirară în tăcere. Peisajul era pictat în tonuri fine de albastru. Munţii uriaşi se întindeau cât vedeai cu ochii, înălţându-şi vârfurile albe sub soarele de amiază.

Trenul se opri în cele din urmă la Interlaken. îşi recuperară bagajele şi se uitară prin fereastră la peronul alb. Nimeni nu semăna cu descrierea pe care Jameson Chator i-o făcuse doctorului Fiedler.

Locotenentul Brogan o ajută pe Sybil să coboare din

vagon şi se întoarse spre Elaine.

- Din păcate, a venit timpul să ne despărţim.

- Aşa este, recunoscu Elaine cu părere de rău.

în jurul lor se crease un adevărat vacarm de voci care se strigau atunci când se recunoşteau sau pur şi simplu se salutau, dar nimeni nu se apropia de micul lor grup.

Elaine se uită speriată la ghidul lor.

- S-ar părea că medicul a fost reţinut undeva, observă el pe un ton vesel. Aveţi adresa lui?

Elaine nu mai apucă să-i răspundă, pentru că o siluetă atletică tocmai se apropia de ei.

- Scuzaţi-mă, spuse el cu o voce fermă. Sunteţi domnişoara Fenwick?

- Da, exclamă Sybil, iar ea e verişoara mea, domnişoara MacLaren. începusem să ne pierdem speranţa! Dar dumneavoastră nu sunteţi doctorului Fiedler.... îngăimă ea deodată.

- Sunt asistentul lui, spuse nou-sositul aruncând o privire spre locotenentul Brogan, care făcuse discret un pas înapoi.

Pe faţa lui Jack Brogan apăru un zâmbet lipsit de vesele.

- Din nefericire, eu trebuie să mă opresc aici!

Medicul preluă conducerea grupului, urmat îndeaproape de Elaine. Sybil şi Jack rămaseră puţin în urmă.

- Sper că nu v-am supărat prea tare, spuse Elaine. Ar fi trebuit să ajungem mai devreme, dar am stat mai mult la trecerea frontierei.

Fu învăluită de privirea lui cenuşie şi intensă. Tânăra avu impresia că este evaluată şi cântărită şi se crispă uşor.

- Nu ne-aţi deranjat deloc, spuse în cele din urmă însoţitorul ei. Noi ar trebui să ne cerem scuze faţă de voi. Ieri s-a declanşat un incendiu la clinică şi acesta a produs pagube şi vilei doctorului Fiedler. Aşadar, nu poate să vă găzduiască în casa lui.

- Doamne sfinte! şopti Elaine. Sper că doctorul Fiedler n-a păţit nimic!

- Ba da, din nefericire. S-a năpustit în mijlocul flăcărilor ca să salveze nişte documente importante şi a suferit arsuri destul de grave.

- E îngrozitor! Se pare că am venit într-un moment nepotrivit şi dumneata probabil ai pierdut timp preţios venind să ne iei de la gară.

- Oricum aveam treabă la Interlaken. Farmacia noastră a ars şi trebuie să reînnoiesc stocurile cât mai urgent.

Un zâmbet lipsit de orice expresie apăru pe chipul lui viril.

- Ce tristă primire! Sper că n-aveţi de gând să faceţi cale-ntoarsă!

-Absolut deloc! exclamă Elaine, gândindu-se la graba cu care se debarasase mătuşa sa de fiica ei.

- V-am reţinut o cameră într-un hotel din Grindelwald până când vom evalua dimensiunea pagubelor cauzate de blestematul ăsta de incendiu.

- Mulţumesc! şopti Elaine mai uşurată. Eşti foarte amabil.

- Uite! se auzi brusc vocea subţire a lui Sybil. Vom urca

în acest tren în miniatură, domnule doctor....

- Nicholl, domnişoară. Robert Nicholl. Aşa este, vom lua acest pitoresc mijloc de locomoţie.

Se întorsese spre Sybil şi o studia cu răceală şi interes sub privirile bănuitoare ale lui Jack Brogan. Era clar că locotenentul considera că examinarea cam indiscretă. Elaine nu-şi putu reţine un zâmbet. Intuiţia îi spunea însă că verişoara ei nu era o tânără care să se îndrăgostească de primul bărbat care-i ieşea în cale. îi plăcuse compania tânărului ofiţer şi umorul acestuia, dar asta nu însemna neapărat că el devenise din cauza asta bărbatul viselor ei.

Doctorul Nicholl le luă bagajele şi apoi se aşezară cu toţii într-un vagon de clasa a doua, cu geamul lăsat în jos, pentru ca Jack să-şi poată lua rămas-bun de la ele.

- Ai de gând să petreci o săptămână sau două la Grindy? Mi-au mai rămas câteva zile de permisie de luat....

Sybil izbucni brusc în râs.

- O să le foloseşti ca să te duci să respiri aerul curat al Irlandei tale natale!

Jack Brogan afişă un aer abătut şi vorbi aproape în şoaptă:

- Spune-mi că ţi-ar plăcea să ne vedem la Grindy.

Sybil ocoli răspunsul.

- Nu ştiu cât o să rămânem aici, spuse ea evaziv. Cum aş putea să-ţi spun că aş fi fericită să te întâlnesc din nou

- Cât entuziasm! o ironiză cu tristeţe irlandezul, privind-o drept în ochi. Oricum însă, n-o să scapi de mine aşa de uşor! Una din însuşirile de bază ale poporului meu e încăpăţânarea. Voi, englezii, ştiţi foarte bine ce vreau să

spun! O să ne vedem precis!

- Băiatul ăsta e foarte drăguţ, spuse Sybil fluturând mâna înmănuşată.

Elaine stătea în picioare în faţa geamului şi admira peisajul din jurul ei. Amestecul acela uimitor de măreţie şi frumuseţe simplă îi amintea de Scoţia ei natală.

-îţi e dor de ţară? o întrebă medicul.

Surprinsă de intuiţia lui, Elaine tresări.

- Mă gândeam la faptul că munţii aceştia seamănă ca două picături de apă cu Wester Ross de la nord de Mallaig. Aţi fost în Scoţia?

-Sunt scoţian, îi răspunse serios interlocutorul ei. Ne apropiem. O să intrăm în Valea Lauterbrunnen şi curând în faţa noastră vor apărea uriaşii din piatră.

Trenul urca pufăind din greu. Curând, ajunseră la zona cu zăpadă. Staţiile cu nume ciudate şi greu de pronunţat se perindau una după alta prin faţa lor şi primii schiori dădură năvală în vagoane. Feţele lor bronzate şi roşii le dezvăluiau naţionalitatea căreia aparţineau.

Robert Nicholl căpătase şi el aspectul uşor bronzat al oamenilor care au legături strânse şi nemijlocite cu natura. Elaine remarcă siguranţa mişcărilor lui şi sinceritatea privirii. Mai observară şi că, spre deosebire de elveţieni, zâmbea destul de rar. Avea faţa obosită şi fruntea încruntată. Probabil că incendiul îi pusese forţele la grea încercare.

- Când îl vom cunoaşte pe doctorul Fiedler? întrebă brusc Sybil. Avem să-i dăm o scrisoare din partea domnului Chator.

- Imediat ce vom ajunge la Grindelwald, ceea ce se va petrece destul de curând.

- Ce fel de clinică e aceasta? îndrăzni să întrebe Sybil, îngrozită. E un.... sanatoriu?

- Ne-am specializat în boli pulmonare. De ce mă întrebi?

- O să locuim în clinică?

- în niciun caz, zâmbi medicul. Ar fi trebuit să stai acasă la doctorul Fiedler, în calitate de oaspeţi plătitori. Nu e un om bogat şi tot ce are donează pentru cercetare.

- Şi dumneata faci cercetare?

El dădu din cap în sens afirmativ.

- într-adevăr, este unul din aspectele muncii pe care o desfăşor aici.

- Ai aerul că plesneşti de sănătate, observă cu naivitate Sybil. Care e secretul dumitale?

- Calitatea aerului care e uscat şi tonic, adică exact ceea ce trebuie pentru a vindeca tot soiul de maladii.

- Cum ar fi?.

- Astmul şi unele depresii cronice, printre altele, îi răspunse el indiferent.

Se ridică apoi în picioare, deoarece trenul începuse să încetinească. în sinea ei, Elaine admise falsa nepăsare cu care retezase scurt curiozitatea verişoarei sale. Era evident că era un medic cu multă experienţă şi plin de tact.

Trenul opri scrâşnind din roţi şi însoţitorul lor sări pe peron cu bagajele lor în mâini. O sanie trasă de doi cai negri aştepta în faţa gării. Robert Nicholl strigă spre ea şi Sybil, emoţionată, o luă pe Elaine de braţ.

- Nemaipomenit! şopti ea încântată. O să ne urcăm în ea!

Vizitiul era un bărbat scund şi rotofei, care ascundea sub mai
multe pulovere din lână în dungi un început de burtică. Pe capul lui pleşuv stătea cocoţată o pălărie caraghioasă de culoare verde intens şi împodobită cu insigne. îşi vârâse cracii largi ai pantalonilor în nişte ghete mari. Le adresă clienţilor săi un surâs cordial.

- La "Alpina", Franz, îi spuse Robert.

Sania o luă din loc într-un clinchet vesel de clopoţei, alunecând lin pe drumul plin de zăpadă care traversa satul. O luă de-a lungul pârtiei pe care evoluau turişti curajoşi şi apoi pe şoseaua principală mărginită de o parte şi de alta de magazine ispititoare, după care opri în faţa unei vile imense. Le ieşi rapid înainte un portar încins cu un şorţ. în hol, proprietarul clădirii era pregătit să-i întâmpine pe nou-sosiţi.

- Dumneata eşti domnişoara Fenwick? Iar dânsa bănuiesc că este domnişoara MacLaren, spuse el pe un ton plin de căldură. Ce păcat că trenul vostru a avut întârziere! Probabil că sunteţi moarte de foame! Imediat ce vă veţi întâlni cu doctorul Fiedler, vă voi servi o masă caldă.

- Vă mulţumim! spuse Elaine cu recunoştinţă. Probabil că a trecut de trei după-amiază şi am o foame de lup!

- Veţi avea plăcerea să descoperiţi ospitalitatea elveţienilor, zâmbi Robert. Vreţi să vi se arate camerele înainte să-l salutaţi pe doctorul Fiedler?

- Este aici? se miră Sybil.

- Da, Herr Rubi a insistat ca doctorul să se instaleze în hotelul său pe timpul convalescenţei. Nu mai era niciun pat liber la clinică.

La ordinul medicului, portarul le conduse pe tinere la un ascensor rablagit, dar luxos, care le duse târâş-grăpiş până la etajul doi. Când ajunseră la capătul unui coridor lung, angajatul împinse o uşă şi anunţă:

- Aceasta este prima cameră!

Intră înaintea lor în încăpere şi imediat mai făcu un anunţ:

- Iar aceasta e a doua! Cum vedeţi, ele comunică prin această uşă. Acum, vă las.

- Oh, Elaine, dar e splendid! exclamă Sybil cu o bucurie copilărească. Vino să vezi!

Se apropiau de ferestrele care dădeau spre un balcon din lemn, lucrat în stilul specific zonei. La picioarele lor se aşternea un peisaj alb şi tăcut, iar în faţă se înălţa masivul Nettessberg, înconjurat de nişte munţi la fel de măreţi. Soarele învăluia culmile acestora într-o lumină roz, delicată şi subtilă. Fără să scoată niciun cuvânt, ele îşi umplură plămânii cu aerul acela înviorător care dădea vieţii un alt gust. Elaine se bucura că se putea hrăni cu atâta frumuseţe, în timp ce Sybil, simţind un nod în gât din cauza emoţiei, se întreba ce o va aştepta aici, în mijlocul acestei splendori.

Deodată se întoarse respirând cu greutate. Grandoarea naturii i se păru brusc insuportabilă. Intră în cameră. Elaine o urmă imediat. Simţise tristeţea verişoarei sale în faţa nedreptăţii destinului său şi se hotărâse s-o combată prin

toate mijloacele.

- Să ne facem repede toaleta înainte să coborâm, spuse cu greutate Sybil. Ce părere ai despre doctorul Nicholl?

Elaine, care îşi peria părul, se opri şi se gândi puţin înainte să-i
răspundă.

- E un individ care cred că nu se lasă atât de uşor cunoscut, spuse ea bănuitoare. Dar sunt sigură că e un tip interesant.

- Tare mă bucur că nu suntem cazate în clinică! suspină mulţumită Sybil. într-un hotel, ai ocazia să întâlneşti tot felul de
bărbaţi amuzanţi şi sănătoşi. Chiar trebuie să mergem imediat
să-l salutăm pe doctorul Fiedler? Mi-e foarte foame!

- E o nimica toată, Sybil, zâmbi Elaine.

- Bine! Atunci, să mergem. Bănuiesc că această scrisoare face o descriere amănunţită a cazului meu.

- Oricare ar fi conţinutul acelei scrisori, i-o reteză cu fermitate Elaine, nu uita că a fost scrisă că să ne faciliteze contactul cu prietenul domnului Chator.

- Scuză-mă, spuse Sybil, spăşită. Probabil las impresia că sunt o nerecunoscătoare, dar sunt momente când starea sănătăţii mele mă revoltă. Voi încerca să fiu raţională. Eşti gata de plecare?

Coborâră pe scări şi ajunseră în hol cu răsuflarea tăiată. Robert Nicholl stătea în faţa recepţiei şi-şi fuma liniştit pipa. O luă înaintea lor pe un coridor şi se opri în

faţa unei uşi din pin masiv.

Herr Rubi îl instalase pe prietenul lui, medicul, într-un mic apartament situat la primul etaj al hotelului său, de unde se bucura de o superbă privelişte spre gheţari. în locul acela izolat, doctorul se odihnea în linişte. îi fusese tras patul în faţa uşii din sticlă, ca să-şi poată admira munţii lui dragi.

Robert Nicholl bătu uşor în uşă şi intră, urmat de cele două verişoare.

-Vi le-am adus pe cele două invitate, domnule doctor, spuse el cu o voce fermă. Din păcate, trenul lor a stat mai mult la frontieră, aşa că le e foarte foame. Herr Rubi le pregăteşte masa.

- în cazul acesta, o să vorbesc scurt, spuse doctorul Fiedler, aruncând o privire spre Sybil, pe care Elaine o împinsese să facă un pas înainte. Mă bucur că pot să-i fac un serviciu prietenului meu Chator primindu-le aici, dar îmi pare rău că mă prezint în faţa voastră în starea asta jalnică!

- Sper că n-aţi fost rănit grav, îngăimă Sybil, roşind ca o şcolăriţă. Noi suntem încântate că locuim la "Alpina".

- Mi s-au pârlit şi sprâncenele în incendiu, glumi rănitul.

O sclipire poznaşă trecu prin privirea lui de un albastru-intens.

- Cât despre bietele mele mâini, spuse el fluturându-şi caraghios pansamentele, deocamdată sunt inutilizabile. Robert zice însă că mă voi vindeca repede.

Aruncă o privire complice şi plină de afecţiune asistentului său, pe deasupra capului lui Sybil.

-între noi fie vorba, continuă el zâmbind ştrengăreşte, bănuiesc că ar vrea să mă ţină la pat mai mult decât e necesar. E convins că el conduce clinica mai bine decât mine, glumi el.

-Nu e adevărat! protestă doctorul. V-aş deranja atât de des dacă ar fi aşa? Ştiţi foarte bine că vă cer mereu sfatul.

-Nu insista, băiete. De fapt, m-am prins care ţi-e jocul, îl ironiză vesel doctorul Fiedler. Vizitele tale dese au un cu totul alt scop. Vrei să te asiguri că misterioasa alifie cu care mi-ai uns arsurile dau rezultatul pe care-l aştepţi. îndrăzneşte să mă contrazici!

O fracţiune de secundă, un zâmbet dezveli dantura strălucitoare a doctorului Fiedler, care le făcea cu ochiul invitatelor lui.

-îl cunosc de prea multă vreme. Tertipurile lui sunt cât se poate de evidente! Ghicesc întotdeauna exact ce va spune şi ce va face chiar înainte să deschidă gura.

-în cazul acesta, ar trebui să ştiţi că o să trag concluziile ca să vă
puteţi odihni, spuse calm Robert. E ora siestei.

-Aş dori să-i înmânez doctorului Fiedler scrisoarea pe care mi-a dat-o domnul Chator, îndrăzni să spună Elaine, cu timiditate.

Medicul întinse mâna bandajată şi luă plicul.

-Mai aşteaptă puţin, dragul meu Robert. Doar cât să citesc acest bilet.

Ochii lui albaştri o fixară pe Elaine.

- Aveţi zece minute, îl anunţă cu fermitate Robert Nicholl, şi după ceea trebuie să vă odihniţi!

- Eşti un tiran, dragă! N-am niciun mijloc prin care să-ţi opun rezistenţă! Sunt pur şi simplu la discreţia ta!

Si tot zâmbind, începu să citească.

- Acum, poate ar fi mai bine să o ştergem, şopti Elaine la urechea verişoarei sale. îmi ghiorăie maţele de foame!

Sybil o aprobă, dar era evident că nu la mâncare se gândea în timp ce cobora scările. Lipindu-se zgribulită de verişoara ei, fata lăsă capul în jos, hotărâtă să evite privirea ageră a doctorului Nicholl.

Ghidul lor le încredinţă proprietarului hotelului şi plecă, părând grăbit să se întoarcă la treburile lui.

- Probabil că are de lucru până peste cap, observă Sybil. Sper că incendiul n-a făcut nicio victimă la clinică.

- Nu, toată lumea a putut fi evacuată la timp.

Cele două verişoare se instalară în sala de mese pustie.

- Dar au dispărut în timpul incendiului nişte documente importante. Rezultatul mai multor luni de cercetări s-a transformat în cenuşă.... spuse Elaine cu tristeţe.

- Nu e chiar atât de grav, observă Sybil cu o amărăciune profundă. Are încă pacienţii la dispoziţie. Poate să reia cercetările de acolo de unde le-a lăsat.

Se juca nervoasă cu o bucată de pâine pe care o sfărâma în mii de firimituri.

- Nu lua în seamă ce spun, o rugă ea deodată, ridicând ochii aburiţi de lacrimi spre însoţitoarea ei, care o privea uluită. Mă deprimă gândul că aceşti oameni care au venit să se vindece, poate îşi vor găsi doar moartea aici....

- Sybil! protestă cu blândeţe Elaine, lovită în inimă de violenţa reacţiei fetei. Niciodată nu e uşor de suportat

durerea celorlalţi. S-a încercat în zadar, nu te poţi obişnui cu aşa ceva. Chiar şi dacă eşti infirmieră şi ai grijă de bolnavi cât e ziua de lungă. Nu trebuie să te laşi obsedată de problema ta de sănătate. Nu e bine să-ţi pierzi speranţa. în orice caz, nu dacă vrei să te vindeci.

Sybil se uita fix la argintăria aşezată cu atenţie pe faţa de masă imaculată.

- La vârsta mea, trebuie să speri, nu-i aşa?

- Bineînţeles, o încurajă Elaine. Ai observat că doctorul Fiedler nu ţi-a pus nicio întrebare referitoare la starea ta de sănătate? Vezi? Nu are rost să te alarmezi.

Vorbele acestea avură efect asupra fetei, deoarece Sybil se relaxă în mod vizibil.

- Spune-mi şi mie, ce sunt chestiile astea maronii care plutesc în supă? se interesă ea abia stăpânindu-şi râsul.

- Habar n-am, dar e delicioasă! Mmm! Cred că o s-o înfulec pe toată! spuse Elaine în timp ce ducea lingura la gură.

Capitolul 3

- Herr Rubi mi-a spus că putem să închiriem nişte încălţări şi nişte schiuri din sat, o anunţă Sybil prin uşă, în timp ce se răsucea în toate felurile, încercând să-şi îmbrace rochia, înainte să coboare la cină.

- O să închiriem bocanci fără nicio problemă, o aprobă Elaine.

- Nu vrei să înveţi să schiezi?

Elaine ezită. Oare acel sport nu era prea greu pentru sănătatea şubredă a verişoarei sale?

- Toată lumea se dă în vânt după schiat, insistă Sybil trăgând furioasă de tivul fustei. Parcă aici copiii s-ar fi născut cu schiurile în picioare.

- S-ar putea, dar nu uita că noi două suntem nişte începătoare.

- Din cauza mea ţi-e teamă?

- Nu sunt atât de altruistă pe cât crezi tu! glumi Elaine. N-am niciun chef să mă trezesc cu un picior în gips! în privinţa asta, o să ne sfătuim cu doctorul Fiedler.

- îl iubesc pe omul ăsta! spuse Sybil, entuziasmată. E un dulce. Mă întreb dacă clinica lui o fi departe de sat. în timp ce tu stăteai întinsă în cadă, l-am zărit pe doctorul Nicholl avântându-se voiniceşte pe pârtii, ca şi cum ar fi făcut asta toată viaţa lui. Avea un aer foarte hotărât! Pe mine mă intimidează....

Elaine se feri să-şi spună vreo părere. Cu toate astea, atunci când împinse uşa sălii de mese plină de lume, regretă că el nu era acolo pentru a le croi drum prin mijlocul atâtor priviri curioase. Ea se îndreptă spre o masă

liberă. Imediat ce luă loc în faţa lui Sybil, o femeie dolofană între două vârste şi foarte elegantă se năpusti spre ele şi le spuse că masa aceea era a ei, dar că este de acord s-o împartă totuşi cu ele.

- Veniţi din Anglia? spuse ea din vârful buzelor, ca şi cum ar fi vorbit cu nişte verişoare din provincie.

Sybil contraatacă rapid.

-Avem nişte prieteni la Grindenwald, spuse ea pe un ton suav. Sunt sigură că doctorul Fiedler ne-a pregătit un program distractiv.

Ochii verzi ai sclifositei doamne să făcură mari de uimire.

- Doctorul Fiedler? Păi, atunci înseamnă că sunteţi cele două englezoaice despre care ne-a vorbit înainte de acest blestemat incendiu. Bietul om, a fost rănit grav. E o chestie foarte nostimă. Ne aşteptam cu toţii să vedem sosind două septuagenare plictisitoare care au dat în mintea copiilor.... Trebuie neapărat să-i anunţ pe ceilalţi

Plecă grăbită şi Sybil schimbă cu verişoara ei o privire plină de antipatie.

- Persoanele de genul ăsta sunt ca râia. Nu scapi de ele niciodată. Hai să găsim o altă masă, până nu dă iar buzna peste noi.

Din nefericire, însă, rămaseră în apropierea zgomotoasă a exuberantei lor compatrioate, la o măsuţă lipită de cea a mahalagioaicei. Astfel că masa fu presărată tot timpul de zâmbete politicoase şi de comentarii "amuzante" rostite cu voce tare de indiscreta lor vecină. După ce terminară de mâncat, cele două verişoare se

refugiară într-un colţ al salonului.

Dar nu se putea scăpa aşa uşor de o femeie de teapa lui Alice Garret!

- Ah, aici eraţi! strigă ea. Credeaţi că aţi scăpat? Vreau să vă întreb ceva. Atunci când bunul doctor Fiedler ne-a spus că o aştepta să sosească pe o oarecare domnişoară Fenwick, am devenit curioasă. Şi când te-am văzut, am avut un şoc. Am impresia că te cunosc.... Nu e ciudat?

întorcându-i cu nesimţire spatele lui Elaine, femeia se uita fără nicio ruşine la Sybil.

- Fenwick.... Acest nume îmi sună cunoscut, insistă ea. Eşti cumva rudă cu Valerie Fenwick, micuţo?

- E mama mea, spuse tânăra cu asprime în glas. Ar trebui să vă cunosc şi eu, doamnă....

- Garret, se grăbi să completeze doamna aceea durdulie. Alicia Garret. Evident că nu, draga mea! Valerie nu ne-a prezentat-o niciodată pe fiica ei. Eu credeam că eşti încă la pension. Toţi credeam aşa, de fapt.

Ochii ei verzi-albăstrui o fixară pe Sybil cu o satisfacţie evidentă.

Un zâmbet răutăcios schimonosi buzele ei boite în mod excesiv.

- Dă-mi voie să te prezint prietenilor noştri, Gray Linton, soţii Palmer şi fratele meu. în seara asta va cânta orchestra şi toţi sunt în căutarea unor partenere de dans.

într-adevăr, din sala alăturată se auzeau nişte zgomote care dovedeau că muzicanţii îşi acordau instrumentele. Ei începură să cânte un vals săltăreţ care făcu să strălucească de plăcere ochii lui Elaine şi ai lui Sybil. Cu un

gest autoritar, Alicia opri o pereche care trecea prin dreptul lor.

- Fratele meu, Clive! trâmbiţă ea ca un crainic care anunţă o victorie importantă. Si Vinnie Crawford. Winn, ea este fiica lui Valerie Fenwick. Nu e aşa că e ceva surprinzător?

Femeia înaltă şi blondă îşi aprinse încet o ţigară şi spuse pe un ton lipsit de orice inflexiune:

- Nu văd nimic surprinzător în asta. De fapt, ştiam cu toţii că doamna Fenwick are o fiică.

- Aşa este, dar nu se ştia că e de fapt o tânără în adevăratul sens al cuvântului! Dar iată-i pe cei doi Palmeri. Am să le spun ceva referitor la ieşirea noastră de joi.

Cu buclele fluturându-i pe lângă urechi, ea se depărtă cu paşi mari, lăsând mască micul lor grup. Clive Garret o părăsi pe partenera lui, spre evidenta uşurare a acesteia şi o invită pe Sybil la dans.

Winnie oftă adânc şi se prăbuşi pe fotoliul vecin cu cel pe care stătea Elaine.

- Am "alintat-o" pe domnişoara Garret cu porecla duioasă de "Pisoiaş". Ghearele ei sunt extrem de ascuţite, ca şi epigramele ei, de altfel.

- O cunoaşte pe mama lui Sybil? se miră Elaine.

- Pisoiaşul nostru pretinde că îi cunoaşte pe toţi cei al căror nume a fost rostit de cel puţin două ori în mediul simandicos pe care-l frecventează la Londra. Memoria ei e un adevărat registru al aristocraţiei mondene.

Elaine aruncă o privire rapidă spre celălalt capăt al sălii unde stătea agitată domnişoara Garret şi observă că

aceasta se uita cu un interes evident spre perechea formată de Sybil şi fratele ei.

- Glezna mea scrântită mă ţine deocamdată departe de pârtie,
spuse supărată Winnie Crawford. Schiezi, domnişoară MacLaren?

Elaine clătină din cap.

- Nu, dar Sybil arde de nerăbdare să înveţe.

- Ti-e teamă?

- Pentru mine nu, dar pentru Sybil sunt răspunzătoare, şi ea se află aici ca să se odihnească.

- După ce vei începe să practici acest sport, n-o să mai gândeşti aşa, zâmbi Winnie.

Acum, muzica se auzea mai slab şi tânăra pereche îşi făcu din nou apariţia. Clive Garret avea multe puncte comune cu sora lui. Vorbea ca o moară stricată. Avea ochii înfundaţi în orbite, pielea de pe faţa lui părea o bucată de carne suferindă şi râdea tot timpul şi cu o dezolantă lipsă de discernământ de fiecare dată când cineva rostea în prezenţa lui mai mult de două silabe consecutive. Lipsit de orice maniere, îşi apropie un scaun de ele şi se aşeză.

- Săracul Gray stă tot singur în colţul lui, miorlăi vocea agasantă a Aliciei la urechea fratelui ei mai mic.

Acesta se ridică brusc în picioare şi se îndreptă spre personajul singuratic. Elaine văzu că îşi croia drum spre un tânăr care citea la lumina roşiatică a unei veioze. Stând pe vechiul fotoliu tapisat cu catifea spălăcită, necunoscutul părea lung şi scheletic, cu nişte trăsături mobile, dominate de nişte imenşi ochi căprui. Se ridică din fotoliu cu o

neplăcere evidentă şi-şi abandonă cartea pentru a-l urma pe neobositul Clive. Se trânti pe un scaun de lângă Elaine. Conversaţia dezlânată continuă, dar el nu făcu nimic ca să se implice. Lui Elaine i se părea că individul semăna puţin cu Robert Nicholl. Se miră să observe în privirea lui un puternic sentiment de ostilitate.

- Ce viaţă mai e şi asta! şopti el cu cinism. Venim aici în căutarea zăpezilor veşnice şi când colo participăm la petreceri zgomotoase, lucru pe care l-am putea face şi într-un salon din Londra!

- Nu-ţi place să dansezi?

- Nu prea. în orice caz, nu aşa. Agitaţia asta mă oboseşte. Vrei să te invit la dans?

- Cu plăcere, zâmbi Elaine.

- îţi promit să fac tot ce depinde de mine. Te afli de mult aici? o întrebă el în timp ce făceau pentru a treia oară turul ringului de dans.

- Am sosit azi după-amiază.

- Eşti în vacanţă?

- Nu prea.

- Ai de gând să schiezi?

- Cred că verişoara mea arde de nerăbdare să înveţe.

- Fetiţa aceea brunetă cu un aer timid? Dansează foarte bine.

Elaine nu-şi putu reţine un zâmbet.

- E înnebunită după dans şi tot ceea ce înseamnă mişcare.

Se învârtiră pe ring în tăcere şi Elaine se miră de simpatia pe care i-o inspirase dintr-o dată ciudatul ei

partener de dans. Gray Linton nu făcea niciun efort să se facă plăcut şi purtarea lui era reconfortantă. Poate cu atât mai mult cu cât aceasta contrasta atât de puternic cu manierele afectate ale fraţilor Garret....

- Pot să ştiu şi eu de ce ai pe buze acest zâmbet de Giocondă? se interesă obiectul gândurilor ei.

Elaine se înroşi la faţă, ca şi cum ar fi fost prinsă cu mâţa în sac.

- Mă gândeam la toţi oamenii pe care i-am întâlnit de când am sosit aici. încercam să-i "evaluez".

- Si la ce concluzii ai ajuns?

- Mai am nevoie de ceva timp ca să fac un clasament. Stai de
mult la hotel?

- La hotel nu, dar în zonă, da. Din păcate, am părăsit clinica doctorului Fiedler în urmă cu trei săptămâni. Am ratat palpitantul episod al Marelui Incendiu! Din nefericire pentru mine!

- De ce?

- Pentru că într-o comunitate mică în care trăieşti braţ la braţ cu moartea, ocaziile de a te distra sunt foarte rare, spuse el cu cinism.

- Aceste "distracţii" cum le spui, sunt atât de necesare în viaţă? Eu am avut întotdeauna o existenţă foarte organizată....

- Da, dar ştii că ai mereu posibilitatea s-o "dezorganizezi", dacă ai avea chef. Din acest motiv ai venit să cauţi aerul euforic al înălţimilor?

- Absolut deloc! protestă Elaine. O însoţesc doar pe

verişoara mea.

Gray Linton nu mai făcu niciun comentariu şi o conduse la locul ei pe partenera lui imediat ce se termină valsul.

- L-am găsit pe doctorul Nicholl în hol înainte de cină, spuse vioi Clive Garret. Ce om ciudat!

Remarca lui fu întâmpinată cu o tăcere de gheaţă şi Elaine observă că Winnie se înroşise în obraji.

- Totul depinde de sensul pe care-l dai cuvântului "ciudat", spuse el cu asprime în glas.

Inepuizabilul Garret scoase unul din mugetele lui plicticoase.

- Mi se pare ciudat, pentru că munceşte tot timpul. Munca e o adevărată obsesie pentru el. Se poartă ca un urs. Abia dacă binevoieşte să salute....

- Să fim serioşi, Clive! O persoană aflată în situaţia lui are alte preocupări decât aceea de a se dovedi sociabil, observă domnişoara Garret.

Pe feţele membrilor micului grup apărură zâmbete şi Alicia Garret, convinsă că spusese o vorbă de duh, se năpusti spre masa de alături ca să le-o comunice şi celorlalţi.

Elaine se uită pe furiş la ceas.

- Ştii cât e ceasul? Dacă vrem să vorbim cu doctorul Fiedler înainte să mergem în camerele noastre....

- Dar Elaine, e prea devreme să mergem la culcare! scânci Sybil. Oricum n-o să putem dormi, pentru că orchestra face un zgomot infernal!

- Un ultim vals? îi propuse Gray Linton înclinându-se în faţa lui Sybil. Şi o să te predau apoi verişoarei tale.

- Ia spune-mi, o atacă Winnie după plecarea perechii, o să te lansezi pe pârtie mâine?

- Ezit încă. Sybil pare să ţină foarte mult la asta.

- Chiar şi acum când a făcut cunoştinţă cu Gray? o ironiză Winnie.

- Mereu este atât de cinic? se interesă Elaine, tulburată.

- Nu-l cunosc decât de puţin timp, dar are motive întemeiate să fie. Bietul băiat, mai are de trăit numai un an de zile.

- îmi pare tare rău pentru el. N-ar fi trebuit niciodată să spun despre el că e cinic, şopti Elaine, întristată brusc.

- Eu cred că e doar o faţadă. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, s-a hotărât să nu urmeze sfaturile care i-au fost date la clinică. "Să terminăm repede şi în mod cât mai vesel" pare să fie dorinţa lui.

- Aşadar, doctorul Nicholl nu poate face nimic ca să-l oblige să revină asupra hotărârii lui? o întrebă Elaine, uluită.

- Metoda convingerii nu face parte din armele folosite de doctorul Nicholl. El îşi spune părerea şi consideră că oamenii sunt suficient de maturi ca să ţină cont de ele sau nu. Atunci când îi sunt respinse recomandările, e foarte posibil să nu se mai intereseze de tine.

- Nu-mi pot imagina că face aşa ceva!

- E un om greu de evaluat, decretă Winnie cu arţag.

- Nu-l simpatizezi?

- Sunt zile în care sunt convinsă că-l urăsc!

Violenţa tonului ei o făcu să tresară pe Elaine.

- Probabil că are foarte mult de lucru. Doctorul Fiedler

pare să aibă deplină încredere în el.

- Oh, Robert se pricepe să inspire încredere, dar greşeşte dacă-şi face din meseria lui unica preocupare a vieţii sale!

Elaine nu spuse nimic.

-Grăbeşte-te să înveţi să schiezi, spuse Winnie ridicându-se, o să facem plimbări lungi împreună.

-Ah, da, să învăţăm să schiem! se auzi vocea puternică a lui Sybil care se întorcea la braţul lui Gray. Sunt sigură că o să ştii să-l convingi pe doctorul Fiedler!

Era prea târziu să-i ceară părerea doctorului, hotărî Elaine în timp ce bătea uşor în uşa lui. îi vor ura doar noapte bună.

-Intră!

Doctorul citea trântit pe un maldăr de perne.

-Aşadar, vă duceţi la culcare? le spuse el. Aşa, o să vă puteţi trezi devreme. Zăpada e numai bună. Va trebui să învăţaţi repede să schiaţi înainte să se topească!

Faţa lui Sybil se lumină.

-Ne daţi voie să.... schiem?

-Bineînţeles! E un sport excelent. E important să începeţi cu un instructor, ca să dobândiţi cunoştinţele esenţiale.

Sybil se aplecă fulgerător şi sărută obrazul aspru al bătrânului.

- Vă mulţumesc! şopti ea luând-o la fugă. Sunt extrem de fericită!

-Ai dormit bine? o întrebă Elaine prin crăpătura uşii dintre cele două camere.

- N-am închis ochii toată noaptea! bombăni Sybil. Dar stai liniştită, nu sunt deloc obosită, aşa că nu mă bate la cap pe tema nopţii mele de insomnie!

- Nici nu-mi trece prin cap să fac aşa ceva! protestă Elaine cu o indiferenţă prefăcută. Uneori e nevoie de un anumit timp până te obişnuieşti cu noul pat.

Zgomotul produs de jetul de apă care curgea în chiuvetă acoperi răspunsul lui Sybil.

- Ascultă! spuse brusc Elaine.

în depărtare se auzeau clinchete de clopoţei şi voci de copii care cântau pe străduţele din jur. O sanie alunecă în tăcere, întoarse şi dispăru ca o fantomă. Elaine simţi o uşoară părere de rău. Şederea la hotel nu era cu siguranţă cel mai bun mijloc prin care să cunoşti modul de viaţă al locuitorilor din zonă.

- Mă întreb cum ar fi arătat traiul nostru în cazul în care am fi stat acasă la doctorul Fiedler, şopti ea visătoare.

- Sunt sigură că ne-ar fi plăcut mai mult la el, spuse Sybil. Poate n-am fi avut libertate de mişcare, dar doctorul este atât de drăguţ....

în timp ce savurau ciocolata fierbinte la micul dejun, hotărâră programul pentru ziua aceea. Se sculaseră târziu şi hotelul era pustiu. Toată lumea plecase să schieze, cu câte o gustare în rucsac. Herr Rubi le explică în ce fel puteau ajunge la Bodmi, unde acţionau monitorii de schi.

- Astăzi veţi lua masa aici, spuse el hotărât, dar în curând vă veţi întâlni cu compatrioţii dumneavoastră şi veţi merge la Scheidegg sau Wengen!

închiriară fără nicio problemă bocanci şi schiuri şi cele

două verişoare, echipate până-n dinţi, porniră în direcţia teleschiului. Sybil insistase să cumpere un hanorac roşu-intens care-i scotea în evidenţă pielea oacheşă. Elaine cedase şi, cu o strângere de inimă, îşi luase unul de culoare maro-auriu mai sobru, care lui Sybil îi plăcu la nebunie.

Curând ajunseră în mijlocul unui peisaj de un alb-strălucitor în pantă lină, care era perfect pentru începători. Instructorii cu fesuri ascuţite urmăreau primele încercări ale elevilor lor cu un zel încurajator. Toată valea răsuna de râsete şi chiote de veselie.

Elaine se molipsi imediat de entuziasmul lui Sybil şi după ce căzu de câteva ori, putu să cunoască beţia de a spinteca aerul rece şi uscat.

Vreme de două ore urmară cursurile pentru începători de toate vârstele, apoi luară o pauză binemeritată. Atunci când ajunseră la cabana în care se serveau băuturi răcoritoare, îl zăriră pe Gray Linton, care venise pe jos de la hotel pe poteca de munte.

- Vă distraţi bine?

- Ar trebui să vii şi tu cu noi! exclamă Sybil, scuturându-şi fesul plin de zăpadă. Sau ţi-e teamă că acest efort fizic îţi va leza demnitatea?

- Demnitatea? Am pierdut-o de multă vreme! îi răspunse vesel Gray. Dacă m-aţi fi văzut cât de jalnic arătam când am căzut cu
patinele pe gheaţă!

Se aplecă rapid şi o ajută pe Sybil să-şi scoată schiurile din picioare. Să fie oare cinic acest Gray Linton? se întrebă

Elaine, care îşi dădu un răspuns negativ în sinea ei. Nu ştia din ce motiv plecase acesta de la clinică. Oare Sybil era pe cale să cedeze farmecului acelui tânăr? Fără să ştie de ce, acea eventualitate o îngheţă pe Elaine, aşa că, atunci când luară loc pe terasa însorită a cafenelei, făcu în aşa fel încât să se aşeze între cei doi tineri. Linton comandă zâmbind cafea, cornuri şi dulceaţă de cireşe. Elaine înţelese că el ghicise motivul stratagemei sale şi râdea de ea. Simţi că i se face ruşine.

-Dacă vremea o ţine tot aşa, trebuie să mergeţi la First, le sugeră Gray ,care stătea cu ochii închişi şi-şi oferea faţa enigmatică razelor fierbinţi ale soarelui. Atunci când e senin, de acolo se vede o privelişte superbă.

- Trebuie să luăm teleschiul ca să ajungem acolo? îl întrebă nerăbdătoare Sybil.

Gray clătină înţelegător din cap când îi văzu entuziasmul.

-Vii şi tu cu noi? îl întrebă pe neaşteptate. Ce ne-am face fără un ghid ca tine!

-Dacă vreţi, pot să vă însoţesc. Apoi puteţi să coborâţi cu săniuţa până la Bort, care e la jumătatea drumului.

Sybil se îndreptă spre balustradă, privind de jur-împrejurul ei.

- Ce-ar fi să mergem cu toţii? spuse ea cu o sclipire vioaie în ochi. O să-i rugăm pe Winnie Crawford şi pe Clive Garret, şi poate chiar pe doctorul Nicholl să se alăture trioului nostru.

- Şi pisoiaşul nu va participa la eveniment? se interesă ironic Gray.

- Aş putea totuşi să-i propun, spuse Sybil cu părere de rău, dar mă îndoiesc că va vrea. Ştii că preferă să facă plajă pe terasa hotelului.

- Mare atenţie! o preveni Gray cu o mutră zeflemitoare. Dacă o să aibă o cât de mică bănuială că încerci s-o imiţi, va trece imediat la represalii!

- Cum adică?

- Ea e cea care organizează expediţiile de coborâre cu sania, care sunt foarte agitate şi foarte agreate de toţi. O să uite să te invite la ele

- Când au loc aceste expediţii? şopti Sybil, foarte tentată de idee.

- Atunci când e liberă sania, adică după-amiaza. Sper însă că n-ai de gând să le faci pe toate în aceeaşi zi.

- De ce nu? spuse Sybil, ridicând provocator capul. Sunt hotărâtă să mă bucur la maximum de fiecare zi petrecută aici!

Linton o privi curios şi Elaine se ridică repede în picioare.

- Cred că a venit timpul să ne întoarcem. Masa de prânz se serveşte la ora unu.

în timp ce coborau, se întâlniră cu Clive Garret care zăcea într-un fel de groapă, printre beţe şi schiuri.

- A trecut mai bine de o oră de când stau în cazemata asta, se plânse el. Mi-a fost imposibil să ies de aici!

- Ar fi trebuit să iei lecţii cu un instructor, îi sugeră cu răceală Gray. Uneori, puţină tehnică nu strică deloc!

- Nu e adevărat! exclamă nefericitul Clive. Aceştia nu se gândesc decât la cum să-ţi îngrădească orice iniţiativă

personală! Eu vreau să-mi păstrez stilul şi spontaneitatea!

- Eşti pur şi simplu regele proştilor! îi spuse Gray bine dispus.

După ce-l ajutară pe sărmanul schior să iasă afară, cei trei se
depărtară şi pufniră în râs fără nicio jenă.

- E un tip dezarmant, reuşi să spună Gray peste câteva minute. Nerozia lui e uriaşă, dar absolut inofensivă. Slavă Domnului că e aşa.

- Locuiesc la Londra? se interesă Sybil. Cu ce se ocupă?

- Habar n-am. Au sosit aici în urmă cu zece zile, cu avionul. Asta e tot ce ştiu despre ei. De fapt, nici nu mă prea dau în vânt după genul acesta de oameni.

Sybil o invită deci pe Winnie să-i însoţească la First, atunci când se întâlniră, după alte două ore de antrenament la vilă, ca să bea un ceai. Elaine şi verişoara sa se avântară acum cu mai multă siguranţă pe covorul de nea şi uşor înclinat. Obrajii lui Sybil se colorară uşor în roz şi Elaine se bucură.

în seara aceea, atmosfera din vilă era calmă. în sala de jocuri, Sybil şi Clive jucau o partidă de ping-pong. Elaine se hotărî să scrie câteva cuvinte familiei sale. Atunci când se întoarse să caute un plic, văzu că Sybil venise după ea. Se cocoţase pe braţul unui fotoliu şi se uita la ea cu un aer gânditor.

- îi scrii mamei tale?

- Ar trebui să faci şi tu la fel. îţi las liber biroul. Mă duc să-i comunic doctorului Fiedler planurile noastre pentru mâine.

- Bine, capitulă Sybil. Să facem o încercare.... Dar n-o să fie prea uşor să-i ascund mamei ce tare mă distrez aici.

- Explică-i de ce stăm la hotel, o sfătui Elaine.

Se duse apoi şi bătu la uşa medicului. Observând aerul preocupat al tinerei, el puse deoparte tratatul pe care-l studia.

- Nu ştiu cum să vă spun ce simt, începu stângace Elaine. Am impresia că am acceptat prea uşor o misiune pe care nu sunt sigură că o pot duce la bun sfârşit.

- Te referi la domnişoara Fenwick? De ce ai brusc îndoieli?

- N-a închis un ochi toată noaptea, mărturisi Elaine cu tristeţe.

- E din cauza altitudinii! exclamă doctorul Fiedler. Las-o o vreme să se obişnuiască! în curând, va dormi ca un prunc.

- Aveţi dreptate, şopti Elaine. îmi pare rău că v-am deranjat cu asemenea fleacuri. Ce vă mai fac mâinile?

- Mă simt atât de bine, încât o să-mi scot pansamentele înainte ca doctorul Nicholl să mai apuce să mă oprească! Trebuie neapărat să-l silesc să se odihnească puţin. Nu stă nicio clipă locului. Pur şi simplu se spetează muncind!

O privi îndelung pe tânără.

- Atunci când o să poţi să te ţii mai bine pe schiuri, roagă-l să te ducă până la Alpiglen. E una din plimbările mele preferate.

Această sugestie o făcu să tresară pe Elaine. Inima i se umplu de o bucurie nebunească.

- Da, şopti ea, probabil că doctorul Nicholl munceşte pe

brânci. Uneori mă simt vinovată că-mi pierd timpul distrându-mă ca un copil.

Bătrânul îi zâmbi. Era evident că vorbele lui Elaine nu i se păruseră o cerere disimulată de a obţine un post. în timp ce se vâra în aşternuturi, se gândi la reacţia doctorului Nicholl în cazul în care ar fi îndrăznit să-i propună să-l ajute.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, când se repeziră la fereastră, scoaseră amândouă o exclamaţie de dezamăgire. Faulhorn era învăluit într-o pătură groasă de ceaţă. în aceste condiţii, era imposibil să facă excursia pe care o plănuiseră. Seara, micul grup se odihnea la vilă, ca să danseze. în mod ciudat, Winnie Crawford fu de acord să vină cu ele a doua zi, dacă se va însenina.

- O să cobor pe schiuri. Trebuie neapărat să mă antrenez dacă vreau să câştig argintul la proba de slalom!

Tinerii se întoarseră la hotel cu cerul înstelat deasupra lor. Deşi faţa lui Winnie era parţial acoperită de o uriaşă căciulă din lână, Elaine observă expresia posomorâtă din privirea ei.

- Te sfătuiesc să comanzi masa pentru mâine, bombăni tânăra către Elaine, după care îi ură noapte bună. Am impresia că o să fie frumos.

Elaine se grăbi să-i asculte sfatul şi se hotărî s-o aştepte pe Sybil în salonul slab luminat. Ca şi cum ar fi fost împinsă de o mână invizibilă, traversă încăperea uriaşă, se îndreptă spre perdelele trase şi ieşi afară.

La capătul celălalt al terasei zări capătul incandescent al unei ţigări si inspiră mirosul de tutun. Inima îi tresări în piept. Acea siluetă atletică ce se apropia agale era a doctorului Nicholl. După bucuria pe care o cuprinse, îsi dădu seama cât de mult îi lipsise prezenţa lui.

- "Noaptea cu ochi fără număr", spuse el încet.

- N-am mai văzut niciodată niste stele atât de strălucitoare. Asa sunt mereu?

- Numai atunci când e senin si ger. Ce planuri ai pentru mâine?

- Dacă nu se înnorează, o să mergem până la First. Bănuiesc că aţi mers de multe ori acolo.

- Pe orice vreme! Uriaşii munţilor au si ei capriciile lor. Uneori sunt calmi, iar alteori sunt morocănosi si învăluiţi în ceaţă.

- Se pare că mâine vor fi foarte bine dispusi. E periculos să ne căţărăm până sus atunci când vremea e proastă?

- Nu prea. Când vârfurile lor ies din ceaţă, ai senzaţia că esti total rupt de lume.

-Asa îi preferaţi dumneavoastră?

- Da. Uneori e sănătos să evadezi din viaţa cotidiană.

-Veţi fi acolo la întoarcerea noastră din excursie?

- Trebuie să văd un pacient si am treabă aici până seara. Doctorul Fiedler insistă totusi să iau o pauză.

- Crede că vă surmenaţi. Cunoasteţi Alpiglen? îl întrebă brusc Elaine, cu inima bătându-i puternic în piept.

- Ţi-a vorbit despre locul lui preferat? zâmbi Robert Nicholl.

- M-a sfătuit să mă duc acolo si să mă întorc prin pădure.

- E o plimbare foarte frumoasă, pe care e bine s-o faci de una singură.

- Mi se pare mie, sau chiar ţii cu tot dinadinsul să eviţi oamenii
din jurul tău? îl întrebă Elaine cu un aer provocator.

- Da. Prefer singurătatea, atunci când sunt pe munte.

- în cazul acesta, cred că e inutil să te rog să vii cu noi

mâine, în cazul în care mergem la First.

- De ce nu? spuse el pe un ton indiferent. Sunt sigur că acest program va căpăta aprobarea deplină a doctorului Fiedler.

- Mă bucur că accepţi! Cred că niciunul din noi nu cunoaşte drumul de întoarcere! Ne aşteaptă o adevărată aventură!

Cineva răsuci comutatorul în hol şi se auzi vocea lui Sybil.

- Trebuie să mă duc în camera mea, spuse Elaine cam fără tragere de inimă.

Proţăpiţi în mijlocul holului, Sybil şi Gray Linton o aşteptau pe Elaine.

- Doctorul Nicholl va veni cu noi mâine dimineaţă. A promis să ne servească drept ghid.

- Forţa ta de convingere mă umple de admiraţie, glumi Linton. Ai făcut un lucru extraordinar!

- O să ne întoarcem de la First cu săniuţa? întrebă Sybil, cu ochii strălucind de entuziasm.

- De ce nu? spuse Elaine vesel. Nu m-am mai urcat de ani de zile pe o săniuţă!

Fură trezite din somn de un soare strălucitor. Cerul de un albastru-cobalt era imaculat. Vântul nici măcar nu adia şi aerul avea o puritate de cristal.

- Să ne bucurăm de toate astea, le sfătui Winnie. Condiţiile atmosferice sunt ideale.

- O să vină şi doctorul Nicholl cu noi, spuse cu naivitate Sybil.

Figura lui Winnie se întunecă brusc.

- O să coborâţi pe schiuri? îl întrebă ea pe Robert, care îşi făcuse apariţia cu beţele pe umăr. Aş vrea să-mi cronometrez timpul la coborâre.

- Bineînţeles, dar numai până la Bort.

Şi Winnie se înroşi la faţă de ciudă, deoarece chiar începând de la Bort micul grup avea intenţia să-şi continue drumul cu săniuţa.

Elaine se duse să-şi ia rămas-bun de la doctorul Fiedler. îl găsi având pe faţă un aer fericit şi tronând într-un fotoliu plin de puişori de pernă, pe care-l trăsese aproape de fereastră.

- Păreţi în plină formă! exclamă ea plină de entuziasm.

- Mă simt atât de bine, încât aproape l-am convins pe Robert să mă lase să mă duc acasă! exclamă el vesel.

- Doctorul Nicholl se descurcă foarte bine şi fără dumneavoastră, glumi Elaine. Atât de bine încât s-a hotărât să facă o mică pauză. Merge cu noi la First.

- Ştiu. Mi-a spus adineauri. Asta mă eliberează de o grea povară. Robert e un băiat remarcabil, dar stă prea mult la serviciu. Mie mi-e indiferent acest aspect. Sunt bătrân, nu mă interesează altceva în
afară de meserie, dar el e atât de tânăr Nu apucă deloc să-şi
trăiască viaţa

Elaine nu spuse nimic, dar înţelese brusc îndârjirea doctorului, pe care Winnie Crawford o punea pe seama ambiţiei lui de a avea succes.

- în curând o să mă întorc la clinică, spuse doctorul Fiedler şi o să puteţi să vă mutaţi la mine acasă, aşa cum

stabilisem cu doamna Fenwick. Sper că veţi petrece un sejur plăcut la noi.

- Sunt convinsă de asta! exclamă Elaine cu înfocare.

Viaţa leneşă pe care o ducea la hotel începea deja s-o plictisească. Toată lumea o aştepta pe ea ca să poată să plece. Pisoiaşul înfăşurat în blănuri le trimitea bezele cu mâna.

- Sunteţi nişte monştri! se fandosi ea cu vocea ei piţigăiată. Cum îndrăzniţi să mă lăsaţi singură aici?

în timp ce se fâţâia în şuba ei din blană, privea pe furiş la curtezanul ei austriac, un bărbat înalt şi palid, cu maniere ţepene, despre care Alicia spunea că era vlăstarul mai multor familii nobile.

- Aţi fi putut măcar să mă anunţaţi!

Winnie îşi aruncă schiurile pe umăr cu un gest nervos şi dădu semnalul de plecare, urmată de Sybil şi Gray. Elaine, Clive Garret şi Robert Nicholl încheiau şirul indian.

Când ajunseră la staţie, Clive Garret profită de faptul că Gray se ocupa de schiurile lui Sybil şi se aşeză pe scaunul de lângă ea. Linton, căruia acea manevră nu-i scăpase, nu-şi putu reţine un zâmbet ironic şi luă loc lângă Winnie. Foarte repede, fură săltaţi în văzduh.

- Vrei o pelerină din plastic ca să te apere de frig? o întrebă Robert pe Elaine.

- Eu nu, poate Sybil....

Dar tânăra refuză să fie ambalată ca un pachet.

Teleschiul îi ducea din ce în ce mai sus. Lăsară încet în urma lor vilele şi zăriră munţii care se înălţau în spatele lanţului Mettenberg. Elaine trăia o experienţă unică. Parcă

s-ar fi ridicat treptat spre acoperişul lumii. Nu bătea deloc vântul şi se simţeau închişi într-o carcasă de linişte.

îi reveniră în minte vorbele lui Robert Nicholl: "Uneori, e bine să te ocupi de viaţa cotidiană".

Nu era deloc vorbăreţ şi ea îi respecta tăcerea. La un moment dat însă, îşi dădu seama că el o privea cu un aer gânditor.

- De ce ai venit aici? o întrebă el pe neaşteptate, în clipa în care coborau din teleschi.

-Am încercat să mă fac utilă.

Cum putea să-i vorbească despre agitaţia ei interioară şi suferinţa morală provocată de iubirea nefericită care o determinase să fugă din Kilmore?

- Nu pari a fi cineva care doreşte să se ameţească sub efectul unor senzaţii de toate genurile....

- Bărbaţii încearcă mai mult să se amestece decât femeile, şopti Elaine, care pălise la faţă.

- Se confundă adesea viaţa trăită intens cu cea trăită din plin, spuse medicul. Nu-mi închipui că tu te poţi confrunta cu genul acesta de probleme.

- în mod indirect, îngăimă Elaine gândindu-se la mama ei şi la Callum. Nu trebuie să privim lucrurile din punct de vedere egoist.

- Şi cu toate astea, aşa face majoritatea oamenilor şi poate chiar această metodă îi ajută să fie fericiţi.

- Nu crezi cu adevărat ceea ce spui, zise Elaine cu un aer provocator.

- Ai dreptate, zâmbi medicul. A vedea viaţa prin prisma egoismului înseamnă după părerea mea să trăieşti ca un

cadavru viu. Nu se poate stabili niciun contact uman şi totuşi îmi imaginez că o viaţă dedicată unei cauze poate să ducă la singurătatea totală a acelui individ.

- De ce ai venit să munceşti în Elveţia?

-în principal, ca să mă specializez, dar cercetarea mă pasionează mult mai tare şi de şase luni m-am dedicat trup şi suflet acesteia, cu imensul sprijin al doctorului Fiedler.

-Ai intenţia să-ţi continui activitatea de cercetare?

-Mi-ar plăcea tare mult, dar în Anglia sunt multe de făcut. Acolo, trebuie aplicate metode revoluţionare.

-Acesta este scopul pe care ţi l-ai fixat?

- Da, dacă aş avea suficienţi bani şi timp.

Continuară să urce mai sus de a doua staţie şi din ce în ce mai încet, doarece panta devenise mai înclinată.

- Parcă am fi în vârful unui brad de Crăciun, observă Elaine. M-am întrebat adesea cum m-aş simţi dacă aş sta agăţată în vârful unui brad plin de ghirlande.

- Singură, probabil te-ai simţi singură.

- Deci ţi-a păsat vreodată de singurătatea steluţei care împodobea vârful copacului? glumi Elaine.

- Da, i-am simpatizat întotdeauna pe singuratici.

De data asta se apropiau de sfârşitul ascensiunii. Sybil le făcea entuziasmată cu mâinile, stând în balconul micuţei cabane pe care flutura steagul elveţian.

- E cald azi! exclamă tânăra când ajunseră la ea. Am putea să facem şi plajă.

Clive Garret comandase cafea şi Linton o ajuta pe chelneriţă să ducă tăvile la mesele aşezate la marginea balustradei din lemn frumos cioplit care străjuia valea.

Sybil studie cu o curiozitate copilărească straiele tradiţionale pe care le purta tânăra blondă. Se minună fără rezerve în faţa fustelor suprapuse şi a bluzei brodate, ale cărei mâneci ieşeau din corsetul strâns pe trup. Bătu din palme ca un copil văzând feţele de masă în carouri care acopereau mesele.

- Iei masa de prânz acolo sau la Bort? se interesă Winnie.

Părea nerăbdătoare să-şi pună schiurile în picioare, dar era
hotărâtă să-l aştepte pe Robert. Acesta nu se grăbea, ci-i arăta pe îndelete vârfurile munţilor.

în timp ce cobora, se aşeză împreună cu Gray, lângă Clive şi Sybil. Când se aplecară, putură să admire pe pârtia imaculată
evoluţiile lui Winnie şi Robert.

Elaine nu prea era atentă la ce spunea vecinul ei. Excursia aceea părea să-şi fi pierdut orice interes pentru ea. Când ajunse la Bort, se surprinse uitându-se de jur-împrejur, în căutarea lui Robert. El se afla deja acolo cu Winnie, a cărei privire triumfătoare dădea de înţeles că parcursese traseul într-un timp mai mult decât onorabil.

în vreme ce luau masa, Winnie vorbi cu medicul despre performanţele ei şi Elaine asculta cu atenţie. Ceva mai departe de ei, Clive şi Linton înălţau un om de zăpadă caraghios. După ce-l terminară, îi înfipseră în dreptul gurii pipa lui Gray.

De la Bort se putea ajunge din nou în vale pe jos sau cu săniuţa. Evident, Sybil optă pentru a doua variantă.

- Sper că reuşesc s-o conduc, spuse ea râzând, în timp ce Clive lua loc în spatele ei. A trecut multă vreme de când n-am mai practicat acest sport! în Anglia, nu e niciodată suficientă zăpadă pentru aşa ceva!

- Atenţie! strigă Clive. Pornim!

O luară din loc cu o viteză care lui Elaine i se păru prea mare şi în curând nu mai auziră decât ecoul râsetelor lor voioase.

- Sybil se distrează grozav, îi spuse Elaine lui Gray. Cred că e ameţitor să schiezi.

- E o experienţă unică, recunoscu acesta. Eşti gata, Nicholl? Cred că Winnie a devenit nerăbdătoare.

- Ţi-o dau în grijă pe domnişoara MacLaren! Duceţi-vă la baza pistei.

Elaine se uită cum medicul porneşte pe schiuri, admiră curbele pe care le descria pe zăpadă, ca şi evoluţia graţioasă a lui Winnie.

- Parcă ar fi o pasăre care pluteşte pe deasupra valurilor, gândi ea cu voce tare.

- îţi place marea? se interesă Gray.

- Cu pasiune. Toată viaţa am trăit pe ţărmul mării.

Merseră amândoi în tăcere, inspirând adânc în plămâni aerul rece şi înviorător.

Când zări o pată roşie în josul pârtiei, Elaine încremeni. Clive cobora panta cu viteza fulgerului. Cuprinsă de panică, se năpusti pe urmele lui, urmată de Linton. Tânărul zăcea pe zăpadă, după ce se răsturnase la o curbă periculoasă.

- Aceste vehicule nu sunt prevăzute cu centuri de siguranţă, bombăni el frecându-şi energic coapsele.

Abia stăpânindu-şi râsul în faţa mutrei lui abătute, Elaine îl ajută să se ridice în picioare. îşi continuară drumul împreună şi, la o nouă cotitură în ac de păr, o zăriră pe Sybil, care încerca să se ridice cu greu de jos, deoarece sania ei se izbise de un nămete de zăpadă.

- Brr, spuse ea scuturându-se de omăt. Ce căzătură! Dacă n-am avut însoţitor, am pierdut controlul acestei maşinării infernale! Există vreun amator de săniuş? Eu o iau din nou din loc.

- Nu, mulţumesc, refuză Gray politicos, cu un zâmbet uşor pe buze.

- Dat fiind că tu ai refuzat-o, o să mă sacrific eu, glumi Clive. Dar de data asta o să conduc eu, copilă dragă.

îşi dădură din nou drumul în jos, fără să mai aibă incidente neplăcute, deoarece panta nu mai era atât de abruptă. Atunci când Elaine şi Gray ajunseră la vilă, Sybil şi Clive erau deja acolo. Dar nici Winnie şi nici medicul nu veniră să stea cu ei.

Sybil alesese o masă din colţul sălii, aşa că nu observară ceaţa care învăluia silueta cenuşie a masivului Mettenberg de pe partea cealaltă a văii. în lumina slabă a după-amiezii, ceaţa părea compactă, aproape tangibilă, şi când porniră la drum începuse să ningă.

- Winnie va fi încântată! spuse Garret. Ninge atât de abundent, încât s-ar putea transforma în viscol. Ce vânt puternic! spuse Gray.

Un geamăt înăbuşit părea să se audă dinspre gheţari şi fulgii de nea le biciuiau feţele pe tot parcursul drumului până la hotel.

Când veni vremea cinei, Elaine zări în hol silueta de-acum cunoscută a lui Robert Nicholl.

- E o adevărată pacoste, viscolul ăsta! bombăni el în timp ce se îndrepta cu paşi vioi spre camera doctorului Fiedler.

în această încăpere liniştită îl găsise atunci când veni să-i ureze noapte bună bătrânului. Se uita fix la peisajul posomorât cu un aer trufaş, încruntat şi supărat.

- Robert îşi face griji din cauza viscolului, îi explică doctorul, dar se înşală. Primăvara e prea aproape pentru ca aceasta să dureze prea multă vreme.

- Nu-mi place să mă simt prizonier şi să depind de capriciile elementelor naturii, mormăi aprigul doctor Nicholl în timp ce se plimba de colo-colo prin cameră precum un puşcăriaş în celula lui. în plus, trebuie să recunoaşteţi că e un moment extrem de nepotrivit! Sunt forţat să rămân aici în timp ce mă aşteaptă şapte oameni cu arsuri la clinică. Copac peste pupăză, nu există decât o singură infirmieră care să se ocupe de ei.

- Dacă aş avea mai mult curaj, v-aş propune să vă ajut eu, îndrăzni să spună Elaine, înroşindu-se în obraji.

El ridică brusc ochii spre ea, surprins şi uşurat.

- într-adevăr, avem mare nevoie de ajutor, dar dacă rafalele de vânt nu se opresc, n-o să poţi să ajungi la vile decât pe schiuri.

- Viscolul n-o să dureze prea mult, anticipă doctorul Fiedler. Mâine va fi frumos.

în liftul care îi ducea la apartamentele lor, Sybil spuse brusc, cu un aer misterios:

- Crezi că Winnie Crawford îl iubeşte pe doctorul Nicholl?

Luată prin surprindere, Elaine nu ştiu că să-i răspundă la
început.

- Nu ştiu, spuse ea în cele din urmă, foarte reticentă. Winnie e o persoană ciudată. Nu prea reuşesc s-o înţeleg.

- Tu ai fost îndrăgostită vreodată? continuă Sybil.

Elaine se apropie de fereastră şi privi afară, cu fruntea lipită de geam.

- O dată, îi mărturisi ea aproape în şoaptă. Am crezut de fapt că sunt.

A doua zi dimineaţă, se trezi mai târziu decât de obicei.

Sybil stătea pe marginea patului atunci când intră ea în încăperea micuţă.

- Cred că am un început de răceală, o anunţă ea supărată. O să trebuiască să stau în cameră câteva zile.

- Nu şi dacă o să te tratăm aşa cum trebuie! protestă cu o voioşie de adevărat profesionist verişoara ei. O să-ţi trimit sus micul dejun şi va trebui să rămâi la căldură. Oricum, afară ninge. Nici n-am fi putut să ieşim din casă.

- Ce ghinion! se văită Sybil. Totuşi, n-am făcut nicio imprudenţă.

Dar Elaine se gândi brusc la căderea lui Sybil în zăpada moale şi
îngheţată. Avea fruntea încruntată de îngrijorare când cobora în fugă scările spre bucătărie. La baza scărilor, se ciocni de doctorul Robert Nicholl.

- De ce eşti tristă? se interesă el binevoitor.

- Scuză-mă, îngăimă Elaine. Sybil a răcit. Eu sunt de vină. Ar fi trebuit să fiu cu ochii pe ea după ce a căzut. Trecerea asta bruscă de la frig la căldură îi face rău. Mai ales că are şi plămâni cam slabi. Am
fost de o neglijenţă de neiertat.

-Vrei să mă duc s-o consult?

- M-aş simţi mai liniştită dacă ai face asta, şopti ea cu recunoştinţă.

El îi aruncă o privire scurtă şi nemulţumită.

-Nu face din ţânţar armăsar! O răceală n-a omorât niciodată pe nimeni.

Atunci când intră cu o tavă în mâini, doctorul Nicholl deja o consultase pe bolnavă şi vorbea cu ea despre plimbările pe munte.

-Mmm! exclamă el politicos. Herr Rubi ţi-a pregătit o ciocolată caldă. Bea-o cât e fierbinte. O să-ţi dau să înghiţi nişte pastile din patru în patru ore, şi mâine o să fii sănătoasă.

Sybil făcu ochii mari de uimire.

-De obicei, răceala mă ţine la pat zile în şir....

- Pentru că o laşi să se instaleze. Să ştii însă că n-ai nimic la plămâni. Ai făcut degeaba drumul până în Elveţia, cel puţin din punct de vedere medical....

Sybil suspină uşurată şi mirată în acelaşi timp şi se trânti pe maldărul de perne de la spatele ei. Se uita cu ochi strălucitori la silueta medicului care se îndrepta spre uşă.

-Oh, Elaine! exclamă ea fericită. Nu-i aşa că e minunat?

-Mănâncă-ţi micul dejun. O să fac şi eu la fel, spuse ea luând-o pe urmele medicului.

Când ajunseră pe coridor, el o întrebă pe Elaine:

- Cine i-a băgat în cap ideea că suferă de plămâni?

- Răcelile repetate care nu se mai sfârşeau şi specialistul consultat de doamna Fenwick. Nici nu ştii ce uşurată mă simt! Sybil era foarte îngrijorată.

- E o fiinţă foarte sensibilă. Mai are fraţi şi surori?

- Nu, e singură la părinţi.

- Si mama ei nu şi-a făcut timp s-o însoţească?

- Ea duce o viaţă... agitată.

- Am înţeles, spuse medicul pe un ton aspru.

Si Elaine avu impresia clară că acesta îşi formase o imagine exactă asupra caracterului Valeriei.

- N-are rost să te mai stresezi în legătură cu sănătatea verişoarei tale. Eşti în stare să te ocupi de ea şi singură. De altfel, poate o să trec pe la hotel mâine dimineaţă. Doctorul Fiedler arde de nerăbdare în camera lui liniştită, aşa că o să încerc să pun totul la punct pentru întoarcerea lui la vilă.

- Speram să accepţi ajutorul meu. De exemplu, atunci când Sybil se va putea descurca singură. Lipsa de activitate mă scoate din sărite.

Doctorul Nicholl schiţă un zâmbet enigmatic.

- S-ar putea să regreţi hotărârea pe care ai luat-o. Eu muncesc pe brânci şi cer foarte mult de la colaboratorii mei!

Elaine nu-i răspunse. La gândul că va face în sfârşit ceva util, fu cuprinsă de un imens sentiment de uşurare.

în timp ce se îndrepta în paşi de dans spre apartamentul doctorului Fiedler, Herr Rubi o opri din drum. Pe faţa lui jovială şi bucălată se citea o uşoară nelinişte.

- O telegramă pentru dumneata, domnişoară MacLaren. Vine din Anglia.

Inima lui Elaine îi tresări în piept. Oare erau veşti rele din Scoţia? Deschise plicul cu mâinile tremurânde.

Mesajul era de la Valerie Fenwick. Era aspru, ba chiar ameninţător.

"Telegrafiază imediat motivul schimbării programului. Ar fi
trebuit să staţi la doctorul Fiedler".

Acele cuvinte exprimau mai mult enervarea decât îngrijorarea expeditoarei. Ele reflectau exact ce fel de om era Valerie. Elaine intră în camera bătrânului medic cu telegrama în mână.

- Aveţi ceva împotrivă să trimit un mesaj doamnei Fenwick în numele dumneavoastră? spuse ea fără nicio altă introducere, în timp ce-i întindea doctorului Fiedler hârtia albăstruie.

- O să telegrafiem imediat ce veţi ajunge acasă la mine. Astfel, doamna Fenwick se va linişti.

Elaine citi cu jenă în ochii lui albaştri ce gândea doctorul despre purtarea acelei mame ciudate. Se grăbi să redacteze texul telegramei.

Când ajunse înapoi în apartament, constată că Sybil înfulecase deja micul dejun copios pregătit de Herr Rubi.

- Mă simt binişor, spuse Sybil. Ai primit o telegramă?

- Da, de la mama ta. Se pare că nu primise încă scrisoarea de la tine, atunci când a trimis-o.

Sybil citi telegrama.

- Crezi că e îngrijorată? întrebă ea cu o voce tremurând'.

- Bineînţeles! exclamă Elaine cu milă. Altfel de ce crezi că s-ar mai fi obosit să trimită o telegramă?

- Da, şopti Sybil, decisă să se lase convinsă. Altfel s-ar fi mulţumit doar să scrie.

Capitolul 5

Toată ziua ninse continuu şi chiar o bună parte din noapte, dar când cele două verişoare se repeziră la fereastră, a doua zi dimineaţă, cerul era perfect senin.

Sybil, a cărei stare se ameliorase văzând cu ochii, îşi petrecu dimineaţa stând pe balcon, răsfoind nişte reviste şi ronţăind tablete de ciocolată, activităţi indispensabile unei convalescenţe.

în hol, domnea o agitaţie neobişnuită. Cei doi fraţi Garret se pregăteau să părăsească hotelul. Clive achita nota de plată şi Pisoiaşul împărţea în mod teatral bezele locatarilor hotelului care treceau pe lângă ea.

La masa de prânz se năpusti pur şi simplu asupra lui Sybil.

- Mă bucur atât de mult că ţi-ai revenit! exclamă ea. Eşti un pic palidă, e adevărat, dar soarele acesta divin o să corecteze acest neajuns. Ce păcat că scumpa ta mamă n-a putut să te însoţească! Poate o să ne întâlnim cândva, la vreo recepţie londoneză.

- Poate.... reuşi să rostească Sybil.

- Aş putea chiar să-i fac o vizită. spuse Alicia cu o privire
lacomă.

-N-are rost, o refuză politicoasă Sybil. Am primit de curând veşti de la ea.

în ochii Pisoiaşului se citea o curiozitate abia stăpânită.

- Cum vrei, draga mea, dar dacă soarta mi-o va scoate întâmplător în cale pe mama ta, o să-i povestesc despre progresele făcute de tine la schi.

Elaine dădu uşor din umeri. Alicia Garret făcea parte din categoria aceea de creaturi care mai mult din prostie decât din răutate vorbea vrute şi nevrute, fără să-i pese de urmările nocive pe care le-ar fi produs asupra celorlalţi.

Nici în ziua aceea şi nici în cea următoare doctorul Nicholl nu fu văzut la hotel şi Elaine observă că doctorul Fiedler părea îngrijorat.

- Sunt extrem de nerăbdător, îi mărturisi lui Elaine când aceasta venise să-l salute.

Acum, se instala deja pe balcon.

- Acum, sunt în măsură să-l ajut pe mai tânărul meu confrate.

- Si eu, îl aprobă ea. Viaţa asta trândavă mă face să am mustrări de conştiinţă.

- Dar nu te afli aici ca să te odihneşti? Să ştii că repaosul e absolut necesar. Asta încerc să-l fac să înţeleagă pe Robert, dar e încăpăţânat ca un catâr. Susţine că el nu are nevoie de vacanţă.

- îl pasionează munca pe care o face, comentă Elaine.

- Cândva, va dobândi o faimă mondială pe deplin meritată în domeniul lui de cercetare. Sunt sigur că numele lui va exploda şi în ţara lui de origine.

- Intenţionează să se mai întoarcă în Scoţia?

- Cu siguranţă.

Elaine plecă în căutarea verişoarei sale, având pe figură un aer gânditor.

- Se organizează o partidă de săniuţe combinată cu sania trasă de cai, îi spuse Sybil entuziasmată. Vine toată lumea. O să vii şi tu!

Micul grup se adună în hol după masa de prânz. Winnie Crawford îi aruncă Elainei o privire ezitantă înainte s-o întrebe:

- Credeam că o să meargă şi doctorul Nicholl....

- încă nu şi-a făcut apariţia. Doctorul Fiedler e foarte îngrijorat.

- îşi închipuie cumva că Robert s-ar fi putut rătăci printre nămeţii de zăpadă? glumi Winnie.

- Nu e vorba despre asta, continuă Elaine. E neliniştit în legătură cu sănătatea pacienţilor săi. Munca e cea care-l reţine pe doctorul Nicholl.

în ochii lui Winnie apăru o licărire ciudată.

- Munca lui.... sau vedeta lui bolnavă. Tu încă n-ai cunoscut-o, dar o să-ţi dai seama imediat ce o s-o vezi. E farmecul personificat, deşi e mult mai în vârstă decât Robert.

Elaine înţelese brusc latura întunecată a caracterului Winniei. Gelozia era cea care-i dădea aerul acela înverşunat şi replicile sarcastice.

- Sunteţi gata? întrebă nerăbdătoare Sybil, care se legăna de pe un picior pe altul, ca un copil care se duce la prima lui petrecere. Gray, tu o să cobori cu săniuţa?

- Da, cu riscul de a-mi pierde demnitatea! glumi el.

- Si tu, Elaine, o să stai în sanie?

- Poate că nu! Am chef de senzaţii tari!

în tăcerea deplină răsunară atunci râsetele lor vesele şi toţi se întoarseră să facă semne cu mâinile doctorului Fiedler care urmărea înaintarea grupului mic şi pestriţ. Robert rezumase perfect situaţia, îşi spuse bătrânul doctor.

în lipsa mamei ei, fragila Sybil se deschidea ca o floare la soare. Se încruntă atunci când îşi aminti ce scria în scrisoarea de la prietenul lui Chator. Valerie Fenwick era o personalitate foarte puternică pe care trebuie să ştii cum s-o iei.

Condus de Sybil, grupul ajunse repede la locul unde era parcată sania. Doamnele se aşezară în ea, învelindu-se cu pături groase din blană, în timp ce domnii urmau să facă drumul pe jos.

- Ce mai aşteptăm de nu plecăm? se interesă Sybil.

- Un întârziat, îi replică una din pasagerele din sanie. Se grăbeşte să-şi ia micul dejun. Ah, iată-l!

Sybil se răsuci şi scoase un strigăt înăbuşit de surpriză.

- Jack Brogan!

- Credeam că se întoarce în Austria, şopti Elaine.

- Pomenise parcă de o permisie.

Jack Brogan veni să le salute pe cele două verişoare, cu un zâmbet liniştit pe buze.

- Eram sigur că o să dau de tine în sania asta. Am un noroc proverbial! întâmplarea de acum confirmă acest lucru. Această permisie mi-a fost acordată în mod nesperat, n-am putut rezista tentaţiei şi m-am grăbit să ajung la Grindy.

- Dar poate familia te aşteaptă în Irlanda....

- O să le telegrafiez şi o să-i anunţ că mi-am schimbat programul.

- O să stăm la taifas mai târziu, spuse Sybil. Suntem aşteptate.

Brogan făcu un pas înapoi, ca vizitiul să poată porni.

- Sunt surprins să te văd stând sub tonele astea de blănuri! glumi el.

- Coborârea mea cu săniuţa o să te mire şi mai mult, îi spuse Sybil în timp ce individul scund şi burtos pocnea din bici.

Caii îşi fluturară coama lungă, clopoţeii începură să clincăne vioi şi sania se puse în mişcare, alunecând uşor pe covorul de nea.

Pe măsură ce se depărtau de sat şi de cartierele rezidenţiale, peisajul se schimba vizibil. Apărură o grămadă de locuinţe modeste pe coşurile cărora ieşea un fum gros.

Atunci când caii începură să se opintească pe drumul în pantă, Sybil coborî. Curând, fu auzită râzând în hohote la glumele lui Brogan. Gray Linton rămăsese puţin mai în urmă, iar Winnie se avântase deja pe pârtie. în sanie, doamnele schimbau banalităţi politicoase.

La o cotitură a drumului, putură să vadă o vilă veche luminată din plin de soare. Vizitiul se grăbi să oprească şi le-o luă înainte zâmbind, conducându-i în interiorul clădirii, care era de fapt un hotel.

Elaine îl urmă pe Gray şi intră într-o sală cu pereţii lambrisaţi, încălzită de un foc din buşteni de pin făcut într-un şemineu imens. Gray comandă pateuri tradiţionale şi dulceaţă de cireşe, dar Sybil insistă să mănânce cârnaţi, trâmbiţând că avea o foame de lup. După aceea înfulecă, la fel ca Brogan, o farfurie plină cu căpşuni cu frişcă şi biscuiţi cu unt.

-Am mâncat prea mult, se plânse Elaine. N-o să reuşesc în veci să ajung la gheţar.

Se ridicară apoi de la masă, discutând veseli ca să-şi ia rămas-bun de la gazda lor. Pe când se pregăteau să iasă afară, auziră un zgomot de paşi pe scara din lemn şi Elaine recunoscu surprinsă vocea plăcută şi caldă a doctorului Nicholl. Când îl zări, i se puse un nod în gât. Avea un aer extrem de obosit.

- Aţi pornit la plimbare? Mergeţi la gheţar?

- Da, spuse ea în şoaptă.

- Pot să mă lipesc şi eu de grupul vostru? îmi place foarte mult acest drum prin pădure.

Pe când mergeau împreună pe panta îngustă, el o anunţă pe
Elaine că îl putea aduce înapoi acasă pe doctorul Fiedler.

- Nu uita că eu mi-am oferit serviciile, îi aminti Elaine.

- Mai e valabilă oferta? Mă bucur.

- Atunci, pot să vin odată cu doctorul Fiedler?

- Da, dacă eşti gata mâine dimineaţă.

- Vom fi, poate. Sunt sigură că aveţi ceva de lucru şi pentru Sybil.

Mergeau acum printr-o pădure deasă de brazi. Niciun zgomot nu
tulbura liniştea de catedrală care domnea sub bolta copacilor.

în faţa lor strălucea gheţarul. Cu răsuflarea tăiată datorită frumuseţii grandioase a acestuia, Elaine admira în tăcere spectacolul.

- Mergem mai departe? spuse ea înfiorându-se uşor.

- Cum să nu....

Ea îşi înfăşură mai strâns eşarfa din mătase în jurul

gâtului.

-Ti-e frig?

-Nu, şopti Elaine. Mă tulbură măreţia peisajului.

-Acesta e un sentiment frecvent atunci când te afli la munte.

-Din acest motiv îţi place să trăieşti aici? îndrăzni ea să-l întrebe.

-Da, s-ar putea. Aceşti uriaşi din piatră te readuc la dimensiunile noastre reale, care sunt extrem de mici.... Cred că oamenii care trăiesc în mijlocul naturii, în special în cazul în care aceasta e neprietenoasă, au o viaţă bogată, care în orice caz nu e artificială.

-Dar e o viaţă aspră, oftă Elaine. O cunosc destul de bine pe cea a ţăranilor scoţieni şi....

- Oraşul îţi oferă multe avantaje, dar după părerea mea nu e deloc interesantă.

-îţi place să fii un învingător, să te autodepăşeşti?

Pe faţa lui obosită apăru un zâmbet.

- într-un anumit sens, da. Bănuiesc că acesta e un punct de vedere ştiinţific. Să fii hotărât tot timpul să restitui cu forţa elementelor naturii şi să le smulgi secretele cele mai adânci.

- După ce te întorci în Scoţia îţi vei continua munca de cercetare?

-Cine ţi-a spus că intenţionez să mă întorc?

Elaine se înroşi la faţă.

-Păi.... chiar tu, mi se pare.

-Aşa e, se îmblânzi el. Aş vrea însă să revin în ţara mea în cele mai bune condiţii posibile, pentru a pune în practică

tot ce am învăţat aici şi pentru asta am nevoie de fonduri. Fără bani, planurile mele nu sunt decât un fel de castele în Spania clădite pe nisip.

- Sunt sigură că ai putea obţine nişte credite, îi spuse Elaine cu înflăcărare în glas. Lucrările doctorului Fiedler încep să fie cunoscute, nu-i aşa?

- Aici da, dar dânsul e un om căruia nu-i place să iasă în faţă şi se teme de notorietate. în Anglia, ar trebui s-o iau de la zero.

- O aventură palpitantă! exclamă fără să vrea Elaine, roşie la faţă de entuziasm. Ar fi ca şi cum ai porni într-o nouă cruciadă. Aceasta e o sarcină pe care mi-ar plăcea s-o îndeplinesc, chiar dacă ar urma să se soldeze cu un eşec şi aş rămâne săracă lipită pământului.

- Sărăcia, spuse Robert pe un ton sarcastic, nu e un lucru despre care poţi să vorbeşti cu uşurinţă.

La început, Elaine avu impresia că fusese pălmuită, apoi însă înţelese că tristeţea cu care fusese făcută remarca n-avea nicio legătură cu ea. Se întrebă în ce împrejurări dureroase cunoscuse interlocutorul său sărăcia lucie. Ar fi dorit să mai stea la taifas cu el, dar ajunseseră deja la intrarea în grotă. Afundat în zăpadă până la brâu, Jack Brogan aduna nişte crengi pentru Sybil, care bătea din palme ca un copil sub privirile melancolice ale lui Gray. Expresia de tristeţe profundă care se citea pe trăsăturile slăbite ale lui Linton o emoţionă puternic pe Elaine, care fu cuprinsă de un puternic sentiment de compasiune pentru el.

- Ar trebui să ne cam întoarcem, spuse Robert.

Explorează repede grota, Sybil.

- Vii şi tu? îl întrebă fata pe Gray, în timp ce întindea mâna spre Jack.

- Data viitoare.... Vreau să-i spun ceva doctorului Nicholl.

Când ajunseră la sania trasă de cai, săniuţele erau în spatele
acesteia.

Sybil şi Jack Brogan împărţeau aceeaşi săniuţă, iar Elaine făcu echipă împreună cu Gray.

Robert se aplecă pentru a-şi fixa schiurile şi Elaine îşi aminti brusc de Winnie.

- Domnişoara Crawford ne-a părăsit pe drum. Ar trebui să dăm de ea la hotel, la servirea ceaiului.

- Nu-ţi face griji pentru ea. O să mă întâlnesc cu ea pe una din pârtii. Distracţie plăcută! Te aştept la "Alpina".

Sybil pufni în râs, uşor exaltată.

- Probabil că doctorul Nicholl îşi închipuie că suntem nebuni dacă ne dedăm unor distracţii atât de copilăreşti! Eu ard de nerăbdare să începem!

- Dă-i bice, vizitiu! strigă Gray pe un ton solemn în timp ce lua loc în spatele lui Elaine.

Bondocul plesni din bici şi turiştii mergeau din ce în ce mai repede pe măsură ce prindeau viteză. Râsetele lor ascuţite răsunau în pădurile de brazi şi la trecerea lor, copiii atraşi de zgomot îşi fluturau braţele micuţe în semn de salut. Se loveau de copaci şi erau gata să se răstoarne, dar se auzeau ca nişte elevi de liceu.

La jumătatea drumului se întâlniră cu Winnie. în locul

plimbării până la gheţar, aceasta prefera pârtiile cu zăpadă proaspătă şi antrenamentul sportiv.

- Săraca Winnie! se înduioşă Gray. Niciodată nu va reuşi să-l convingă pe doctorul Nicholl că o pereche de schiuri reprezintă tot ce e mai sfânt pe lume.

Sania îi lăsă în faţa hotelului, zgribuliţi, dar fericiţi. Elaine îl auzi pe Jack Brogan promiţându-i lui Sybil că va veni la petrecerea dansantă.

- Acum că te-am regăsit, îi şopti el cu pasiune, n-o să te mai părăsesc.

în timp ce cele două verişoare se schimbau de haine, Elaine strigă prin uşa întredeschisă dintre camerele lor:

- Doctorul Fiedler se întoarce mâine acasă. Robert Nicholl îşi va petrece noaptea aici, ca să poată pleca devreme.

- Cred că mergem şi noi cu el, nu-i aşa? spuse Sybil cu o voce plângăreaţă. De câte ori mă distrez şi eu şi încep să cunosc nişte oameni, trebuie să plec....

- N-o să fim prea departe de "Alpina", sublinie Elaine. Vilele sunt foarte aproape de pârtii.

- Fără un mijloc de transport, un kilometru poate fi un obstacol serios, se plânse Sybil cu o mutră de bebeluş îmbufnat. Ce păcat că trebuie să plecăm acum! începusem să mă distrez atât de bine... La doctorul Fiedler n-o să putem dansa.

- Poate o să muncim. Acolo e nevoie de o mână de ajutor.

- Nu refuz să-l ajut, bombăni Sybil, numai că mi-ar fi plăcut să petrec câteva zile aici.

- Si să-l laşi pe doctorul Nicholl să se spetească muncind?

- Nu, ţi-am spus că voiam să-i fim de folos, dar....

"Dar Jack Brogan e la Grindy”, o completă Elaine în gând.

Robert fu cel care găsi o soluţie pentru rezolvarea acelei probleme complicate. Pe la ora unsprezece, îşi făcu apariţia în hol ca s-o pună în temă pe Elaine referitor la programul pe care-l stabilise pentru a doua zi.

- Pe la prânz, va veni o sanie ca să-l ia pe doctorul Fiedler. Dacă sunteţi gata până atunci, veţi urca şi voi în ea. E loc pentru trei persoane şi bagajele de mână. O să vă aduc mai târziu valizele.

îi aruncă o privire cercetătoare.

- Eşti sigură că n-o să-ţi pară rău?

- De ce să-mi pară rău? Nu sunt niciodată mai fericită ca atunci când muncesc.

- Dar nu pentru acest motiv ai venit în Elveţia, glumi doctorul.

- Aşa este, recunoscu Elaine, căreia îi trecu pentru o clipă prin faţa ochilor imaginea supărată a mătuşii Valerie. Dar trebuie să recunosc că nu fac nimic rău.

- Sybil ar putea să-l roage pe Brogan să-i dea lecţii de schi. în spatele vilelor se află nişte pârtii pentru începători. Mi-a propus şi el să mă ajute atunci când ne-am întâlnit pe strada principală. în felul acesta, îi va ţine de urât verişoarei tale.

Elaine părăsi repede salonul, ca să înceapă pregătitul de plecare. O sfătuise pe verişoara ei să se bucure de

ultimele clipe de singurătate cu Jack. Atunci când ieşi pe balcon să respire puţin aer curat înainte de culcare, zări pe terasa imensă de la parter două umbre foarte apropiate una de alta, ţinându-se de mână în lumina lăptoasă a lunii.

Elaine avu atunci impresia că se afla la distanţă de ani lumină de cele două siluete nemişcate. Inima îi fu cuprinsă din nou de chinurile iubirii, deoarece rănile prea recente nu avuseseră timp să se cicatrizeze. Fusese de-ajuns să le vadă pe cele două fiinţe indiferente la tot ce se petrecea în jurul lor ca să i se redeschidă rănile vechi. Se închise în camera ei, dorindu-şi din tot sufletul ca prima iubire a lui Sybil să nu se termine cu tristeţe şi dezamăgire. îl întâlnise pe Stephen Crane pe când era foarte tânără şi cunoscuseră amândoi torturile unei pasiuni înflăcărate. îi venea să plângă, i se puse un nod în gât şi în timp ce se dezbrăca, fu cuprinsă de un sentiment de singurătate care o impresionă puternic.

"Mâine, tulburările acestea sufleteşti vor dispărea. Slavă Domnului că voi putea să mă fac utilă, pentru că eu nu sunt făcută pentru trândăveală", îşi spuse ea, încercând să-şi revină. Se vârî apoi sub aşternuturile proaspete.

Atunci când Sybil se întoarse cu ochii strălucind de fericire, Elaine îi şopti din fundul patului:

- Doctorul Nicholl o să-l roage pe Jack Brogan să se mute la noi la vilă, aşa că o să-l vezi şi de acum înainte.

Sybil scoase o exclamaţie de uimire.

- Doctorul Nicholl e minunat! E atât de bun! Crezi că o să vorbească mâine dimineaţă cu Jack înainte de plecare?

- Sunt sigură, şopti Elaine înainte s-o ia somnul.

Sania se opri în faţa hotelului "Alpina" fix la ora douăsprezece. Robert îşi petrecuse dimineaţa făcând pregătiri, în timp ce Elaine îl ajuta pe doctorul Fiedler să-şi facă bagajele.

Sybil, care plecase să se plimbe, se întoarse la hotel împreună cu
Jack Brogan şi cu Robert, care avea braţele încărcate de pachete.

- Aş vrea să plec cât se poate de repede, spuse doctorul Nicholl în timp ce înghesuia cumpărăturile în sanie. Doamna Villard a promis că ne va servi ceaiul în momentul în care vom sosi la vilă.

Oare era vorba despre "bolnava cea bogată" la care făcuse aluzie Winnie pe un ton atât de ironic? "O să vedem", îşi spuse Elaine.

Robert intră în holul hotelului şi ieşi apoi, ajutându-l să meargă pe doctorul Fiedler. Bătrânul era sprijinit şi de Winnie, care avea cearcăne vinete sub ochi şi faţa palidă de parcă n-ar fi dormit toată noaptea aceea. Robert nu-i acorda nicio atenţie. Se concentra asupra pacientului său, încercând să-l urce în sanie. Emoţionată, Elaine întinse mâna spre Winnie, care i-o prinse imediat.

- Sper că o să ne mai vedem, domnişoară Crawford, spuse Elaine. Rămâi la Grindy până la sfârşitul lunii, nu-i aşa?

- S-ar putea să mă răzgândesc, şopti cu greutate Winnie. Dacă se strică timpul, o să-mi fac bagajele.

- în afară de schi nu te tentează să faci şi căţărări pe munte? se interesă Robert pe un ton nepăsător.

- Căţărări? întrebă Winnie pe un ton de ironie amară. Mi-am pierdut speranţa să mai ajung la înălţimile ameţitoare pe care aveam de gând să urc.

Dacă acea remarcă avea un sens dublu, Robert se prefăcu că nu observă.

- Speram că o să vii să ne vizitezi la vilă. Există un refugiu pentru alpinişti chiar lângă noi. E adevărat că e mic, dar e suficient pentru a adăposti o schioare aflată în trecere.

- Dragul meu Robert, îi spuse Winnie, mă îndoiesc că programul îţi permite să te mai ocupi şi de o "schioare aflată în trecere".

- Cum doreşti.

Elaine, pe care decepţiile sentimentale o înzestraseră cu o sensibilitate acută, bănui cât de dureros fusese pentru Winnie acel răspuns indiferent. înţelese că tânăra, convinsă că iubirea ei pentru doctor nu va fi reciprocă niciodată, încerca să se vindece de ea şi în acest scop adopta clasica stratagemă a fugii.

- Dacă mai treci vreodată prin Grindy, rosti Winnie cu o voce căreia încerca să-i dea o tonalitate mai fermă, vino să mă vezi. O să mergem să luăm ceaiul împreună.

- Mulţumesc, o voi face negreşit, o asigură Elaine, întrebându-se însă dacă împrejurările îi vor mai permite să se ţină de promisiune.

Sania se urni din loc într-un clinchet vesel de clopoţei. Alunecă de-a lungul drumului pe care o luaseră cu o zi înainte pentru a ajunge la gheţar, apoi sania coti şi începu să urce. Pe măsură ce mergeau, aerul devenea mai uscat

şi mai curat. Pentru plămâni, acesta era o adevărată binecuvântare.

Fără să încerce să afle de ce, Elaine se simţea în culmea fericirii. în sfârşit, viaţa aceea de trântor care o deranja atât de mult urma să ia sfârşit. Oftă uşurată şi mulţumită. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, doctorul Fiedler spuse pe neaşteptate:

- Robert apreciază ajutorul pe care te-ai oferit să-l dai. Si unde mai pui că este vorba despre un ajutor calificat. E tot ce-ţi poţi dori mai mult! îmi fac multe griji pentru el. Se surmenează fără milă. Pare sleit de puteri.

- Cred că e bucuros că vă întoarceţi, şopti Elaine uitându-se drept în ochii doctorului. Să ştiţi însă că v-am propus să vă ajut pe amândoi din egoism. Atunci când nu muncesc, mor de plictiseală!

Bătrânul o bătu uşor pe mână cu o privire plină de admiraţie şi se uită în jurul lui mulţumit. Era clar că revenise la viaţă. îşi regăsise în sfârşit mediul familiar şi dragii lui munţi.

Drumul şerpuit dură vreo două ore. Zăpada se depunea acoperind tot ce era verde, în afară de brazi. Sybil şi doctorul Fiedler discutau înfocat despre diverse subiecte, din când în când izbucnind amândoi în râs. Deodată, doctorul îi arătă cu degetul un promontoriu care se vedea în depărtare.

-Aproape am ajuns. Mai avem doar doi kilometri.

Erau încă prea departe ca să observe pagubele provocate de incendiu şi pe măsură ce se apropiau, Elaine constată că ninsoarea acoperise urmele dezastrului cu o

mantie albă.

Sania opri în faţa clădirii, care provocă tinerei o exclamaţie înăbuşită. Ca într-o carte cu poze, în faţa ei se înălţa exact genul de vilă montană care, prin grinzile şi balcoanele ei măiestrit lucrate, întruchipează în general locuinţa tipică elveţiană. Un şir de trepte din lemn ducea la intrare şi în pragul uşii, în plin soare, stătea o femeie scundă îmbrăcată într-o fustă creaţă şi o bluză cu mâneci largi.

- Casa lui Robert, o anunţă doctorul Fiedler cu mândrie.

Elaine fu cuprinsă de o ciudată nelinişte când o văzu pe necunoscuta proţăpită în pragul uşii. Era convinsă că acea femeie nu era o servitoare, în ciuda costumului ei tradiţional. Atunci când străina coborî scara şi se repezi să-i întâmpine, Elaine înţelese după picioarele ei fine încălţate elegant care era adevărata identitate a gazdei lor.

- Cât de mult mă bucur că vă văd, exclamă cu un delicios accent franţuzesc Marie Villard. Bietul meu prieten, probabil că eşti epuizat după drumul acesta lung!

Mâinile ei mici şi agile luară cu căldură degetele noduroase ale medicului. Elaine nu reuşea să ghicească vârsta parizienei scunde care sporovăia veselă. Ca majoritatea franţuzoaicelor, era vioaie şi extrem de elegantă. Fără să fie de o frumuseţe deosebită, era extrem de atrăgătoare şi plină de farmec. Elaine primi în dar un zâmbet mai mult decât politicos şi-i zâmbi şi ea, cucerită de primirea care i se făcea.

- V-am pregătit o gustare, spuse Marie în timp ce-l ajuta pe bătrân să urce scările abrupte.

Intrară apoi într-un hol îngust, cu pereţii îmbrăcaţi în lemn de pin. Din hol trecură în camera de zi, o încăpere imensă plină de soare, datorită uşilor din sticlă care ofereau o privelişte superbă. Elaine privi cu admiraţie culmile maiestuoase care se înălţau în faţa ferestrelor. Doamna Villard îl instală pe convalescent într-un fotoliu confortabil.

- Ia loc, o invită gazda lor, o să bem ceaiul. Cred că o să vină şi Robert la cină.

într-adevăr, doctorul Nicholl îşi făcu apariţia câteva ore mai târziu, în timp ce Marie Villard îi explica lui Elaine secretele gătitului la focul de lemne.

- Asta e una din maniile lui Marie! spuse el sprijinindu-se cu spatele de hota şemineului uriaş. Pentru ea, curentul electric încă nu s-a inventat!

-îmi place să trăiesc ca odinioară, zâmbi inculpata. Pentru mine,
Breithorn e.... cum obişnuiţi voi să spuneţi un coşmar pentru
ochi.

- Vilele care adăpostesc bolnavii noştri au o construcţie de tip vechi, îi explică Robert. Doctorul Fiedler s-a străduit să le păstreze autenticitatea. Vila "Breithorn" e mai nouă, dar cred că totuşi îţi va plăcea. în orice caz, merită vizitată.

-Acolo locuiesc eu, spuse Marie. Sper că o să-mi faci plăcerea să vii s-o vizitezi împreună cu sora ta.

- Sybil e verişoara mea, o corectă Elaine. O să mergem neapărat.

Se întoarseră în şir indian în camera de zi, unde

doctorul Fiedler
şi Sybil glumeau ca de obicei.

-Vino cu mine, Sybil, îi ceru cu blândeţe doamna Villard. îţi voi arăta care a camera ta.

în timp ce o lua de braţ pe Sybil ca s-o conducă la primul etaj, pe faţa ei apăru o expresie extrem de melancolică. Robert şi doctorul Fiedler, cărora nu le scăpase acea schimbare de dispoziţie, se uitară unul la altul şi zâmbiră.

- S-o lăsăm pe Marie să se ocupe de Sybil, spuse doctorul Nicholl. Si acum, domnule pacient, vă rog să vă duceţi în pat! Ziua aceasta a fost bogată în evenimente, aţi fost zgâlţâit din toate mădularele pe drumul de munte şi a sosit timpul să vă odihniţi. Marie vă va aduce sus o tavă cu masa de seară. Atunci, veţi putea să-i mulţumiţi pentru treaba pe care a făcut-o în lipsa dumneavoastră.

-Asta şi am de gând! spuse convalescentul cu o voce fermă. Cu ocazia asta, îmi dai voie să-mi exprim şi recunoştinţa faţă de tine?

- Nu fiţi ridicol! exclamă tânărul medic. Cum ar putea fi vorba de recunoştinţă între noi?

- Mâine vom studia actele împreună, îi promise doctorul Fiedler.

- Si pe mine când mă angajaţi? spuse repede Elaine.

- Imediat, dacă doreşti, îi răspunse Robert. Trei din infirmierele noastre au suferit arsuri în incendiu şi portarul are o fractură de tibie. Dacă ai putea să te ocupi de răniţi, ar fi o povară în minus pentru mine. Marie a făcut şi ea ce a putut, dar ea nu e infirmieră profesionistă ca tine.

- Unde aş putea să găsesc o bluză?

- Cere-le pacientelor tale. Vor fi încântate să-ţi sară în ajutor. Toate trei sunt elveţiene, dar se descurcă binişor în engleză. După cină, o să te duc la infirmeria noastră improvizată.

Apoi se întoarse spre colegul său, şi-i spuse pe un ton profesional:

- Si acum, domnule, a venit vremea să vă duceţi în pat.

Hans Fiedler scoase un suspin prefăcut de resemnare, dar era evident că avea nevoie de odihnă.

-Vezi ce urât se poartă cu mine, se maimuţări el. încearcă să mă convingă că sunt un individ inutil care nu mai e bun de nimic...

- Vă înşelaţi! contraatacă medicul mai tânăr. Procedez astfel pentru că vreau să vă văd vindecat cât mai repede cu putinţă. Nu mai pot să fac faţă singur, încheie el pe un ton devenit brusc serios.

- O să reuşeşti, spuse cu fermitate doctorul Fiedler în timp ce se ridica din fotoliu. Domnişoara MacLaren va urca împreună cu noi să-şi vadă camera, care e chiar lângă a mea.

Urcară apoi încet scara din lemn şi Robert îl instală pe colegul lui, după care o ajunse din urmă pe Elaine pe palier.

-Acestea sunt apartamentele tale, fluieră el împingând uşa grea din brad. Sper că te vei simţi bine aici.

Elaine zări prin uşa întredeschisă o încăpere imensă, în mijlocul căreia trona un pat înalt. Prin faţa ferestrei plutea parcă o perdea subţire din bumbac. îi cedase oare camera

lui? în mod ciudat, avu senzaţia totuşi că locul acela era predestinat să fie al ei.

- Mă simt prost, şopti ea înroşindu-se la faţă. V-am alungat din
camera dumneavoastră Eu şi Sybil am fi putut să dormim în
acelaşi pat

- Nu ştiam că sunteţi verişoare şi, în plus, mă simt mai liniştit ştiindu-vă aici, aproape de doctorul Fiedler.

Indiferenţa cu care el îi dădu acea explicaţie o dezamăgi pe Elaine, deşi nu îndrăznea să recunoască acest lucru.

După masa de seară, se duseră să-i viziteze pe răniţi, lăsând-o pe doamna Villard cu Sybil.

Pe drum, Robert îi spuse pe neaşteptate:

- Gray Linton s-a hotărât să se întoarcă aici.

Elaine tresări brusc.

- Nu te stresa din cauza lui Sybil, spuse Robert ca şi cum ar fi citit într-o carte deschisă. E evident că nu e interesat de ea.

- Boala lui e fără scăpare? îndrăzni ea să spună, simţind că i se pune un nod în gât.

- Aproape. Dacă m-ar fi lăsat să-l operez atunci când l-am consultat prima oară, poate ar mai fi avut vreo şansă de supravieţuire. Dar acum....

- Dar nu încerci totuşi să-l operezi?

- Eu sunt medic, îi răspunse serios Robert Nicholl. Datoria mea e să încerc să fac lucruri ce par imposibile. Intră, o să te prezint pacientelor tale.

Trei mutrişoare bucălate se întoarseră spre nou-sosiţi şi trei zâmbete identice luminară feţele lor albe.

- Sunt nişte bolnave model! le ironiză vesel doctorul. De fapt, asta nu e mare lucru! Ele trebuie să dea exemplu altora! Nu e aşa, domnişoarelor?

Cele trei rănite pufniră în râs şi Elaine se bucură când văzu buna înţelegere care era evident că domneşte între infirmiere şi doctor.

Când se întoarseră la vilă, le găsiră pe Sybil şi pe doamna Villard făcând sandvişuri cu şuncă, pe care le mâncară împreună, stând în picioare în faţa focului din buşteni incandescenţi. Apoi, Robert le însoţi pe invitalele lui până la baza scărilor.

- Nu staţi treze până târziu! le sfătui Marie în şoaptă. Si voi aţi avut o zi grea.

- Elaine, exclamă vocea piţigăiată a lui Sybil. Vino să vezi! Am o uriaşă plapumă din puf! Mă bucur grozav! Simt că şederea noastră aici va fi şi mai plăcută decât la hotel. în plus, doamna Villard are ceva de lucru pentru mine. O să sortez lucrările scăpate de la incendiu.

Elaine stătea în pragul uşii şi-i zâmbea. Sybil era de nerecunoscut. Renunţase la aerul ei de persoană suferindă şi părea însetată de viaţă, bucurându-se de fiecare minut al acesteia. De ce oare Valerie Fenwick nu se ocupa mai mult de educaţia şi viitorul fiicei sale? Ca să nu mai vorbim de nevoile ei afective.... Elaine îşi înăbuşi un suspin.

- Doamna Villard e minunată, spuse Sybil cu înfocare în glas.

-Aşa este, spuse Elaine, sărutând-o cu duioşie pe

obraz. E bine că am avut ocazia s-o cunoaştem. Somn uşor, pisicuţa mea!

Capitolul 6

în timp ce-şi vedea de treburile ei, Elaine observă că Sybil se apropia din ce în ce mai mult de Marie Villard. într-o zi, când îi pomeni despre acest lucru doctorului Fiedler, acesta îi relată pe scurt drama pe care o trăise franţuzoaica. Fetiţa ei, Virginia, fusese răpusă de tuberculoză la un an după sosirea la clinică, deoarece boala care o măcina nu putuse fi diagnosticată decât prea târziu. Marie cumpărase o vilă mare şi se stabilise în Elveţia, aproape de doctorul Fiedler, pe care-l ajuta cum putea, pentru a-i mulţumi pentru tratamentul intensiv aplicat fetiţei sale.

- De aceea pare că se ataşează atât de mult de Sybil, spuse Elaine în şoaptă.

- Da. Ea o vede în Sybil pe micuţa ei Virginia devenită adolescentă. Pentru o mamă ca Marie, asta reprezintă probabil o mare mângâiere sufletească.

Aşadar, acela era secretul "pacientei bogate", cum îi spunea Winnie. Elaine respinse cu hotărâre ideea că doctorul Nicholl ar fi putut cândva să se însoare cu ea ca să reuşească să-şi continue cercetările ştiinţifice. Se zvonea că doamna Villard era destul de bogată. Nu admitea că Robert avea un suflet atât de negru încât să pună la cale o asemenea capcană. Colaborând zi de zi cu el, îşi dădea seama foarte clar că omul acela dintr-o bucată şi orgolios nu era în stare de atâta făţărnicie.

Nicholl o întrebă într-o zi, pe nepusă masă:

-Aş vrea să te mai rog ceva, Elaine.

Doctorul era încruntat.

- Te ascult, şopti ea.

- Este vorba de Gray Linton. S-a hotărât să se mute din nou la clinică. Am nevoie de ajutorul tău.

- Ce pot să fac?

Elaine încerca să se concentreze, dar nu reuşea. Apropierea fizică de Robert o făcuse să-şi dea seama de ceea ce simţea faţă de el. Sentimentele erau atât de puternice, încât acestea măturau din mintea ei tristeţea şi suferinţa provocate de prima ei iubire nefericită. "Nu voi mai iubi niciodată!" decretase ea cam pripit, atunci când se despărţise de aprigul Stephen Crane. I se puse un nod în gât. Ca şi cum se putea lua asemenea hotărâre! Ce copil fusese!

Făcând un mare efort, reuşi să-şi revină. Nu era posibil! Nu putea fi îndrăgostită de Robert Nicholl. "Aşa ceva e de neconceput", îi şoptea cu tristeţe raţiunea. "De ce să te fereşti de iubire?" o ironiza inima.

Tânăra se auzi întrebându-l pe însoţitorul ei cu o voce pe care o recunoscu cu mare greutate:

- Spune-mi, ce aştepţi de la mine?

- Să-i susţii moralul prin prezenţa ta reconfortantă. Atât şi nimic mai mult. Am încredere în intuiţia ta. Sunt sigur că vei găsi cuvintele potrivite prin care tânărul să se poată reconcilia cu el însuşi.

"Ştii foarte bine că aş face tot ce-mi ceri", strigă în sinea ei tânăra infirmieră. "Aceasta este raţiunea vieţii mele, întreaga raţiune a vieţii mele".

Oare dragostea era aceea care-i inspira acea purtare supusă? Nu ştia ce să facă. în orice caz, destinul ei era de

acum încolo legat de cel al lui Robert Nicholl.

Gray Linton sosi a doua zi după-amiază, în timp ce Elaine pregătea ceaiul pentru pacientele ei.

-Asta se numeşte a sosi la ţanc! glumi tânărul. Robert m-a cazat lângă prietenul meu Fritz.

Fritz era omul bun la toate al clinicii şi unul din pacienţii lui Elaine, deoarece suferise şi el grave arsuri în noaptea incendiului.

Curând, Sybil şi Jack Brogan îşi făcură intrarea în sala în care zăceau bolnavii. Feţele lor plesneau de sănătate. Gray înclină capul politicos spre Brogan, dar nu reuşi s-o întâmpine la fel de indiferent pe cât ar fi vrut pe neastâmpărata Sybil. Iubirea îl adusese înapoi la clinică, unde spera că Robert şi Hans Fiedler vor reuşi să facă minuni. Elaine se crispă uşor. Sarcina ei nu era deloc uşoară. Trebuia ca prin prezenţa ei liniştitoare să-i întărească dorinţa de vindecare care încolţise în inima lui Gray.

Pe măsură ce zilele treceau, acesta din urmă părea să devină mai puţin pesimist.

Când Hans Fiedler se puse din nou pe picioare, trecea neobosit de la un pacient la altul, neavând nicio clipă de astâmpăr. Cu toate astea, şi acum cea mai mare parte a poverii apăsa pe umerii lui Robert. Elaine observa cu o bucurie nespusă că medicul îi acorda din ce în ce mai multă încredere.

Treptat, devenea conştientă de respectul pe care toţi, de la bolnavi şi până la personalul de îngrijire, îl aveau faţă de tânărul medic. Simţea că pe măsură ce se apropie data

operaţiei, Gray Linton îşi recăpăta speranţele de vindecare.

- Nicholl ăsta e un mare medic! îi spuse într-o zi infirmierei lui profesioniste. Simt că poţi să pui bază pe el. în caz de nereuşită, sunt convins că lui nu i se va putea reproşa nimic.

- Trebuie să ai încredere în el, i-o reteză Elaine.

- Aş mai vrea să te rog ceva, domnişoară infirmieră, glumi Gray. Aş vrea să fii lângă mine în acea zi fatidică, la Grindenwald.

- O să mă aflu acolo. Cred că doctorul Fiedler nu va avea nimic împotrivă.

- O s-o laşi singură pe Sybil?

- Fără nicio problemă. Va avea grijă de ea doamna Villard.

- Nu vreau să vină ea cu mine. Nu e o fiinţă făcută pentru întuneric şi dramă. Ea trebuie să se dezvolte la lumina soarelui. Aş fi bucuros să o ştiu fericită.

O oră pe zi, Sybil se aşeza lângă Gray. îl asculta povestindu-i cu umor şi în mod comic peripeţiile prin care trecuse pe parcursul numeroaselor lui călătorii prin lume. Ea pufnea în râs ca o şcolăriţă şi povestitorul, stimulat de receptivitatea publicului său, se străduia să facă pe măscăriciul, ca să-i facă pe plac. în ochii lui Sybil, Gray devenise un prieten drag cu care vorbea în mod deschis despre sentimentele pe care le avea faţă de Jack. Operaţia pe care urma s-o facă Linton o îngrijora însă permanent, şi atunci când pomenea acest subiect doamnei Villard, aceasta spunea cu hotărâre:

- Gray n-ar putea fi în mâini mai bune, copila mea. Cu

ajutorul lui Dumnezeu, putem să tragem nădejde că totul va fi bine!

începuseră să se simtă semnele premergătoare primăverii. Zilele iernii erau de acum numărate. O schimbare subtilă a atmosferei avea loc în timp ce un freamăt magic agita măruntaiele pământului. Gray se întreba dacă va mai apuca să vadă natura înverzind. Nu-l mai apăsa nicio tristeţe şi părea să-şi accepte soarta cu curaj şi demnitate. Purta cu Nicholl conversaţii serioase despre subiecte simple, lipsite de ironie.

Robert o felicită pe Elaine pentru munca de îmbărbătare pe care o îndeplinise cu succes. El însă continua să se spetească muncind, dormind uneori pe câte un pat de campanie înghesuit în grabă în infirmerie.

Marie Villard era supărată din cauza ritmului infernal pe care şi-l impunea doctorul. Cu un talent specific franţuzesc, îl certa ca pe un copil.

- La ce vei mai fi bun dacă o să te prăbuşeşti din cauza surmenajului? îi spuse ea într-o zi medicului sleit de puteri. Fii rezonabil. Mai menajează-te şi tu puţin!

Prinzând curaj, Sybil şi Jack se aventurau din ce în ce mai departe. într-o dimineaţă, plecară să culeagă ciuboţica-cucului pentru a înveseli masa la cină. Pe măsură ce treceau orele, Elaine simţea că Linton era cuprins de o stare de nelinişte din ce în ce mai mare. Fără să vrea, privirile îi erau atrase de zona înaltă a văii.

- Ce-ar fi să facem o plimbare, îi propuse ea în cele din urmă. Avem destul timp până la servirea ceaiului.

- Ce o să creadă doctorul Nicholl? zâmbi el, evident

mulţumit.

- Păi.... nimic! Vrea să mai respir şi eu din când în când puţin aer curat.

- Sybil şi Jack şi-au ales bine ziua, observă Gray luând-o pe o potecă plină de gropi. Poate că s-a întâlnit Robert cu ei....

- Da, şopti Elaine. Mi se pare că e foarte fericită, nu-i aşa?

- Da, dar sunt sigur că trage speranţe să se întoarcă în Scoţia lui natală. Ca şi tine, Elaine!

Tulburată de observaţia lui, ea ocoli răspunsul cu indiferenţă în glas.

- Ca toată lumea, bănuiesc. Nu voi uita însă niciodată aceste săptămâni petrecute în Elveţia.

- O să mai revii aici? se interesă Linton.

- Puţin probabil. Mă aflu aici datorită generozităţii mătuşii mele. După ce mă întorc acasă, va trebui să-mi găsesc un post într-un spital şi să mă pun pe treabă.

îşi continuară drumul în tăcere şi apoi auziră pe cineva plângând şi gemând jalnic. Sybil! Gray se năpusti înainte, urmat de Elaine.

Oare cât timp alergase astfel adolescenta prin pădure? Răsufla cu greutate printre buzele întredeschise.

- Oh.... gemu Sybil înainte să se prăbuşească în braţele lui Gray.

Elaine se albi la faţă. Tremurând din toate mădularele, încerca să
încălzească mâinile verişoarei sale, frecându-le cu putere.

- Du-te şi adu-l pe Robert, spuse Sybil gâfâind.

Adolescenta era scuturată de hohote de plâns.

- Jack.... A suferit o căzătură. Trebuie să mă duc să-l anunţ pe Robert

- Spune-ne nouă ce s-a întâmplat, interveni Gray. Unde este Jack?

- Am alergat.... am traversat pădurea, începu Sybil cu spaimă în privire. Gray.... Trebuie să-i sari în ajutor. Nu poate să se mişte, şi apa e în creştere. Zace pe un povârniş situat deasupra unei râpe. Trebuie să-l anunţ pe Robert

- N-avem timp să facem cale-ntoarsă, calculă rapid Gray. O să mergem să-l salvăm chiar noi. Explică-mi, Sybil, unde e.

- Aproape de Roza cea Mare, şopti ea. Robert cunoaşte locul.

- O să-l găsim, hotărî Gray, privind-o drept în ochi pe Elaine.

Sybil se va întoarce singură la vilă. Am nevoie de ajutorul tău. Dacă este acolo unde bănuiesc eu, vor fi de-ajuns două persoane! Din cauza topirii zăpezii, probabil că apa coboară la vale cu o viteză foarte mare.

- O să-l salvezi, Gray? spuse Sybil cu ochii plini de lacrimi.

- Da, spuse el sărutând-o uşor pe buzele tremurânde. Acum, du-te!

Sybil porni la drum, împleticindu-se.

- N-ar fi trebuit s-o lăsăm să se întoarcă singură, se lamentă Elaine.

- Avem de ales? spuse el cu un aer posomorât.

O luară în direcţia indicată de Sybil, cu capul plecat.

Drumul avea denivelări şi amândoi gâfâiau din cauza efortului. Se căţărau pe versantul muntelui, lăsând mult în urma lor păşunile. Ajunseră în sfârşit la o zonă plină de stânci care zăceau ca un pumn de oase lăsate acolo de nişte uriaşi din poveste. Din loc în loc erau presărate vârfuri pe acel teren de joacă parcă destinat creaturilor supranaturale. Zăriră un început de potecă îngustă care şerpuia spre o creastă negricioasă. Un pârâiaş subţire şi învolburat curgea la picioarele lor, rostogolindu-se şi apele tulburi şi cărând cu el mii de pietricele.

Drumul era practicabil, cu condiţia să te deplasezi pe el cu foarte multă atenţie. Gray o luă în sus, spre dreapta pe povârniş în direcţia din care se auzea huruitul apei şi a urmelor de paşi lăsate pe zăpadă. Se opri brusc în faţa unui grup de stânci care se înălţau precum nişte santinele uriaşe pe fundalul cerului plumburiu.

- Mai avem puţin, şopti el.

Cercul vânăt din jurul gurii lui şi greutatea cu care vorbea îi dădură de înţeles lui Elaine cât de rău se simţea.

- Gray, şopti ea, asta e curată nebunie....

- Se zăreşte ceva acolo, spuse el arătând cu degetul. Acolo jos.... Parcă a fi un rucsac. încearcă să vezi dacă n-are în el o frânghie.

Elaine îl ascultă ca un automat şi reuşi să-l prindă. Aproape de marginea râpei, zări o frânghie cu care probabil Sybil încercase să-l tragă în sus pe Jack. Elaine începu să tremure când văzu prăpastia adâncă şi umedă în fundul căreia spumega apa învolburată.

Atunci când se întoarse la Gray, îl găsi stând pe burtă

pe marginea prăpastiei şi privind cu atenţie în jos.

- Vezi ceva? îl întrebă ea.

Gray se răsuci şi se ridică în picioare.

- S-ar părea că a leşinat. Nu mai avem nicio clipă de pierdut. Dacă se mişcă fie şi un centimetru, o să cadă în apă.

- Gray, se sperie Elaine, nu poţi să cobori.

- Trebuie. Acesta este singurul mijloc prin care-l putem scoate de acolo.

- Cam în cât timp crezi că va ajunge Robert aici?

- O oră, poate chiar mai mult. Nu putem să aşteptăm atât.

El se uită calm la ea, cântărindu-i rezistenţa fizică.

- Poţi să te ţii de frânghie până o să-l leg eu în jurul acestei stânci?

Elaine îl privea fără să spună nimic. Ce încerca el să facă, era pur şi simplu o prostie. îşi risca viaţa lui pentru cea a lui Jack, deci pentru fericirea lui Sybil.

Atunci când el încălecă peste marginea prăpastiei, ea începu să se roage pentru succesul acelei aventuri, strângând frânghia în mâini cu o forţă care o miră. Trecu o veşnicie până când îi auzi vocea. Trăgea de frânghie din toate puterile ei, înfăşurând-o în jurul mâinilor până când acestea căpătară o paloare ciudată.

Gray o striga la intervale regulate, pentru ca ea să-i poată urmări coborârea. Când acesta tăcu brusc, înţelese că Gray ajunsese la Jack.

- Dă-i drumul, Elaine! încet de tot!

Frânghia din cânepă se întinse brusc şi, ca urmare a

tracţiunii, Elaine fu gata-gata să se rostogolească peste marginea abisului. Respirând greu, îşi reveni şi prinse cu mâna zdravăn de frânghie. Gray nu mai zicea nimic. Umezindu-şi buzele, strigă cu o voce tremurând':

- Gray.... Eşti bine?

Dar chemarea ei r'mase făr' r'spuns. Extrem de îngrijorat', începu s' se târasc' încet, centimetru cu centimetru, spre marginea pr'pastiei. Presiunea se exercita acum asupra stâncii în jurul c'reia legaser' frânghia, dar ea tr'gea din toate puterile şi zgomotul produs de pârâu se auzea cu un huruit însp'imânt'tor. Aplecat' deasupra pr'pastiei, se uita cu atenţie spre apa neagr'. în mijlocul spumei, z'ri brusc silueta lui Jack care z'cea pe povârnişul care-i salvase viaţa. Gray, cu apa pân' la genunchi, st'tea aplecat chiar deasupra r'nitului. Atunci când ridic' faţa spre ea, tân'ra v'zu c' aceasta şiroia de sânge şi mâinile lui erau zgâriate de fibrele de cânep'.

- L-am g'sit! url' el pe un ton triumf'tor. Am s' traversez râul şi am s' leg frânghia de malul cel'lalt pân' o s' vin' Nicholl.

Se afund' în ap' pân' la brâu şi Elaine urm'ri cu r'suflarea t'iat' mersul lui din piatr' în piatr' spre malul cel'lalt. O dat' sau de dou' ori, închise ochii. Tân'rul îşi pierduse echilibrul pe pietrele alunecoase, dar îşi revenise şi-şi continuase drumul.

Deodat', în spatele ei se auzir' voci. Ea se ridic' în picioare şi strig':

- Pe aici, Robert!

Atunci când văzu că vine spre ea, în ochi îi apărură

lacrimi de bucurie. Doctorul aruncă rucsacul la pământ şi-i luă frânghia din mâini.

- Păstrează-ţi sângele-rece, îi ordonă el cu asprime în glas.

Era însoţit de doi munteni solizi. Toţi trei lucrară în mod eficient şi mişcările lor erau extrem de sincronizate.

îl aduseră sus mai întâi pe Jack, care gemea de durere şi Robert îi pipăi cu degetele lui lungi şi subţiri membrele rănite.

-Are o fractură de şold, puse el diagnosticul. Elaine, o să găseşti o ploscă plină cu coniac în rucsacul meu.

în timp ce se agita în jurul lui Jack, Elaine nu se putea împiedica să nu se gândească la Gray. Trecu o jumătate de oră. Cei trei oameni se întoarseră singuri.

- Şi Gray? îngăimă ea.

- E rănit grav, o anunţă Robert. Trebuie să ne pregătim să-l scoatem de acolo.

Şi, întorcându-se către cei trei nemţi, le explică repede ce aveau de făcut.

- Trebuie neapărat să-l ducem dincolo de trecătoare. Janon zice că de partea cealaltă a lanţului muntos există o sanie a Crucii Roşii. Trebuie să fie transportat de urgenţă la spitalul din Meiringen.

- Ca să fie.... operat?

- Imediat.

- Robert, lasă-mă să merg cu el la Meiringen. I-am promis că o să fiu acolo în ziua în care va fi internat.

Medicul ezită câteva clipe, apoi aprobă cu un semn din cap.

-O să-i iei locul lui Janon în sanie. El îl va duce pe Jack la clinică.

Elaine îl privi cu recunoştinţă.

- în timp ce coborâţi, încearcă să-i ţii capul drept, o sfătui el. în trecătoare nu sunt prea multe denivelări în şosea, dar după aceea drumul ar putea fi periculos.

- Bine, îi promise Elaine.

- Era să uit..continuă Nicholl. A sosit o telegramă din Anglia
pentru tine. Sybil şi-a permis s-o deschidă.

Simţind că i se pune brusc un nod în gât, Elaine şopti:

- Mama....

- Stai liniştită. Mesajul e de la mătuşa ta. Va lua avionul şi va fi la Interlaken mâine dimineaţă.

Elaine respiră uşurată.

- îmi pare rău că ţi-am dat emoţii, spuse medicul. Trebuia însă să te anunţ.

- Venirea mătuşii mele nu schimbă cu nimic hotărârea pe care am luat-o deja. îl însoţesc pe Gray la spital.

Elaine avu impresia că Robert o aprobă. Doamna Fenwick n-avea decât să aştepte.

Drumul fu mai greu decât şi-l închipuise tânăra. în sinea ei, mulţumea îndemânării vizitiului care conducea vehiculul său rudimentar pe pârtiile alunecoase. Robert, cu schiurile în picioare, îi urma la distanţă şi se apropia din când în când de ei ca să-i încurajeze.

Elaine avu impresia că nu vor întâlni nicio locuinţă în drumul lor. Totuşi, dădură peste una, un fel de mic hotel izolat pe un vârf de stâncă, în mijlocul zăpezilor veşnice.

Robert le-o luase înainte. Atunci când veniră în faţa lui, proprietarul apăru repede cu o tavă încărcată cu ceşti aburinde.

- Beţi, le ordonă medicul. O să-i mai fac o injecţie cu morfină, adăugă el aplecându-se asupra lui Gray, care era alb ca varul la faţă.

Acesta începuse să se mişte şi era lac de transpiraţie.

- Crezi că va rezista până la spital? şopti Elaine.

- Vom face totul în acest sens. înainte să pornim din nou la drum, să bei o duşcă zdravănă de coniac şi să mănânci nişte sandvişuri. După ce o să ajungi la spital, o să ai alte lucruri de făcut şi n-o să mai apuci să te hrăneşti. Am nevoie de o infirmieră sănătoasă!

Elaine îl ascultă. Lichidul îi arse gâtlejul şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu era obişnuită cu băuturi tari. O plăcută senzaţie de căldură i se răspândi prin tot corpul. Gustă din pâinea crocantă.

- De acum, vom putea să mergem pe şosea. Carl e un vizitiu cu experienţă. El o să ştie cum să evite hopurile.

- Cât mai avem până ajungem? îl întrebă Elaine.

- în jur de o oră.

Ajunseră la al doilea hotel mai devreme decât prevăzuseră. La ordinele lui Robert, Gray fu întins pe o targă, iar aceasta fu urcată pe
o şaretă trasă de un cal murg. Cu un suspin de uşurare, Elaine îl văzu pe Robert sărind pe capră şi luând frâiele. Carl se aşeză în spate, lângă targă. Totul decurgea perfect, îşi spuse ea, plină de încredere în calităţile medicului.

Nu era momentul potrivit să analizeze sentimentele pe

care le avea faţă de Robert. într-adevăr, Gray avea nevoie de toată atenţia ei. Dar faptul că îndrăznea să recunoască faţă de ea însăşi că îl iubea pe acel bărbat, că iubea din nou, dădu brusc sens vieţii ei. Reuşise acest lucru după o aşteptare lungă şi dureroasă şi nu voia să se gândească la viitor, concentrându-se în întregime asupra clipei prezente. N-o interesa viitorul, ci numai orele petrecute lângă Robert şi certitudinea că-i era indispensabilă.

în depărtare licăreau nişte puncte luminoase, care anunţau apropierea de oraş. în curând cursa aceea nebunească va lua sfârşit si va începe alta, sub degetele pricepute ale chirurgului. Inima începu să-i bată mai repede pe măsură ce se apropiau de spital.

Priveliştea oferită de clădirea luminată ca un vas de croazieră îi făcu să mai prindă curaj. La sosirea lor, se deschiseră larg uşile. Un portar se grăbi să le iasă în întâmpinare, urmat curând de infirmiere îmbrăcate în bluze albe. Robert rosti câteva vorbe şi se întoarse spre Elaine.

-Le-am spus că eşti de meserie. O să fac aranjamentele necesare ca să poţi rămâne lângă Gray până va fi dus în sala de operaţie.

îşi dădu repede jos mănuşile groase căptuşite cu blană şi-i şopti repede:

-O să rezişti, Elaine?

Ea dădu din cap afirmativ.

Intrară împreună în clădire şi imediat ce uşile din sticlă se închiseră în urma lor, Elainei i se păru că se afla pe terenul ei. Pătrunsese din nou în atmosfera eficienţei, pe care o cunoştea dintotdeauna. Simţi mirosul cunoscut de

dezinfectant şi în faţă îi apăru culoarul lung pardosit cu gresie albă care i se păru că-i este foarte familiar.

I se dădu voie să rămână lângă Gray într-o cămăruţă de lângă sala de urgenţe, în timp ce Robert discuta cu colegii lui chirurgi. Reapăru îmbrăcat în bluză şi tichie albe. Avea fruntea încruntată.

- îl vom opera imediat. Stai aici şi odihneşte-te. O să te chem imediat ce am nevoie de tine.

Aşadar, ea nu va asista la operaţie. Poate că aşa era mai bine, deoarece încă nu dispunea de detaşarea necesară pentru a fi cu adevărat de folos.

- O să dureze mult?

- O oră poate. Depinde de multe aspecte....

El îi întinse mâna şi o ajută să se ridice în picioare.

- Trebuie să te odihneşti, spuse el cu blândeţe. O să-ţi găsim un pat şi ceva de mâncare.

Dar Elaine nu reuşi să se relaxeze. Aştepta sfârşitul operaţiei cu sufletul la gură.

Un zgomot uşor o scoase din gândurile ei negre. Robert stătea în pragul uşii, cu faţa schimonosită de oboseală. Elaine înţelese imediat. Luptase şi pierduse. înfrângerea părea să-l fi distrus total.

- A rămas prea mult timp în apa rece ca gheaţa. Am intervenit prea târziu. Poate să moară dintr-o clipă în alta.

- Are pleurezie?

- Da.

- Pot să mă duc să-l văd?

- Ar trebui să te odihneşti.

Ochii lui observaseră urmele de oboseală pe care

ultimele evenimente le lăsaseră asupra trăsăturilor feţei.

Elaine lăsă capul în jos şi-l urmă.

în mica încăpere în care fusese dus Gray înainte de operaţie fusese pus un pat în jurul căruia se aşezaseră nişte persoane. în lumina slabă, echipa de noapte se mişca fără zgomot în jurul bolnavului, îndeplinind gesturile rituale. Feţele bucălate ale infirmierelor nu mai afişau zâmbetul lor obişnuit şi erau pline de compasiune. Privirile ruşinate şi triste li se îndreptară spre Elaine. Oare aceea era Sybil, căreia rănitul îi rostea numele mereu?

Elaine trăversă parchetul ceruit şi se aplecă spre faţa slăbită a lui Gray. Amărăciunea eşecului îi frânse inima. Soarta se opusese planurilor lui Robert şi ale doctorului Fiedler, grăbind operaţia. Dacă nu avea loc acel accident, era sigură că operaţia s-ar fi soldat cu un succes. Elaine fusese atât de convinsă de reuşita intervenţiei chirurgicale, încât fu cuprinsă de disperare.

Gray se mişcă uşor si ea îngenunche lângă el, strângându-i în mână degetele aproape lipsite de viaţă.

Buzele bolnavului schiţară un zâmbet.

- Sybil. .

Deşi numele verişoarei sale sunase mai mult a hârâit, Elaine îl pricepu imediat şi Robert, care stătea aproape de ea, îl auzi şi el. Privirile li se întâlniră şi se înţeleseră fără cuvinte.

- Atâta măcar putem să mai facem pentru el, spuse doctorul cu o voce înăbuşită de emoţie.

Capitolul 1

Jack Brogan fu adus la vilă în etape scurte. Cei doi

oameni din zonă se străduiseră şi reuşiseră să evite denivelările. Când ajunse la clinică, Jack reuşi chiar să râdă atunci când află că Sybil era teafără şi nevătămată. Nu-i vorbi nimeni despre Gray.

- Va trebui să-mi prelungesc permisia, exclamă el entuziasmat.

Janon zâmbi.

- Căzăturile astea au şi ele partea lor bună! se bucură soldatul. Si când mă gândesc că ar fi trebuit să mă întorc mâine în Austria.....

Reconstitui în minte împrejurările în care avusese loc accidentul. Oare visase sau chiar o auzise pe Sybil urlând.

-Jack, dragul meu! Eşti rănit?

Auzi vocile lui Sybil şi a doamnei Villard. Jack strânse brusc din dinţi, deoarece piciorul rupt îl durea îngrozitor. Se uita la Sybil care stătea aplecată asupra lui şi-l privea drept în ochi.

- Doamna Villard s-a ocupat de tot, îi şopti ea tremurând.

- Eşti sigură că te simţi bine? Eram foarte îngrijorat că te-am lăsat singură pe pârtie.

- N-am avut drum lung de făcut şi l-am întâlnit apoi pe Robert.

Uşurel…îi spuse ea munteanului. Duceţi-l la radiologie. Doctorul
Fiedler îl aşteaptă.

Hans Fiedler confirmă repede diagnosticul colegului său mai tânăr. Jack avea o fractură de şold, nimic altceva.

în timp ce Marie servea supa, Sybil pregătea o tavă cu

mâncare pentru rănit.

- Ce mult mă bucur că nu e atât de grav rănit! exclamă fata. Mi-a fost atât de frică

- Emoţiile sunt nişte fenomene foarte enervante, glumi doamna Villard. Te fac să-ţi pierzi sângele-rece. Dar aşa e dragostea.

Obrajii lui Sybil se înroşiră brusc.

- Probabil ţi se pare că sunt cam egoistă, şopti ea.

Marie îi adresă un zâmbet îngăduitor.

- Dragostea e egoistă, preciză ea. Dar ştiu că te gândeşti şi la Robert şi la verişoara ta.

Franţuzoaica se încruntă şi se întoarse spre fereastră. Scheletele negricioase ale pinilor începuseră să scârţâie, semn că se apropia furtuna.

- Robert a trebuit să meargă prin trecătoare, pentru că a avut loc un accident grav.

- Nu-mi vine să cred că Gray... începu să spună Sybil cu ochii aburiţi de lacrimi. Si-a riscat viaţa pentru Jack.

- Si pentru tine.

- De ce? gemu ea cu o voce copilărească. E vina mea. Trebuia să-l împiedic.

- Ar fi făcut-o oricum, şopti Marie. Nu există niciun alt motiv să te simţi vinovată. Si Robert ar fi procedat la fel dacă ar fi fost primul la faţa locului A fost un concurs nefericit de împrejurări.

- Dar nu mai putem să facem nimic?

- Adesea, cea mai dureroasă e aşteptarea. O să obţinem veşti abia mâine dimineaţă. Sunt sigură că Robert îi va suna pe Herr Rubi sau pe Janon.

Marie nu vru să mărească neliniştea tinerei sale prietene pomenindu-i despre viscol, dar se înfioră atunci când auzi mugind vântul printre copaci şi apele tulburi ale pâraielor năvalnice.

- Să aşteptăm. O să primim veşti de la Grindenwald.

- Oh, exclamă deodată Sybil când auzi rostindu-se acel cuvânt. Era să uit! Mama m-a anunţat în telegramă că mâine se va afla la Grindy. Ce mă fac?

- O să mergem amândouă s-o aşteptăm la coborârea din tren, hotărî imediat Marie.

- îţi mulţumesc, spuse Sybil cu recunoştinţă. Dar nu putem să-l părăsim pe doctorul Fiedler.

- Hans se va descurca foarte bine şi singur. Sunt sigură că va înţelege situaţia.

- Mă întreb ce caută în Elveţia.... spuse Sybil cu un aer gânditor.

- Bănuiesc că vrea s-o acopere pe fiica ei cu sărutări! Care mamă n-ar traversa mări şi oceane ca să-şi strângă fiica în braţe!.....

Privirea adolescentei se întunecă.

Când pendula bătu de ora şase, doamna Villard insistă ca Sybil să meargă să se culce.

în zorii zilei următoare, Marie Villard o trezi pe fata care dormea adânc. După ce se spălă, Sybil se duse la căpătâiul lui Jack. Ghemuită într-un fotoliu, se uita la faţa lui energică pe care crescuse barba şi se mira de faptul că el reprezenta de acum încolo ce avea mai drag pe lume. Si această constatare o duse înapoi cu gândul la Gray, care se sacrificase pentru fericirea ei.

Erna, cea mai tânără din cele trei infirmiere convalescente, fu aceea care-l anunţă pe Jack că Sybil trebuia să meargă la Grindy ca s-o ia pe mama ei.

La această veste, Jack păru să se întristeze.

- Cum se face că încă n-am văzut-o pe Elaine? întrebă el în cele din urmă.

- Ea este la Meringen, cu doctorul Nicholl. L-au dus acolo pe Gray Linton, care e rănit grav.

- Rănit? îngăimă Jack cu ochii măriţi de spaimă. El m-a scos din râpă?

- împreună cu domnişoara MacLaren şi cu doctorul Nicholl, preciză Erna.

Jack se crispă şi tot trupul îi înţepeni din cauza şocului. Putea să-şi ierte vreodată imprudenţa pe care o făcuse?

Atunci când Marie veni la el, el zăcea tot nemişcat şi palid la faţă.

- De ce mi-aţi ascuns adevărul? o acuză el.

- Referitor la domnul Linton? Era prea devreme ca să abordăm acest subiect.

- în cât timp o să aflăm mai multe?

- în dimineaţa asta, vom avea veşti de la Grindenwald.

- O însoţiţi pe Sybil la gară?

- Da, dar te rog să nu-i spui nimic care ar putea s-o tulbure. E şi aşa destul de fragilă.

Sybil apăru imediat, înfofolită într-o uriaşă pelerină din lână.

- N-o să lipsesc mult, îi spuse lui Jack. Se vor ocupa de tine doctorul Fiedler şi Erna.

Apoi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre sanie.

- S-ar putea să nu mă mai întorc în această casă, şopti ea lipindu-se de însoţitoarea ei ca de o mamă. Mă îndoiesc că mama o să vrea să stea la Grindy.

- De ce n-ar profita de invitaţia lui Hans? Va fi binevenită la vilă.

Sybil nu spuse nimic. Avea un aer preocupat. Intuind starea ei de
spirit, Marie îi propuse:

- Vrei să fiu cu tine atunci când te vei întâlni cu mama ta?

- Oh, da! exclamă Sybil fericită. Sunt sigură că mama se va bucura să vă cunoască. Aţi fost atât de drăguţă cu mine şi cu Elaine

Ochii franţuzoaicei se întristară. Sania le ducea acum cu viteză şi vântul le biciuia obrajii.

- Am ajuns mai devreme de sosirea trenului. O să ne oprim mai întâi la Janon, hotărî doamna Villard.

- Credeţi că are ceva veşti de la Gray? îngăimă Sybil.

- E foarte posibil, spuse Marie evaziv. Am ajuns!

Sania opri în faţa unei uşi rustice din pin şi Sybil îl recunoscu pe munteanul care-l adusese pe Jack la clinică. Acesta ieşi din grajd, unde se ocupa de animalele sale şi alergă spre Marie, cu care schimbă rapid câteva vorbe.

- N-a reuşit să ia legătura cu Meiringen, îi spuse doamna Villard îngrijorată. Viscolul s-a dovedit foarte puternic şi firele de telefon au fost rupte.

Era clar că Marie era serios îngrijorată în legătură cu Robert, Elaine şi mai ales cu Gray. îşi muşca nervos buza de jos.

- Probabil au ajuns la spital înainte de declanşarea viscolului, şopti ea gândind cu voce tare.

Se întoarse apoi spre Janon şi-l întrebă:

- Ce-ar fi să mă duc la poştă?

Bărbatul făcu o mutră neîncrezătoare.

La poştă, răspunsul primit fu scurt. Liniile telefonice fuseseră tăiate şi încă nu fuseseră restabilite.

Valerie Fenwick se plimba de colo-colo pe peronul gării şi se uita de jur-împrejur cu o nerăbdare evidentă. Sybil se repezi spre ea.

-în sfârşit, ai apărut! spuse doamna Fenwick ţuguindu-şi buzele şi sărutând obrazul stâng al fetei. Ai fi putut cel puţin să fii la timp aici, dacă n-ai venit să mă iei de la Interlaken, unde cred că ţi-am spus să mă aştepţi.

- îmi pare rău, şopti Sybil, dar nu puteam să-ţi explic.

- Evident! o ironiză Valerie Fenwick furioasă.

Privirea ei trecu peste fiica sa şi poposi asupra lui Marie Villard, care stătea discretă ceva mai în spate.

- Unde naiba e Elaine? De ce nu se află aici? spuse doamna Fenwick nervoasă. Nu e treaba ei să aibă grijă de tine?

- E la Meiringen, de partea cealaltă a trecătorii, spuse Sybil cu timiditate şi roşie la faţă de emoţie. Mamă, ce-ar fi să mergem să bem o cafea? Trebuie să te pun la curent cu tot ce s-a întâmplat....

Sprâncenele creionate cu artă ale lui Valerie se încruntară.

Sybil o luă pe Marie de braţ şi se grăbi să i-o prezinte mamei sale.

- Mamă, dânsa este doamna Villard. Locuieşte lângă clinică. Dânsa a fost salvatoarea noastră!

Valerie îi aruncă necunoscutei o privire scurtă. Asta i-a fost de-ajuns ca să poată constata că se afla în prezenţa uneia din acele femei pe care le invidia în sinea ei. Marie era întruchiparea eleganţei pariziene pe carea Valerie se străduia s-o cumpere cu bani grei. Simţi că o cuprinde ciuda. Expresia de afecţiune sinceră de pe faţa frumoasă a lui Sybil atunci când se uită la franţuzoaică o enerva pe doamna Fenwick într-un mod ciudat. Făcând apel la rezervele ei de diplomaţie, schiţă un zâmbet politicos.

- Mă bucur să vă cunosc. Sper că fiica şi nepoata mea nu v-au deranjat prea mult. Tare mi-e teamă că Elaine nu s-a ridicat la
înălţimea aşteptărilor.

Si, întorcându-se spre Sybil, adăugă scrâşnind din dinţi:

- Unde naiba este? Am uitat numele pe care mi l-ai spus adineauri.

Sybil se înălţă brusc în vârful picioarelor şi pe faţa ei fermecătoare apăru o expresie de uşurare deplină.

- Uite-o! anunţă ea.

Elaine venise de la Meiningen având în minte un singur gând: s-o găsească pe Sybil şi s-o ducă la căpătâiul lui Gray. Noaptea nedormită şi evenimentele tragice prin care trecuse o epuizaseră atât de mult încât nici măcar nu clipi atunci când văzu aerul încruntat al mătuşii sale.

Marie îi ieşi în întâmpinare.

- Copila mea! Ce rău arăţi! Pur şi simplu mă sperii!

- Marie... spuse Elaine cu o voce lipsită de orice

expresie. E vorba de Gray. Sybil, mergi cu mine la Meiringen? Gray e pe moarte.

Sybil se înfioră uşor şi vru să spună ceva, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Se făcu albă ca varul la faţă.

- Oh, Elaine! şopti ea agăţându-se de mâna verişoarei sale.

Scoasă din sărite, Valerie Fenwick făcu un pas spre micul grup.

- Cu riscul de a părea indiscretă, tare aş vrea să ştiu şi eu ce se întâmplă.

Această frază rostită pe un ton tăios, o aduse pe Elaine cu picioarele pe pământ.

- Scuză-mă, mătuşă Valerie, spuse ea cu umilinţa politicoasă potrivită momentului. Nu ştiam ora la care soseşti.

- Asta mi se pare evident! Vreau nişte explicaţii. Ai o purtare impertinentă. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că pari a neglija total misiunea pe care ţi-am încredinţat-o.

Elaine aruncă o privire îngrijorată în direcţia trenului. Pasagerii se urcau deja în vagoane.

- Nu mai e timp, îi şopti ea mătuşii sale. Unul din prietenii noştri a fost rănit grav ca urmare a unui accident pe munte.

- Si asta crezi că justifică întârzierile şi acest du-te-vino pe care-l practici? E vorba cumva despre doctorul Fiedler?

- N.... nu, îngâimă Elaine. E cineva pe care l-am cunoscut la "Alpina".

- în cazul acesta, nu te mai agita atâta! Iar cât priveşte

plecarea lui Sybil împreună cu tine, află că mă opun categoric. Mi se pare normal ca ea să se ocupe în primul rând de mama ei! De altfel, această călătorie m-a epuizat şi n-am dispoziţia necesară să mai suport mult timp aiurelile tale!

în privirea lui Elaine apăru o sclipire de dispreţ.

-Mătuşă Valerie, asta e o problemă de viaţă şi de moarte. Gray Linton a cerut ca fiica ta să vină la căpătâiul său! I-am promis să i-o aduc. Sybil, ce-ai hotărât?

Adolescenta dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic.

-Asta-i bună! se opuse Valerie pusă pe ceartă. Ce drept are acest necunoscut să-i ceară ceva lui Sybil? îl cunoaşteţi de foarte puţin timp

-încearcă să înţelegi, o rugă Elaine. E o hotărâre pe care poate s-o ia numai Sybil. Eu şi cu Sybil vom fi înapoi până se va însera.

Marie Villard îi zâmbi cu încurajare doamnei Fenwick.

-Veniţi, o să mergem la mine acasă.

Valerie înţepeni, dar nu se opuse. Era evident că va face explozie la prima ocazie care i se va oferi.

Elaine îşi alungă acel gând din minte. Când ajunseră la Interlaken, alergă împreună cu Sybil, ca să prindă trenul de Meiringen. Fiecare minut era important în cursa aceea nebunească. Gray încă respira când se iviseră zorile. Buzele lui rosteau la nesfârşit numele lui Sybil.

Robert le aştepta la gară, într-o maşină pe care o închiriase în ultima clipă.

-Am ajuns cumva prea târziu?

- Nu.

Maşina porni să străbată străzile însorite şi opri în scrâşnet de frâne în faţa porţilor spitalului.

Patul lui Gray era tot ascuns în spatele unor paravane.

Atunci când se apropiară de el, îi auziră respiraţia şuierătoare şi horcăită. Sybil se duse la căpătâiul lui şi Robert îi întinse un scaun pe care ea se prăbuşi.

- Stie că eşti aici, îi şopti el. Acum, e o chestiune de minute.

Sybil clătină din cap, cu ochii aţintiţi asupra trăsăturilor slăbite
ale muribundului.

- Nu ştiu dacă îşi va mai recăpăta cunoştinţa, îi mărturisi el.

- Parcă ar fi aşteptat-o.... şopti Elaine.

- Mulţi se întreabă de unde îşi iau oamenii ultimele resurse ca să reziste atunci când sunt în pragul morţii....

- Era atât de tânăr! spuse ea plângând fără nicio reţinere.

- Vino cu mine, îi ordonă el. Trebuie să te odihneşti puţin. Rămân eu lângă Sybil.

Se aflau într-o încăpere vecină, care părea să servească drept farmacie.

- Si tu? spuse Elaine, aproape furioasă. N-are rost să te mai ocupi de mine. Mai degrabă ai grijă de Gray.

- Acum nu mai e nevoie, sublinie cu tristeţe doctorul. Dar viaţa merge înainte. Dacă n-am grijă de tine, ai să te îmbolnăveşti. Vrei să
îngroşi rândurile pacienţilor mei?

Luă o sticluţă şi turnă câteva picături de lichid de culoarea laptelui într-un pahar, pe care apoi i-l întinse lui Elaine. Ea se uita fix la pahar fără să-l vadă, cu obrajii umezi de lacrimi.

- Bea, micuţo, îi ordonă el cu compasiune. O să-ţi facă bine.

Blândeţea vocii lui o izbi pe Elaine ca forţa unui pumn. Orice încercare de rezistenţă o părăsi. I se părea că toată fiinţa ei se dezintegrează la auzul acelei voci ferme, dar tandre în acelaşi timp. Iubirea pe care o simţea pentru acel bărbat îi strânse inima cu o putere nouă şi ameţitoare. Văzându-l cum se luptă toată noaptea alături de ea, ştia acum ce fel de om era Robert Nicholl. îl cunoştea şi-l respecta. Era mândră că-l însoţise în acea călătorie lungă şi dureroasă.

Puse paharul jos şi se întoarse spre uşa întredeschisă dintre cele două camere. Zări silueta imaculată a infirmierei la picioarele patului şi tivul pelerinei lui Sybil, care stătea îngenuncheată lângă muribund.

Când se apropiară de el, constatară că pe faţa lui Gray apăruse o expresie senină. Gura lui fermă nu mai era schimonosită de rânjetul acela cinic pe care Robert şi Elaine îl cunoşteau atât de bine. Un zâmbet uşor plutea peste buzele lui. Mâna lui palidă se odihnea în cea a lui Sybil.

Robert, Sybil si Elaine luară trenul spre Grindenwald în aceeaşi după-amiază. Acum, Elaine se temea cu adevărat de reîntâlnirea cu mătuşa ei. Sybil însă părea absorbită de alte motive de îngrijorare. Moartea lui Gray o adusese

pentru prima oară în faţa realităţilor tragice ale vieţii şi se gândea mereu la sacrificiul tânărului. Pe moment până şi Jack trecuse pe locul doi în ordinea priorităţilor ei.

La Interlaken trebuia să aştepte o oră ca să ia trenul de legătură. Robert la invită să bea un ceai într-un hotel drăguţ cu privelişte spre lac. Era o zi superbă, lipsită de vânt.

- Mama ta avea reţinută o cameră? se interesă Robert, mai mult ca s-o scoată pe Sybil din mutismul ei decât să obţină o informaţie.

- Da. La "Alpina", interveni Elaine. Doamna Villard ne-a promis că se va ocupa de ea.

- Probabil că mama s-a supărat că am părăsit-o imediat ce a coborât din tren, observă Syb il.

- Nu te stresa. Stie Marie cum s-o facă să uite de această întârziere, o asigură Robert. E atât de diplomată!

- Nu-i aşa că e minunată? întări Sybil cu entuziasm. Când mă gândesc că va trebui să-mi iau rămas-bun de la ea

- De ce? se miră Robert, renunţând să mai admire apa liniştită a lacului pe care pluteau nişte bărcuţe cu pânzele în dungi.

- Cred că mama n-o să vrea să mai stea mult la Grindy....

Apoi explodă brusc, roşie la faţă de supărare.

- Nu e drept! îmi plăcea atât de mult aici!

Atunci, Robert se prefăcu brusc să studiază ornamentele sculptate de pe placa de deasupra şemineului.

- Am putea să încercăm s-o convingem pe mama ta să-şi prelungească şederea, spuse el pe un ton indiferent. Cel puţin până se va pune Jack pe picioare.

Faţa lui Sybil se lumină, strălucind de bucurie.

- Ce idee minunată! exclamă ea în culmea fericirii. Cu condiţia
să aveţi succes!

Elaine nu spunea nimic. Dorinţele ei secrete erau foarte asemănătoare cu cele ale verişoarei sale.

- Trenul ar fi trebuit să fie în gară deja. Hai să mergem, hotărî Robert.

Când ajunseră la Grindy, nuanţele cenuşii ale amurgului învăluiau totul în jur. Munţii din apropiere îşi sumeţeau frunţile mândre pe fondul cerului de culoarea cobaltului.

- Să mergem la "Alpina", poate că mama ta se află acolo, spuse Robert în timp ce le ajuta pe cele două verişoare să se urce în sania hotelului.

Pe când el o acoperea cu pătura moale, o privi drept în ochi.

- Ar suna prosteşte să-ţi mulţumesc, Elaine. Cuvintele sunt uneori neputincioase să exprime ce simt oamenii.... Sunt sigur că mă înţelegi.

- Da, spuse ea în şoaptă, în timp ce-i întinse o mână pe care el i-o strânse îndelung.

Sania se urni din nou în clinchet de zurgălăi.

- Mama părea foarte furioasă dimineaţă, spuse Sybil. O să avem parte de o scenă urâtă, Elaine.

- Nu şi dacă şi-a petrecut ziua în compania doamnei

Villard.

- Aşa este! Numai dacă Marie şi-a exercitat influenţa ei benefică asupra sa. Voia s-o ia pe mama la ea acasă, la vila "Braithorn". Sper că a acceptat, spuse Sybil.

Urcară vioi panta care ducea la "Alpina". Silueta cunoscută a hotelului o emoţionă în mod ciudat pe Elaine. Se afla în Elveţia de numai câteva săptămâni şi avea deja impresia că locuise acolo întreaga ei viaţă

Herr Rubi făcea nişte calcule în micul lui birou. Le ieşi repede în
întâmpinare, cu un zâmbet cald pe buze.

- Domnişoară Fenwick! Ce bucurie! Mama dumitale îşi va petrece noaptea în hotelul meu după ce se va întoarce de la doamna Villard, care a invitat-o la masă. Sper că îi va plăcea aici.

- Sunt convinsă, Herr Rubi. Aveţi vreun mesaj pentru mine?

- Da, am un bilet pentru dumneata. Din partea doamnei Villard.

Sybil deschise plicul. Pe măsură ce citea, faţa i se lumina.

"Dragă Sybil", spunea Marie, "eu şi mama ta te aşteptăm la vila "Breithorn". Te va conduce aici Robert sau, în lipsa lui, Herr Rubi. Te sărut".

Elaine împături la loc hârtia şi Sybil o vârî cu drag în buzunar după care-i explică lui Robert schimbarea de program a mamei sale.

- N-aş vrea să te oblig să faci un ocol prea mare, spuse ea.

- Stai liniştită, zâmbi medicul. Vila doamnei Villard nu e atât de depărtată de lumea civilizată, deşi ea aşa crede! în plus, trec adesea pe la ea s-o văd când mă întorc de la clinică. Oricum, vreau s-o cunosc pe mama ta.

Atunci când satul nu mai era decât o umbră uriaşă şi albăstruie în spatele lor, Robert arătă cu degetul spre o clădire izolată.

- Acela e bârlogul lui Marie, glumi el. Vedeţi şi voi că nu e totuşi ruptă de restul lumii.

în faţa lor, în mod fantomatic, se afla o vilă a cărei faţadă era împodobită cu nişte balcoane micuţe. Ferestrele erau luminate şi păreau să le facă cu ochiul. Ultimii metri care-i despărţeau de clădirea sobră îi parcurseră pe jos.

Robert sună la uşă şi Marie veni să le deschidă.

- în sfârşit, aţi apărut! oftă ea uşurată.

Răspunsul la întrebarea ei mută îi fu dat de aerul posomorât al medicului. Ea îi întinse mâna şi el i-o strânse îndelung.

- Dacă există ceva ce aş putea să fac, te rog să-mi spui.

- Mulţumesc, spuse el uşor emoţionat.

Gazda lor îi introduse într-o imensă cameră de zi scăldată în lumină portocalie. Valerie Fenwick stătea pe o canapea din catifea bej, în faţa focului de lemne din şemineu. Ea se răsuci spre nou-veniţi, îi zâmbi lui Sybil, o ignoră pe Elaine şi îl privi curioasă pe doctorul Nicholl.

- Am reuşit să-l conving pe Robert să ia masa cu noi, explică Marie cu uşurinţa ei obişnuită. Dar refuză să doarmă aici.

- Te asigur că insistenţa ta e inutilă, glumi el. Sunt

foarte aproape de clinică şi e lună plină. O plimbare nocturnă îmi va prinde foarte bine. Nimic nu e mai bun pentru alungarea gândurilor negre!

în timpul mesei, Marie se dovedi o gazdă perfectă. Avea grijă să nu lâncezească discuţia, încercând s-o convingă pe Valerie Fenwick că trebuie să petreacă mai multe zile la Grindenwald. "Aici e un loc ideal pentru a te odihni" îi spunea ea. "Ca şi cum mătuşa Valerie ar fi o femeie care ar dori să se odihnească", îşi spuse cu tristeţe Elaine.

Robert o studie cu mare atenţie pe mama lui Sybil şi acea examinare părea să-i întărească părerea pe care şi-o făcuse despre ea prin intermediul fiicei ei. Atunci când se ridică în picioare să plece, Valerie îi spuse, fandosindu-se:

- Nu pot să plec din Grindenwald fără să-l salut pe doctorul Fiedler. întrebaţi-l dacă pot să-i fac o vizită mâine. Vreau să-i mulţumesc pentru ospitalitatea fiicei şi nepoatei mele.

- Robert, chiar trebuie să pleci? interveni doamna Villard cu afecţiune.

- Drumul pe jos mă va ajuta să mistui mai bine cina delicioasă pe care ne-ai servit-o.

- Spune-i lui Jack că o să vin mâine dimineaţă, îl rugă Sybil. Robert aprobă înclinând uşor capul şi se întoarse spre Elaine, să-i ureze noapte bună.

- O însoţeşti pe Sybil la clinică? îi şopti el.

Elaine îi răspunse afirmativ, conştientă de grimasa nemulţumită care schimonosea frumoasa gură a mătuşii

sale.

- Am rezervat o cameră pentru tine la "Alpina", spuse Valerie fulgerând-o cu privirea pe nepoata ei. Sybil îşi va petrece noaptea aici. Noi două avem ceva de discutat. Deci ne-am înţeles, domnule Nicholl? Mă duc mâine să-l vizitez pe doctorul Fiedler.

- Vom fi extrem de bucuroşi să vă reţinem la masa de prânz, spuse tânărul înclinându-se spre ea cu o curtoazie uşor ironică.

- Sunteţi foarte amabil, răspunse Valerie băţoasă.

Scena care mocnise până atunci făcu explozie pe când Elaine şi mătuşa ei coborau spre Grindy. Aceasta fu declanşată de o frază oarecare aruncată de tânără.

- Mă bucur că Sybil rămâne cu Marie, şopti Elaine cu o uşurare reală. Biaţa micuţă a avut o zi foarte grea.

- Din cauza ta! explodă Valerie ca un şarpe care-şi împroaşcă veninul.

Razele lunii luminau slab trăsăturile încruntate ale lui Valerie.

- Am aflat de la doamna Villard despre "isprăvile" tale spitaliceşti. Atunci când l-am văzut pe doctorul Nicholl, am înţeles totul. Ai sperat să-l prinzi în mrejele tale, oferindu-ţi serviciile, nu-i aşa?

Obrajii lui Elaine se înroşiră brusc.

- Mătuşă Valerie! spuse ea, indignată. Cum poţi să mă bănuieşti de o asemenea făţărnicie? Incendiul a făcut victime în rândul personalului de îngrijire şi

- .... ţi-ai spus că venise momentul să profiţi de ocazie! i-o reteză Valerie cu limba ei otrăvită. Probabil îţi închipui

că o să te întreţin în continuare pentru a-ţi permite să devii doamna Nicholl? M-am prins ce joc faci! Taci din gură! în plus, pe lângă că ai lăsat-o pe Sybil de capul ei, o încurajezi să înceapă o idilă anostă cu un soldat fără niciun şfanţ! îţi dai seama cât de scandaloasă e purtarea ta? Nici nu se pune problema ca fiica mea să se mărite cu un pungaş. Doar n-am trimis-o la pensiuni scumpe şi elegante ca să sfârşească în mizerie! urlă Valerie bătând cu piciorul în pământ.

- Sybil are nevoie mai puţin de bani, cât de iubirea care i-a lipsit toată viaţa. Eu cred că este îndrăgostită sincer de Jack şi el....

- încetează să-mi mai oferi explicaţii stupide, o opri Valerie în culmea furiei. Am fost informată despre această jalnică telenovelă! O oarecare Alicia Garret mi-a făcut o vizită la Londra. Era una din acele femei neghioabe, cu un defect de pronunţie şi ochi de bovină.

Elaine simţi că o apucă râsul, dar reuşi să se stăpânească. Era incredibil! Simţea că trebuie să se trezească, toată scena aceea caraghioasă devenise un adevărat coşmar!.....

- Perfect, continuă Valerie pronunţând silabele răspicat şi accentuat.

Adăugă apoi, ca să întărească ce spusese mai înainte.

- Nişte ochi de bovină cuprinsă de boala vacii nebune! Si ce meliţă avea! Credeam că n-o să mai scap niciodată de ea! Pe scurt, mi-a descris în aşa fel viaţa voastră la Grindy, încât am luat primul avion spre Elveţia. Oricum, aveam treabă la Geneva. Peste puţin timp, vreau

să mă întâlnesc acolo cu un prieten de-al meu. în lipsa mea, doamna Villard mi-a promis s-o găzduiască pe Sybil o săptămână sau două.

- Probabil că Sybil e în culmea fericirii!

Adăugă apoi abătută, cu obrajii îmbujoraţi.

- îmi pare rău că ţi-am lăsat impresia că nu m-am ridicat la înălţimea misiunii pe care mi-ai încredinţat-o. Te asigur însă că am făcut tot ce a depins de mine.

Elaine simţea că adevăratul motiv al supărării mătuşii ei era de fapt unul legat de bani. Dar de ce nu-i spunea deschis acest lucru?

- Am trăit aici nişte clipe minunate, spuse ea visătoare.

- Mă bucur nespus, spuse Valerie, cu mai puţină răutate de data asta. Oricum, şederea aici a lui Sybil nu se va putea lungi la nesfârşit. Faptul că doamna Villard o simpatizează mi-a luat o mare povară de pe suflet. Poate că asta mă va ajuta să-mi rezolv şi eu problema... spuse ea ca şi cum ar fi gândit cu voce tare.

Elaine o urmă pe Valerie în holul hotelului. Cu veşnicul lui zâmbet pe buze, Herr Rubi le ieşi vioi în întâmpinare.

- Bună seara, doamnele mele. Aţi avut o seară plăcută? în salon se află o surpriză pentru dumneavoastră, continuă el vesel. Doi din prietenii dumneavoastră au poposit aici pentru noapte, în drumul lor către Geneva. Domnul Holland şi domnul Chator! strigă Herr Rubi ca un prezentator de televiziune care anunţă vedete de faimă mondială.

- Nu se poate! şopti Valerie. Jameson n-ar îndrăzni să....

Abordând în grabă o figură semeaţă, se îndreptă cu paşi mari spre salon, unde Jameson Chator, stând în faţa

şemineului, îşi freca mâinile îngheţate. Lângă el stătea un individ înalt cu aer distins, îmbrăcat într-un costum de lână englezească uzat, aşa cum îi stătea bine unui aristocrat.

- Pari surprinsă, draga mea! spuse el.

- Aşa este, recunoscu Valerie punându-i mâna pe braţ de parcă ar fi fost proprietatea ei. Bănuiesc că a fost ideea lui Jameson....

Ochii ei reci ca gheaţa îi întâlniră pe cei ai avocatului.

- Mă crezi chiar atât lipsit de spirit de iniţiativă? o ironiză elegantul personaj. Să zicem că ideea ne-a venit la amândoi în acelaşi timp! spuse el cu o bunăvoinţă prefăcută. M-am hotărât să fac mai devreme călătoria la Geneva şi Jameson a beneficiat de maşina pe care am închiriat-o la aeroportul din Zürich.

Valerie oftă uşurată.

- înseamnă că nu eşti decât în trecere? Dar tu, Jameson?

- Mi-a venit brusc chef să-i fac o vizită vechiului meu prieten Fiedler.

El apropie un scaun de Valerie, pe care aceasta se aşeză.

- Nu v-am prezentat-o pe nepoata mea, spuse ea, rugând-o pe Elaine să se apropie. Peter, ea este Elaine MacLaren. Jameson....

- Ne-am mai întâlnit o dată, i-o reteză tânăra. La gara Victoria.

Lăsă capul în jos şi aşteptă ca Valerie să-i spună să plece, ceea ce
se şi întâmplă. Porni spre camera ei cu o uşurare vădită.

Tensiunea care domnea în cadrul acelui grup de trei persoane o făcuse să se simtă stingheră. Jameson Chator, pe care-l văzuse pe peronul gării londoneze, i se păruse încă de la început simpatic. îşi aminti cu plăcere purtarea lui politicoasă, ochii lui inteligenţi şi gura frumos arcuită sub mustaţa de maior al armatei din India. Trebuia să aibă vreo douăzeci de ani mai mult decât Valerie Fenwick.

Peter Holland, zvelt şi atletic în acelaşi timp, ar fi putut să interpreteze foarte uşor roluri de june-prim în superproducţiile hollywoodiene. Faţa lui colţuroasă şi bronzată, privirea melancolică şi obraznică, îl situau în specia prădătorilor. Elaine îi dădea doisprezece ani mai puţin decât mătuşa ei.

Dacă ar fi trebuit să aleagă între cei doi bărbaţi, ar fi optat imediat pentru primul. în timp ce vâra cheia în broască, tânăra tresări. Oare Valerie chiar avea intenţia să se mărite cu bărbatul mai tânăr ca ea? Acesta ar fi fost motivul pentru care se străduia din răsputeri să-şi apere fizicul de atacurile timpului? La acest gând, pe Elaine o cuprinse o lehamite ciudată. De ce vor unii să se consacre acestei lupte ridicole, când în viaţă sunt atâtea lucruri interesante de făcut? Sybil, de exemplu.... De ce Valerie Fenwick o neglija atât de mult?

Adevărul o izbi pe Elaine drept în faţă. înţelese brusc motivul real care o determinase pe mătuşa ei s-o trimită în munţi. Trebuia să o depărteze de ea! Peter Holland nu trebuia să ştie că frumoasa Valerie avea o fiică de optsprezece ani!

Elaine intră în camera ei. în clipa în care se pregătea să

se dezbrace, îşi aminti că toate bagajele ei rămăseseră la clinică. Auzind mişcare în camera de alături, se hotărî să împrumute ceva de îmbrăcat noaptea de la mătuşa ei. Tocmai se afla pe punctul de a bate în uşă, când zgomotul produs de nişte voci o făcu să renunţe. Discuţia avea loc pe balcon şi se vorbea destul de tare ca ea să poată auzi tot.

- Deci aşa, Jameson.... Mi-ai făcut o figură, spuse Valerie scrâşnind din dinţi. Eşti mulţumit, dragul meu?

- în dragoste, e ca la război, frumoasa mea prietenă, în sensul că sunt permise toate vicleşugurile posibile. Dar, mă crezi sau nu, să ştii că n-am nimic de-a face cu prezenţa lui Peter aici.

- Din fericire, părăseşte hotelul devreme mâine dimineaţă, aşa că nu riscă să se vadă cu Sybil.

împunsăturile reciproce continuară vreme de câteva minute. Când se făcu linişte, Elaine bătu încet la uşă.

- Intră! spuse Valerie.

-Am venit să împrumut de la tine o cămaşă de noapte, îngăimă Elaine.

- O să-ţi găsesc eu una, spuse ea vârându-şi mâna într-o valiză burduşită, de unde ieşeau colţurile unor haine scumpe.

- Mulţumesc, şopti tânăra privind uşor speriată o cămăşuţă fină din mătase de culoarea caisei. O să ţi-o dau înapoi spălată şi călcată.

Valerie îşi aprinse o ţigară cu o brichetă din aur. Camera se umplu de vălătuci de fum parfumat.

- Mâine dimineaţă te duci şi-ţi iei bagajele de la clinică, îi spuse ea între două fumuri. Plec înainte de sfârşitul

săptămânii

- La Geneva?
- Da.... la Geneva.

Capitolul 8

Elaine se trezi din somn la clinchetul unor zurgălăi. Acel sunet cristalin îi aminti în mod ciudat de imaginea verişoarei sale.

Traversă camera în pas vioi, deschise uşa şi se trezi nas în nas cu Sybil, care agita un mănunchi de clopoţei, zâmbind fericită.

- Sst! făcu Elaine. O să trezeşti tot hotelul!

- E aproape ora zece. Ar fi timpul să se trezească. Oricum, toată lumea e în picioare, în afară de mama şi de tine. Ghiceşte pe cine am întâlnit în salon?

Elaine fu străbătută de un fior.

- Pe unchiul Jameson în persoană! exclamă Sybil cu o voce piţigăiată.

- Te-ai întâlnit cu mama ta? o întrebă ea repede, simţind că se pregătea o catastrofă. De ce ai venit până aici? Ar fi trebuit să trecem să te luăm de la doamna Villard.

- Marie vrea să vină cu noi la clinică. S-ar putea să fie nevoie de ea acolo.

Si fără nicio introducere, Sybil continuă:

- Clopoţeii sunt un cadou pentru tine! Sunt mai originali decât ai noştri, nu-i aşa? îmi place la nebunie zgomotul pe care-l fac. Parcă ar fi o turmă de capre care coboară de la munte.

- îţi mulţumesc, eşti foarte drăguţă. îmi vor aminti de Elveţia….

- îţi ia mult timp ca să te pregăteşti?

- Nu.

- Atunci, mă duc să te aştept în salon. S-ar putea ca unchiul Jameson să mai fie acolo.

- Nu vrei s-o saluţi mai întâi pe mama ta? spuse repede Elaine, convinsă că trebuie cu orice preţ s-o ţină pe fată la etaj.

- E şi asta o idee, bombăni Sybil, fără niciun entuziasm.

Cu un gest apatic, puse mâna pe clanşa uşii, care se deschise brusc, fiind împinsă de către Valerie.

- Ce cauţi aici? urlă ea albindu-se la faţă văzând-o. Ţi-am spus să mă aştepţi la vila "Breithorn".

- Am venit cu Marie să te iau, îngăimă Sybil nedumerită de violenţa tonului mamei sale.

Valerie se năpusti spre camera ei.

- Să nu te mişti de aici până nu-ţi dau eu voie! Nu mai am chef să-l vizitez pe doctorul Fiedler.

Sybil păli.

- Oh, Elaine, gemu ea. Ce se întâmplă? Asta înseamnă că n-o să-l mai văd pe Jack?

- Nu cred, ocoli răspunsul Elaine. Oricum, eşti destul de mare ca să ştii ce vrei să faci, nu-i aşa?

- N-are dreptul să-mi interzică aşa ceva, se smiorcăi Sybil.

- Te înşeli în privinţa intenţiilor mamei tale. Nu din cauză că s-a răzgândit în privinţa programului ei nu ne lasă să mergem la clinică.

- Atunci, din cauza unchiului Jameson? se interesă Sybil ceva mai liniştită.

- E posibil....

- Dar e o prostie! El a venit să stea câteva zile acasă la

doctorul Fiedler. Crezi că mama are de gând să părăsească Grindenwald?

- Mi se pare că am auzit-o spunând că are intenţia să se ducă la Geneva, spuse ea dintr-o răsuflare.

- Elaine! se plânse Sybil. în loc s-o iei pe ocolite, mai bine mi-ai vorbi sincer. Vrea să merg cu ea, nu-i aşa?

- în niciun caz. în lipsa ei, tu ar urma să stai la Marie.

- La Marie? spuse Sybil, nevenindu-i să creadă. Mama s-a hotărât să mă lase în grija lui Marie? Dar e minunat, Elaine! N-aş fi îndrăznit niciodată să-i cer aşa ceva! Nu te bucuri?

- Ba da. Pentru tine.

Sybil se apropie de verişoara sa şi se uită în ochii ei.

- Nu vrei să rămâi? Credeam totuşi că îţi place să lucrezi cu Robert şi cu doctorul Fiedler.

- Acum, după ce Hilda şi Erna s-au pus pe picioare, nu mai au nevoie de mine, îngăimă Elaine, neputând să-i spună lui Sybil că sosise vremea să se despartă.

- Da, dar au un bolnav în plus şi Jack e un pacient dificil.

Dar Elaine se simţea tensionată şi tot nu reuşea să rostească vorbele care trebuia. Cu nasul lipit de geam, începu să privească gheţarii, în timp ce Sybil scotocea prin lucrurile mamei sale.

- Mama e femeia cea mai distinsă pe care o cunosc, spuse ea cu tristeţe în glas. Are un gust desăvârşit. Când sunt lângă ea am mereu impresia că sunt împopoţonată ca o ţoapă. Si Marie este elegantă, dar ea e de o eleganţă mai puţin afectată, mai puţin rigidă. Nu mi-o imaginez pe mama stând în patru labe lângă şemineu şi cocând cartofi

în spuza focului! Pe când pe Marie o văd făcând aşa ceva!

- Dar nici n-aţi avut prea mult timp la dispoziţie ca să vă cunoaşteţi mai bine una pe alta, observă verişoara ei mai mare.

- E mereu foarte ocupată, şopti adolescenta, cu o expresie supărată.

Elaine nu mai apucă să-i răspundă. în pragul uşii apăruse Valerie Fenwick.

- Doamna Villard o să te ducă acasă la doctorul Fiedler ca să-ţi iei bagajele. O să ne vedem mâine la hotel, Elaine. E clar?

- Da, mătuşă.

- Perfect. Acum, să coborâm. Doamna Villard ne aşteaptă.

- Ce păcat că nu poţi să vii şi tu cu noi! îndrăzni să spună Sybil. Ţi-ar plăcea grozav vilele din zonă.

- Azi e imposibil! i-o reteză Valerie. Dar o să mă duc să-l salut pe doctorul Fiedler înainte să plec la Geneva.

Le invită cu un gest nervos pe cele două fete să coboare scările. Elaine, care cunoaştea motivul acelei grabe excesive, îşi stăpâni cu
greu un zâmbet amar.... "Unelteşte mereu unelteşte câte ceva....
Ce complicată viaţă poate avea mătuşa Valerie!" îşi spuse ea cu tristeţe.

Urcară în sanie şi se aşezară lângă Marie. Vizitiul pocni din bici, dar în clipa în care animalele vrură să întoarcă, unul din ele alunecă pe pământul acoperit cu polei şi căzu lat.

Bondocul cu multe jachete pe el coborî în grabă de pe banchetă şi începu să desfacă rapid chingile calului. Aplecată deasupra animalului, Marie se înduioşă.

- Bietul animal! Sper să nu se fi rănit în cădere.

Cele două verişoare săriră jos din sanie şi se oferiră şi ele să dea o mână de ajutor. O voce clară spuse însă deodată:

- Deshamă celălalt cal.

Elaine se răsuci pe călcâie şi văzu că Jameson Chator şi Peter
Holland îşi dădeau jos pelerinele groase şi rezolvau problema, spre marea bucurie a rotofeiului vizitiu care nu mai contenea cu mulţumirile.

în timp ce acesta înhăma din nou caii la sanie, Valerie ieşi din hotel cu o încetineală fantomatică. Cu o faţă albă ca varul, se apropie de locul accidentului.

- Peter, spuse ea cu o voce lipsită de orice inflexiune, nu cred că ai cunoscut-o pe fiica mea. Sybil! Sunt convinsă că m-ai auzit vorbind despre Peter Holland.

- Mă bucur de cunoştinţă, spuse adolescenta mirată.

De ce oare o privea aşa bărbatul acela? Ce semnificaţie avea privirea aceea în care se putea citi uimire, dispreţ şi un amuzament arogant? Concluzia ei fu aceea că individul îi era antipatic.

- Si eu, spuse necunoscutul cu un aer ambiguu

Privirea lui rece se mută de la mamă la fiică.

- Valerie mi-a vorbit despre tine. Nu ştiam că te afli în Elveţia. Credeam că eşti la pension, undeva în Anglia.

- Ce-ar fi să amânăm acest interogatoriu pe mai târziu?

spuse doamna Fenwick în timp ce o ajuta pe Sybil să se urce în sanie. Dragă Peter, vizitiul aşteaptă.

Elaine se înfioră. Jameson Chator luă loc lângă ea şi sania se urni din loc, lăsându-i în urmă pe Valerie şi pe Peter.

Pe tot parcursul drumului, domni o atmosferă tensionată pe care nu reuşi s-o rupă nimeni. Elaine sporovăia prosteşte, conştientă de inutilitatea eforturilor ei.

Sybil se apropiase de Marie, ca şi cum prezenţa acesteia ar fi putut să risipească proasta dispoziţie pe care acea întâlnire neaşteptată cu Peter i-o provocase.

Se opriră în faţa vilei lui Robert ca să-i permită saniei să întoarcă.

în timp ce urca scările, Marie se înfurie.

- Sunt sigură că Robert nu s-a întors acasă noaptea asta. Probabil că s-a culcat pe un pat ponosit la clinică. S-ar putea chiar să nu fi dormit deloc... N-are minte deloc! Vezi? Ce ţi-am zis eu? Casa e goală şi uşa nu e nici măcar încuiată....

- Ce-ar fi să mergem împreună cu Sybil să-l luăm de la clinică? propuse imediat Elaine.

- Ceartă-l din partea mea! bombăni Marie.

- Să mă certe? se auzi o voce cunoscută. Si de ce mă rog? Află că am dormit, dragă Marie. La clinică neapărat, dar am dormit.

Elaine se întoarse spre el şi se înduioşă în sinea ei când văzu semnele de oboseală de pe faţa lui.

- Avem un musafir pentru doctorul Fiedler, îl anunţă Sybil. Unchiule Jameson, ţi-l prezint pe doctorul Nicholl,

care e asistentul prietenului tău!

Cei doi îşi strânseră mâinile.

- Tare mi-e teamă că vila nu e încălzită, şopti Robert parcă cerându-şi scuze.

- O să-l conduc pe unchiul Jameson la clinică, îi propuse Sybil. O să profit de ocazie să-l văd pe Jack, în cazul în care nu mai doarme.

- S-a trezit în zorii zilei, zâmbi Robert. De atunci, bombăne în permanenţă. S-ar părea că-i e dor de tine!

Sybil pufni în râs. Se depărtă de braţul avocatului şi Marie intră în salon.

- Doamnei Villard i se pare că te surmenezi, spuse Elaine în şoaptă. Te acuză că îţi ruinezi sănătatea din cauza acestor excese.

- Stai liniştită, sunt foarte rezonabil atunci când trebuie, dar acest incendiu....

- {tiu, i-o reteză Elaine. E un caz de forţă majoră şi, colac peste pupăză, a mai avut loc şi această tragedie....

- Da, această tragedie, repetă Robert ca un ecou. Cum să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat? Nici nu ştii cât de bine mi-a prins.

Stăteau la baza scărilor, în plin soare, şi Elaine îşi propuse să nu uite niciodată acea clipă.

- Unde e mătuşa ta? o întrebă brusc Robert. Credeam că trebuie să te însoţească în dimineaţa asta.

- S-a întâlnit cu un prieten, la Grindy.

- Am înţeles.

După o scurtă pauză, continuă:

- Trebuie să mă întorc la Meiringen în după-amiaza

asta. Sunt nişte formalităţi de îndeplinit.

- Pot să. .te ajut cu ceva?

- La Meiringen? Nu. De altfel, mă întreb dacă mătuşa ta vede cu ochi buni faptul că lucrezi pentru noi....

- Robert, îl anunţă brusc Elaine. Plec.

- Mă aşteptam la aşa ceva. Cu mătuşa ta?

- Nu.

în tăcerea care se lăsă brusc, Elaine o auzi pe Marie agitându-se pentru a aprinde focul.

- Te întorci acasă?

- Da, Robert.

- Pe undeva, te invidiez.

- Dar cândva o să te întorci şi tu în Scoţia.

- Mărturisesc că uneori mi-e dor de ţară.

- Când te hotărăşti, anunţă-mă şi pe mine, da? M-aş bucura să te revăd în Scoţia.

El se uită la ea intens şi observă că avea faţa încruntată.

- Modurile noastre de viaţă nu sunt compatibile, Elaine, îi spuse el cu asprime în glas. Tu o să uiţi de vile, de munţi şi toate celelalte cu mult înainte să pun eu piciorul pe pământ scoţian.

Elaine încremeni şi-l văzu intrând în cameră. Ea urcă scările cu un pas greu. "O să uiţi tot".... îi spusese Robert. Cât de mult se înşela! Nu va uita niciodată zilele de muncă şi de fericire pe care le cunoscuse aici.

Marie se afla în faţa plitei din bucătărie, care în sfârşit funcţiona.

- Casa va ajunge curând la o temperatură la care se

poate trăi! exclamă ea veselă. Atunci când Robert se va întoarce de la Meiringen, va găsi un cămin primitor şi noi o să-l forţăm să se odihnească.

Elaine se uita pe fereastră.

- Marie, spuse ea încet. Mă întorc în Anglia.

- Pentru că i-am promis mătuşii tale că o să am eu grijă de Sybil? spuse cu tristeţe franţuzoaica.

- Tare mi-e teamă că Valerie e foarte nemulţumită de mine. Se pare că nu mai are nevoie de serviciile mele.

- Si vrei să pleci? şopti Marie.

- Nu facem mereu ceea de dorim, îngăimă Elaine.

- Vila "Breithorn" e destul de mare. Eşti binevenită în casa mea.

- Aş vrea să pot accepta invitaţia ta, dar nu prea ştiu nici eu ce vreau, mărturisi Elaine cu lacrimi în ochi.

- Crezi că trebuie să înăbuşi îndemnurile inimii? Robert are nevoie de tine, Elaine!

- Nu e adevărat. Am descoperit de curând că tocmai din acest motiv vreau să plec.

Marie nu mai spuse nimic, dar în timp ce Elaine îşi făcea bagajele, ea se duse să-l caute pe doctorul Fiedler, care se afla la căpătâiul lui Jack, aşa cum proceda de obicei de două ori pe zi. Ţinură împreună, sub razele slabe ale soarelui o lungă consfătuire. Pe drum, doctorul îl întâlni pe prietenul să Jameson. în timp ce cei doi bărbaţi purtau o discuţie plăcută şi Marie împreună cu Elaine pregăteau masa, Sybil şi Jack, ţinându-se de mână, stăteau de vorbă.

- Nicholl e formidabil! spuse Jack cu admiraţie sinceră atunci când tânăra l-a pus în temă cu evenimentele care

avuseseră loc la Meiringen. Sper că n-o să pleci din Grindy acum, după ce a venit mama ta.

- Mama m-a lăsat în grija doamnei Villard, spuse Sybil în culmea entuziasmului, uitându-se la rănit cu ochi plini de tandreţe.

- Unde se duce?

- La Geneva, spuse Sybil cu tristeţe.

- Sybil, ţii măcar un pic la mine? îndrăzni Jack să spună, aproape în şoaptă.

- în sfârşit, ai pus o întrebare la care merită să mă gândesc! exclamă ea cu faţa strălucind de bucurie. Mi se pare că mi-ai pus-o cu oarecare întârziere

Capitolul 9

în timp ce cele două verişoare se agitau făcându-şi bagajele, Sybil îi mărturisi lui Elaine secretul ei.

- Oh, ştiam de multă vreme, glumi Elaine cu afecţiune. Nu prea ştii să te prefaci Când ai de gând să-i spui mamei tale?

- Imediat ce Jack îşi va recăpăta poziţia verticală, spuse Sybil, pufnind în râs ca o şcolăriţă. Ceea ce se va întâmpla foarte curând.

- într-adevăr, ar trebui să se pună pe picioare în vreo două săptămâni, o asigură Elaine.

- Ce fericită sunt! exclamă Sybil cu naivitate. Nu ştiam că e aşa de minunat să iubeşti.

Elaine o sărută pe obrazul bronzat.

-Aşa e, şopti ea cu melancolie, tu vezi viaţa în roz

Atunci când se întoarseră în salon, Marie şi avocatul îşi beau cafeaua pe balcon, la soare. Hans Fiedler, în schimb, stătea la biroul lui Robert şi încerca să facă ordine într-un maldăr de documente. O chemă pe Elaine când aceasta trecu prin dreptul lui.

- Tot munceşti? glumi Elaine.

- Hârţogăria mă calcă pe nervi! spuse el supărat. Dar să lăsăm
acest subiect.

Medicul schiţă un zâmbet prietenos.

- Dragă domnişoară MacLaren, o să merg drept la ţintă. Eşti infirmieră şi noi avem nevoie de tine aici. Am aflat de la Marie că vrei să pleci. îţi pot cere să-ţi schimbi planurile?

Salariul pe care ţi-l ofer e mic, dar tu duci o viaţă simplă. Pe scurt, doreşti să lucrezi mai departe în clinică?

Ochii Elainei se aburiră de lacrimi.

- Mi-ar plăcea foarte mult să continui să colaborez cu dumneavoastră, şopti ea.

- Perfect! spuse bucuros doctorul Fiedler, bătând-o uşor pe mână. O să îndeplinim toate formalităţile după ce mătuşa ta va părăsi Grindy. Ca să meargă la Geneva.

O sclipire şireată apăru fugar în ochii lui.

- Ce viaţă epuizantă duc aceia care aleargă tot timpul de colo-colo prin lume în căutarea unor noi modalităţi de a se desfăta....

- O asemenea viaţă mie nu mi se potriveşte, spuse Elaine. Lenevia mă enervează. De aceea am fost atât de bucuroasă să-mi pot oferi serviciile la clinică.

-Acesta e un punct de vedere pe care-l împărtăşim toţi cei care lucrăm aici. Formăm o echipă foarte unită; dar îmi spun adesea că Robert exagerează şi se oboseşte prea tare. E tânăr. într-o zi se va îndrăgosti, dar va trebui ca aleasa sufletului său să înţeleagă locul pe care-l are munca în viaţa lui şi să nu devină bănuitoare. Va trebui să fie suficient de matură ca să-l sprijine în momentele dificile.

- Nu-şi doreşte orice bărbat acest gen de femeie? îndrăzni să spună Elaine, roşind.

-în orice caz, el de aşa ceva are nevoie, spuse medicul, gânditor.

Atunci când Marie se întoarse în salon, el îi zâmbi cu subînţeles.

- Sunt gata bagajele voastre? întrebă ea.

- Marie! exclamă Elaine. Doctorul Fiedler tocmai mi-a propus un post de infirmieră în clinica dânsului.

- Asta e o idee foarte bună, spuse ea fără să se emoţioneze prea tare.

- A acceptat să rămână printre noi. îi vom reda libertatea numai în ziua în care munţii noştri o vor plictisi prea tare! o ironiză bătrânul.

- N-o să mă satur niciodată să-i admir! protestă Elaine. Ei îmi amintesc de Scoţia mea natală.

- Sunt convinsă că într-o zi o să te întorci acasă, dar până atunci te ţinem aici, spuse veselă Marie. Sybil o să rămână cu mine la vila " Breithorn", iar tu rămâi cu doctorul Fiedler. Ţi-ai făcut valiza degeaba, copila mea!

Elaine păru că ezită.

- Trebuie să mă duc să-i dau vestea mătuşii mele. îi datorez o explicaţie.

- în cazul acesta, o să vii cu noi şi o să te întorci la clinică mâine dimineaţă.

Peste câteva minute, îşi luară rămas-bun de la cei doi bărbaţi care erau cufundaţi în depănarea unor amintiri.

- Chiar vrei să cobori din nou în vale? o întrebă timidă Elaine.

- Bineînţeles! exclamă Marie. Sper că Robert va reuşi să ia ultimul tren şi să-şi petreacă noaptea la vila "Breithorn".

îşi puse mâna fină pe umărul lui Elaine.

- Accepţi să rămâi la mine în noaptea asta?

- Cum să-ţi mulţumesc?.... şopti Elaine. Eşti minunată!

Sania veni să le ia pe la sfârşitul după-amiezii şi

parcurseră drumul deja cunoscut în lumina aurie a soarelui aflat la asfinţit. Când ajunseră la vila "Breithorn", primele stele apăruseră deja pe cerul de culoare indigo.

- Eu si Sybil coborâm aici. O să-i împrumut un sorţ si o să pregătim o cină delicioasă. Aşa că invit-o pe mătuşa ta s-o înfrupte cu noi, draga mea Elaine.

O uriaşă maşină americană parcată în faţă la "Alpina" bloca intrarea. Elaine sări din sanie şi vizitiul plecă, pocnind ca de obicei din bici. Era încă destulă lumină pentru ca Elaine să-l recunoască pe proprietarul acelei limuzine puternice. împărţind indicaţii în stânga şi-n dreapta cu mare autoritate, Peter Holland supraveghea încărcarea bagajelor lui în portbagajul încăpător.

- O cauţi pe mătuşa ta? spuse el cu un zâmbet crispat. Mi se pare că se odihneşte în camera ei.

Elaine se uită ostentativ la personaj. El îi întoarse privirea cu aroganţă:

- Plecaţi la Geneva? se interesă ea.

- Chiar în clipa asta.

Se urcă în automobilul imens şi Elaine îl văzu aprinzând o ţigară cu o brichetă din aur masiv. Profilul lui de pasăre de pradă se detaşa clar pe fundalul cerului noptatic şi tânăra se înfioră.

"Mătuşa Valerie nu mi-e prea simpatică, dar el pare fericit că nu va avea loc o căsătorie", îşi spuse ea uşurată.

Herr Rubi o aştepta în hol, cu un aer abătut:

- Mătuşa ta s-a închis în apartamentul ei. E bolnavă şi nu vrea să vadă pe nimeni. S-ar putea să facă o excepţie cu tine?

- Nu vreau s-o deranjez, herr Rubi.

îi adresă apoi proprietarului hotelului un zâmbet care păru să-l mai liniştească puţin. Brusc îi veni în minte imaginea lui Robert. "Dă Doamne să fi reuşit să prindă ultimul tren ca să poată petrece o seară plăcută la vila "Breithorn!" Probabil că ziua aceea fusese extrem de obositoare pentru el".

Se auzi bătaia gongului care anunţa cina. Ghemuită într-un fotoliu, Elaine se întreba dacă trebuia s-o deranjeze pe mătuşa ei. Se ridică brusc şi urcă scările. Când ajunse în faţa uşii, făcu o pauză, după care bătu. O voce fermă îi ordonă să intre, ceea ce şi făcu.

Valerie se întoarse spre ea. Era machiată cu grijă şi chiar îmbrăcată. Totuşi, fardurile nu reuşeau să-i ascundă oboseala care-i boţise trăsăturile. Elaine observă acest lucru fără nicio plăcere.

- Unde e Sybil? întrebă Valerie cu o voce tăioasă.

- Doamna Villard o iniţiază în secretele bucătăriei franceze. M-a însărcinat să-ţi transmit că eşti invitată la cină.

Valerie se întoarse brusc cu spatele la ea.

- N-am niciun chef să ies în seara asta. O să mănânc la hotel. Doamna Villard organizează această masă ca să sărbătorească plecarea ta?

- Nu, mătuşă. Nu se mai pune problema să plec. Doctorul Fiedler mi-a propus un post aici şi eu am acceptat.

Văzu în oglindă zâmbetul răutăcios de pe buzele lui Valerie.

- Felicitări, micuţa mea Elaine! Se pare că această

călătorie în Elveţia a fost profitabilă pentru tine! observă ea cu ipocrizie. înseamnă că mariajul tău cu doctorul Nicholl e sigur. Ţi-ai atins scopul, nu-i aşa?

Tânăra încremeni.

- Nu e vorba despre asta, se revoltă ea.

- Dar atunci.... de ce rămâi aici? se miră Valerie.

- Pentru că îmi place meseria mea, spuse Elaine, accentuând fiecare silabă. Dragostea nu e totul în viaţă.

Frumoasele sprâncene ale interlocutoarei sale se încruntară.

- Nu reuşesc să te înţeleg. Chiar eşti sinceră?

- Da, răspunse ea privind-o drept în ochi. Si pot să te ajut.... îndrăzni ea să-i spună.

- Să mă ajuţi! izbucni Valerie cu trufie. Cine ţi-a spus că aş avea nevoie de ajutor?

- N-aş vrea să par indiscretă....

- Cred că am să accept această invitaţie la cină, spuse Valerie după câteva clipe de tăcere. în definitiv, s-ar putea să fie o seară amuzantă.

- Va fi o cină restrânsă: doamna Villard, Sybil şi eu.

Alăturase în mod voit numele lui Marie de cel al adolescentei.

- Sybil seamănă cu un căţeluş, comentă Valerie cu un glas rece ca gheaţa. E mereu gata să se ataşeze de primul om care-i dă un cât de mic semn de prietenie.... Si această doamnă Villard pare a avea un spirit matern foarte dezvoltat! E evident că Sybil suferă din cauza lipsei de afecţiune. Biata copilă pare să fie foarte dezamăgită de o mamă ca mine!

- Te cunoaşte foarte puţin, spuse Elaine pe care ironia mătuşii ei o întrista foarte tare. Poate că dacă ţi-ai petrece câteva zile cu ea la "Breithorn"....

- Asta mi-a propus şi doamna Villard. Nu ţi se pare că e o coincidenţă ciudată? N-am luat încă o hotărâre referitoare la acest subiect.

Parcurseră drumul într-o tăcere aproape desăvârşită până la vilă, unde Marie le întâmpină simplu şi natural.

- Mă bucur că aţi venit amândouă! Hotelul trebuie să fie tare mohorât în perioada asta, spuse Sybil.

- Mohorât? se miră Valerie. Nu, ziua nu mi s-a părut mohorâtă, ci mai degrabă instructivă.

în tăcerea care se lăsă după această afirmaţie, Marie, care pregătea cafeaua într-o cafetieră veche, spuse brusc:

- După cum vedeţi, îmi plac obiectele trecutului. Robert mă necăjeşte mereu în legătură cu acest subiect, dar un adevărat colecţionar nu se poate despărţi de o piesă la care ţine, nu-i aşa? Ei bine, eu nu procedez aşa!

Traversă încăperea cu paşi mari şi luă o cutie care trona pe o măsuţă joasă prelucrată cu mare artă:

- Ia-o Elaine! Stiu că îţi place la fel de mult ca şi mie. Nu-i aşa că seamănă cu vila lui Robert?

- Dar, Marie, e prea frumoasă! Nu te poţi lipsi de ea atât de uşor! protestă Elaine roşie toată la faţă.

- Mă superi dacă insişti să mă refuzi, glumi ea întinzându-i lui Elaine, copia unei vile tradiţionale elveţiene, care era de fapt o cutie muzicală.

- îţi mulţumesc! şopti Elaine aruncându-se în braţele ei.

- Ar trebui să vă duceţi să vizitaţi clădirile în care sunt

cazaţi pacienţii doctorului Fiedler, o sfătui gazda lor pe Valerie. Aveţi un minut la dispoziţie ca să-l salutaţi pe doctor înainte să plecaţi la Geneva?

- Plecarea mea s-a amânat, aşa că nimic nu mă împiedică să fac cunoştinţă cu domnia sa, îi răspunse ea cu aroganţă.

- Aş vrea tare mult să-l cunoşti pe Jack, spuse Sybil îmbujorându-se la faţă.

De data aceasta, Valerie se posomorî uşor.

- Pretendentul tău? spuse ea cu asprime în glas. Idila asta mi se pare cel puţin pripită. Stii măcar de unde e băiatul ăsta?

- E irlandez. Mama lui Jack e văduvă şi el mai are şi o soră, care de altfel e foarte simpatică.

- Aşa spune el, i-o reteză Valerie. Tu n-ai văzut-o încă la faţă.

Marie se ridică de la masă ca să servească mâncarea şi Elaine, cu
obrajii în flăcări, o urmă.

- Nu suport s-o văd cum o chinuie în halul ăsta pe biata Sybil, spuse ea punând pe o masă un teanc de farfurii.

- Calmează-te, Elaine! Nu vezi că asta e un semn bun? Până acum, era foarte indiferentă faţă de fiica ei, dar acum îl critică pe sărmanul Jack.... Aşadar, nu e chiar atât de insensibilă.

Marie, bucurându-se pe ascuns, părăsi bucătăria şi invită pe toată lumea în salon. Atmosfera dintre mamă şi fiică părea încordată, iar gazda lor se prefăcu că nu observă. Aşezată la picioarele lui Marie, adolescenta ridica

spre ea o faţă plină de adoraţie.

- Ţi-am pregătit şi ţie o cameră Elaine, spuse curând Marie. O să ţi-o arate Sybil. Poţi să te duci la clinică mâine dimineaţă.

Lui Elaine îi tresări inima în piept. Marie se gândea la toate.....

Rămasă singură cu invitata ei, doamna Villard se aşează pe un fotoliu şi se uită gânditoare la faţa ei frumoasă şi obosită:

- Sunteţi foarte amabilă că vreţi să vă ocupaţi de Sybil, începu Valerie.

- Deloc! exclamă ea. De fapt, sunt foarte egoistă: ea e fermecătoare şi plină de calităţi. Mă mir că vă puteţi lipsi de plăcerea de a fi alături de un copil atât de drăguţ.

Valerie îşi muşcă buza de jos, fiind luată prin surprindere de
atacul acela frontal.

- Nu e loc în viaţa mea pentru o fată de vârsta ei, spuse ea cu cruzime.

- Sunt sigură că aţi putea să faceţi foarte multe pentru ea. Lui Sybil îi lipseşte încrederea în forţele proprii. în acest domeniu, i-aţi putea fi de mare ajutor ca şi în multe altele. Veţi obţine astfel mari satisfacţii care ar compensa cu prisosinţă ceea ce pierdeţi în altă parte.

Respiraţia lui Valerie deveni şuierătoare.

- Ca să fiu sinceră până la capăt, doamnă, trebuie să vă spun că n-am simţit niciodată nevoia să am lângă mine o fiică, şi cu atât mai puţin o tânără adolescentă. M-am căsătorit foarte tânără. Soţul meu se străduia să-mi

satisfacă cel mai mic capriciu. Poate că m-a răsfăţat prea mult.... Atunci când s-a născut Sybil, a fost nebun de bucurie. O idolatriza pe micuţă.

Valerie, cu trăsăturile crispate, părea să-şi vorbească sie însăşi! Treptat însă, pe faţa ei apăru o emoţie pe care nu mai încerca să şi-o ascundă.

- Iubirea pe care mi-o arăta deveni repede de nesuportat pentru mine. N-aveam niciodată vreun moment de linişte. Soţul meu avea tot timpul grijă să fiu fericită; mă enerva prin prezenţa lui permanentă. Trebuia să corespund imaginii ideale pe care şi-o făcuse despre mine. Mă sufocam pur şi simplu din cauza insistenţelor lui. Atunci când a murit, eram încă tânără, aşa că m-am hotărât să mă bucur de libertatea pe care o căpătasem. Voiam să cunosc lumea, să călătoresc.... Am dus-o pe Sybil într-un pension, dar îmi petreceam vacanţele de vară cu ea.

- Sunt sigură că n-aţi neglijat-o niciodată, o asigură Marie Villard. Dar acum are nevoie de dumneavoastră.

- M-am măritat din interes, i-o reteză Valerie, rămasă în continuare absorbită de trecut. Poate din această cauză afecţiunea soţului meu mi s-a părut supărătoare. Am întâlnit însă de curând un bărbat de care m-am îndrăgostit nebuneşte şi m-am hotărât să mă mărit cu el cu orice preţ.

- Si Sybil vă deranjează? o întrebă Marie cu blândeţe.

- Oarecum, îi mărturisi ea. O fiică de vârsta ei nu e un mijloc prin care să ai succes în genul ăsta de afaceri.

- Totul depinde de caracterul logodnicului dumneavoastră. Dacă ar fi cunoscut-o pe Sybil....

- A întâlnit-o azi-dimineaţă pentru prima oară! spuse

Valerie, râzând acru.

Marie îşi aminti privirea rece şi expresia dură de pe faţa lui Peter Holland, când îl văzuse lângă sanie.

- înţeleg, dar viaţa merge înainte, doamnă Fenwick. Aţi uitat de

- .... Sybil? o completă Valerie pe un ton amar. Si bucuria de a fi mamă?

- Da, chiar aşa, confirmă Marie Villard cu mare blândeţe. Am cunoscut şi eu chinurile unei iubiri neîmpărtăşite şi am înţeles că trebuie să mă resemnez. Am renunţat la bărbatul de care eram îndrăgostită şi care era mai tânăr cu cincisprezece ani decât mine.

Valerie tresări, de parcă ar fi fost muşcată de o viespe.

- Mi-am organizat altfel viaţa, continuă franţuzoaica. Acum mă interesează cu totul alte lucruri, care au un caracter mai puţin egoist. Prietenia e o consolare dragă mie. în acest moment, Sybil, fata dumneavoastră, îmi încălzeşte sufletul prin prezenţa ei. Seamănă foarte mult cu fetiţa pe care am pierdut-o....

Ciudat de tulburată, Valerie se uită în altă parte. Vorbele acelei femei o făceau brusc să-i fie ruşine. Si dacă înţelesese greşit sentimentele pe care le avea pentru soţul ei? Dacă se înşelase asupra intenţiilor lui? Ce proastă fusese! Se crezuse liberă, în sfârşit, când de fapt se lăsase manipulată de propria vanitate. Dorinţa ei disperată de a arăta mai tânără decât era şi eşecul suferit de curând o făcură să se simtă brusc dezgustată. De ce să se folosească de atâtea şiretlicuri pentru a-şi ascunde vârsta?

- Probabil că vă par ridicolă, şopti ea.

Când se întoarse Sybil, Valerie îi aruncă o privire surprinsă. Abia acum observa că era frumoasă, aşa cum poate fi o adolescentă care descoperă iubirea.

Descumpănită, Valerie Fenwick se gândi să-i ceară sfatul lui Jameson Chator încă o dată. Nu o ajutase şi o susţinuse întotdeauna? în fond, poate că el era bărbatul mai în vârstă de care avea nevoie....

- Sybil şi Elaine vă vor conduce la hotel, o anunţă Marie punând capăt reflecţiilor partenerei sale de discuţie.

- Pe mâine, spuse Valerie.

Imediat ce le zări, herr Rubi le ieşi în întâmpinare, cu înfăţişarea cuiva care urmează să le dea nişte veşti proaste.

- Bună seara, spuse Valerie. Păreţi îngrijorat.

- Bună seara, doamnă Fenwick, spuse bondocul. Am primit o telegramă pentru domnişoara MacLaren.

Le conduse în încăperea care-i servea drept birou. Elaine simţi că inima îi bate mai repede în piept. Avea presimţirea că telegrama era de la Kilmore, şi când o citi, află că aşa era. "Te rog să te întorci. Mama se simte foarte rău...." Era semnată "Callum". Vestea o lăsă fără grai, în timp ce Elveţia i se părea brusc că se află la capătul celălalt al lumii.

- Ce s-a întâmplat, Elaine? o întrebă Valerie.

Ea îi întinse hârtia, fără să spună niciun cuvânt. Sybil se apropie de verişoara ei şi o luă de braţ.

- E groaznic, şopti Valerie. Oare ce i s-o fi întâmplat? Suferea de ceva?

- Nu, mătuşă, şopti ea. Mama a avut întotdeauna o

sănătate de fier. înseamnă că e grav, dacă mi-a telegrafia Callum. Si eu sunt atât de departe de ei! Bănuiesc că nu există niciun mijloc de locomoţie cu care să plec mâine dimineaţă din Grindenwald....

Valerie căzu pe gânduri, încruntând din sprâncene.

- Herr Rubi, ar fi posibil să ne închiriaţi o maşină care să ne ducă la aeroportul din Zürich?

- Bineînţeles! spuse repede hotelierul, punând mâna pe receptorul telefonului.

- Elaine, spuse Valerie. Ia tu biletul meu de întoarcere la Londra. O să facem o rezervare de la Londra la Renfrew. Astfel, drumul se va micşora la jumătate şi vei reuşi să ajungi la Mull mâine seară.

Elaine nu putea să-i mulţumească mătuşii ei, deoarece plângea în hohote.

- Mai bine m-aş întoarce la vila "Breithorn", reuşi ea să spună la un moment dat. Ne vedem mâine, înainte să plec, mătuşă Valerie?

- Vin cu tine în maşină până la Zürich. Nu, spuse ea pe un ton fals morocănos, nu-mi mulţumi! Si eu sunt la fel de îngrijorată ca şi tine. Mă întreb ce i s-a putut întâmpla surorii mele. Du-te şi dormi la doamna Villard. Sybil, poţi să vii şi tu cu noi la aeroport. O să-mi ţii de urât la întoarcere. încercaţi să dormiţi, copii. Maşina va veni să vă ia destul de devreme.

Atunci când cele două verişoare îi dădură vestea lui Marie, aceasta se dovedi inflexibilă.

- Nici nu se pune problema să faci acum bagajele, Elaine! Mă ocup eu de ele. Tu odihneşte-te! E un ordin!

Din nefericire însă, Elaine nu închise ochii toată noaptea. Când se iviră zorii, auzi un ciocănit uşor în uşă.

- Ţi-am făcut ceaiul, o anunţă Marie. în curând se va face ziuă.

Aşezate amândouă în faţa plitei, băură licoarea fierbinte cu
înghiţituri mici.

- Eu am paşaportul valabil, îi spuse cu blândeţe gazda ei. Vrei să vin cu tine?

- Oh, nu! E un drum lung şi obositor. E nevoie de tine aici. Doctorul Fiedler, Robert şi ceilalţi. Le veţi explica dumneavoastră cum stau lucrurile cu mama, nu-i aşa?

- O să înţeleagă, nu-ţi face griji, o asigură Marie. Vrei să-i transmit vreun mesaj lui Robert?

Când o auzi rostind numele, Elaine puse încet ceaşca pe masă. Mâna îi tremura.

- Spuneţi-i doar că-i urez tot succesul din lume în misiunea pe care şi-a propus-o. Sunt sigură că o să aud vorbindu-se de numele lui cândva în Scoţia.

- O să-mi scrii, Elaine? Nu pot să cred că prietenia noastră se va sfârşi astfel. Poate că după ce se va pune pe picioare mama ta, o să revii în Elveţia...

Continuară să stea de vorbă în şoaptă până când auziră că se trezise Sybil. Atunci, Marie se ridică de pe scaun ca să-i ducă şi ei o ceaşcă de ceai.

Tremurând, Elaine luă cutia muzicală pe care i-o dăruise Marie şi o ţinea strâns la piept.

- Oh, Robert! şopti ea.

Fu cuprinsă de o tristeţe imensă şi se luptă cu lacrimile

care-i apăruseră în colţul ochilor. "Nu voi mai revedea niciodată Elveţia, gemu ea. Am această presimţire. Adio, iubirea mea!"

Privi îndelung vila în miniatură, apoi, încercând să-şi revină, o puse la fundul valizei pe care apoi o încuie.

- Ti-am pregătit un mic dejun englezesc, o anunţă vesel Marie. Trebuie să prinzi puteri înainte de călătoria asta lungă. Dar n-am uitat însă cornurile cu gem şi dulceaţă de cireşe pentru Sybil!

- Marie! exclamă Elaine cu recunoştinţă. Te gândeşti la toate!

- Din fericire! Sper că mama ta se va face bine repede. Lasă-mi adresa ta înainte să pleci.

Elaine se grăbi s-o scrie pe spatele unui plic. Marie se agita, se uita în stradă şi la ceas.

- E şapte şi douăzeci, observă Elaine.

- Da, suspină gazda ei. Si n-am nicio veste de la Robert. Probabil a pierdut trenul de dimineaţă.

- Uite! exclamă deodată Sybil care muşca dintr-un sandviş în faţa ferestrei. Parcă ar fi.... el! E maşina care vine să ne ia. Mă duc să-mi pun paltonul!

în încăpere se lăsă tăcerea. Marie o strânse în braţe pe Elaine.

- Drum bun, draga mea, îi şopti tinerei care, foarte emoţionată rămase aşa multă vreme după care se duse s-o ia pe Sybil, care o aştepta în pragul uşii.

Capitolul 10

Elaine parcurse drumul până la Zürich ca în transă. Deoarece nu mai contenea cu mulţumirile, Valerie îi spuse să tacă, dar nu pe un ton arţăgos, aşa cum făcea de obicei.

- Măcar atâta să fac şi eu! A venit vremea să mă gândesc puţin şi la familia mea. O să-mi scrii, nu-i aşa?

- Promit.

Sybil o prinse cu braţele după gât când îşi luară rămas-bun.

- Oare o să ne mai vedem, Elaine? spuse ea cu ochii aburiţi de lacrimi.

Tânăra se urcă grăbită în avion. Era atât de îngrijorată, încât i se părea că aparatul nu va mai decola niciodată. în cele din urmă, motoarele începură să uruie şi uriaşa carcasă argintie se puse în mişcare pe pistă. Cu nasul lipit de hublou, i se păru că Valerie flutură o mână în direcţia ei. Aparatul prinse înălţime şi survol' oglinda de ap' a lacului din Zürich.

Stewardesa le aduse nişte reviste şi se interes' dac' se simţeau bine.

Atunci când ajunser' deasupra m'rii, Elaine respir' uşurat'.

Herr Rubi telegrafiase la Kilmore ca să-i anunţe pe ai ei că sosea. Se gândi la mama şi la fratele ei. Callum fusese întotdeauna un fiu iubitor, dar foarte discret. Nu era un om prea deschis faţă de ceilalţi, dar sentimentele pe care le avea faţă de cei dragi erau foarte puternice. Oare aceea să fi fost trăsătura de caracter care a cucerit-o pe Edith? Greu de spus. Logodnica lui Callum reprezentase întotdeauna o

enigmă pentru Elaine.

O ploaie fină cădea din cer, dar nu bătea aproape deloc vântul. Treceau din când în când prin zone fără nori. La un moment dat, comandantul anunţă că urmau să aterizeze pe aeroportul din Londra.

Difuzoarele dădeau instrucţiuni cu o voce stridentă. Elaine, cu valiza în mână, se năpusti spre ghişeul pentru călătorii interne. Avea
o oră de aşteptat pentru cursa de Scoţia şi încă nu era sigură dacă va reuşi să obţină un bilet.

- Vă rog, îi spuse ea funcţionarului. Trebuie să ajung acolo cât mai repede posibil.

Bărbatul în uniformă albastră ca cerul nu păru impresionat din cale-afară, dar peste o jumătate de oră veni în sala de aşteptare s-o anunţe că-i găsise un loc. Ea îl privi cu recunoştinţă. Atunci când se aşeză în micul aparat de zbor, se lăsă pe spătarul capitonat al scaunului suspinând, ceea ce spunea multe despre starea ei de nelinişte.

Când stătu de vorbă cu stewardesa, află că trebuie să aştepte o zi întreagă la Renfrew dacă voia să-şi continue drumul cu avionul.

- în locul dumneavoastră, o sfătui tânăra, aş lua trenul până la Obas şi de acolo primul vapor care efectuează traversarea.

Elaine se hotărî să urmeze sfatul înţelept al acesteia. Aterizară pe ploaie şi opriră în faţa turnului de control în care se vedeau
strălucind luminile prin ceaţă.

- Probabil că sunteţi obosită, o compătimi stewardesa.

Dar urmărindu-şi scopul pe care şi-l fixase, Elaine nu mai simţea oboseala. Nu mai avea decât o singură dorinţă: să ajungă la Kilmore cât mai repede cu putinţă.

Trecând mai târziu în revistă peripeţiile de pe drumul de întoarcere acasă, recunoscu faptul că cel mai greu îi fusese să aştepte vasul la Oban. Un braţ subţire de mare albastră o despărţea de casa ei. Din postul ei de observaţie, desluşea clar dealurile din jurul orăşelului Mull. Ascultă cu mare emoţie valurile care se spărgeau de bărci. Oare atât de mult îi lipsise marea?

- Elaine? strigă deodată o voce cunoscută. Tu eşti?

Răsucindu-se pe călcâie, se trezi nas în nas cu Angus MacAliston.

- Angus!

El citi întrebarea nerostită în privirea ei şi, înainte să-i răspundă, îi luă mâna în a lui.

- Conform părerii medicului, mama ta se va restabili imediat ce te va vedea. Am înfruntat marea de la Duncan. Vii cu mine?

- Da, bineînţeles! spuse Elaine, simţindu-se eliberată de o mare povară. în felul ăsta câştig câteva ore bune!

Si, fără să observe tulburarea însoţitorului ei, îl luă de mână ca să-i mulţumească.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, îngrijorată.

- Totul a început în urmă cu trei săptămâni. Ar fi trebuit să fie operată. A refuzat să fie dusă la Glasgow. Nu voia să părăsească dragul ei Kilmore. Doctorul Cameron şi un alt specialist au făcut operaţia aici. Din nefericire, a ieşit din

ea foarte slăbită. După aceea, vestea a ajuns pe continent. Apoi.... Callum a rugat-o pe Morag să vină.

- Pe Morag? se miră Elaine. Dar Edith unde era?

Gura lui Angust se strânse:

- Se pare că ea nu era femeia care-i trebuie fratelui tău, spuse el scurt.

Aşadar, Edith o ştersese exact în momentul în care Callum avusese nevoie de ajutorul ei, îşi spuse Elaine cu tristeţe. Din fericire, Morag era la Kilmore!

La bordul "Pescăruşului de Argint", Angus ridică pânzele în vânt cu calmul lui obişnuit.

- E o vreme frumoasă pentru navigat, spuse el umplându-şi cu grijă pipa. Tare mă bate gândul să-i fac o ofertă de cumpărare lui Duncan pentru barca lui. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru coaja asta de nucă... spuse el cu falsă ironie. Va fi o metodă practică pentru a face naveta între Mull şi uscat.

Se uită la Elaine şi pe faţa lui bronzată se putea citi afecţiunea pe care i-o purta.

- E practică pentru că s-ar putea ca Morag să rămână la Kilmore? se interesă repede Elaine.

- Nu numai din acest motiv, spuse Angus trăgând melancolic din pipă. Tu te întorci pentru totdeauna acasă, Elaine?

- Da, se auzi ea rostind aproape în şoaptă.

El manevră cârma, fără să scoată un cuvânt. Nu era momentul potrivit să-i vorbească lui Elaine despre sentimentele lui. Abordă cu tact alte subiecte de discuţie: insula, prietenii comuni, pescuitul şi evenimentele

imprevizibile referitoare la practicarea lui şi, la sfârşit, Elveţia.

- Te-ai dus destul de departe ca să-ţi cauţi de lucru, observă Angus cu blândeţe.

- Da, şopti ea.

- Ai de gând să te întorci acolo?

- Deocamdată, nu.... sau poate niciodată.

- Mă bucur că te-ai întors.

- Si eu mă bucur, Angus, îngăimă Elaine.

Traversarea continuă în tăcere. "Pescăruşul de Argint" străpungea valurile cu o mare uşurinţă. Stropii duşi de vânt înţepau obrajii Elainei şi gustul de sare de pe buzele ei îi amintea de un sărut udat cu lacrimi. Simţi o strângere de inimă. "Am ajuns şi la capătul călătoriei mele", îşi spuse ea cu tristeţe. "Nu voi mai vedea niciodată Alpii. Am părăsit Elveţia pentru totdeauna. Elveţia, Robert şi iubirea".

Acostară în golf şi Callum se grăbi să le iasă în întâmpinare. O prinse în braţe pe Elaine.

- Mama e mult mai liniştită de când a aflat că te întorci acasă. I-a fost tare dor de tine şi.... să ştii că n-a fost prea uşor pentru ea.

- Acum, sunt aici.

Angus îi dădu valiza.

- Acum vă las, probabil că veţi fi foarte ocupaţi.

- Nici nu mă gândesc, protestă Callum. Vii şi tu cu noi. Morag te aşteaptă.

Urcară în şir indian panta abruptă care ducea spre ferma albă şi scundă cocoţată pe deal. Callum era probabil bucuros că sora lui se afla în sfârşit acolo. Probabil trăise

nişte clipe cumplite. Se întoarse însă instinctiv spre Morag, care răspunsese imediat rugăminţii lui.

- Morag! exclamă Elaine când văzu că tânăra apare în pragul uşii. Cât mă bucur să te găsesc aici!

- Mama ta o să renască a doua oară! exclamă ea sărutând-o pe prietena ei din copilărie.

Mary MacLaren stătea întinsă într-un pat aşezat într-un colţ al
bucătăriei.

- Aici e mai puţin curent, îi explică Morag.

Elaine se năpusti spre mama ei.

- Mămico! şopti ea.

Ca şi cum acele cuvinte ar fi fost înzestrate cu o putere miraculoasă, bătrâna deschise ochii încet. Faţa i se lumină.

- Draga mea! Ai venit în sfârşit!

Si Mary MacLaren închise din nou ochii, epuizată.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Elaine strângând mâna slăbită a mamei sale.

- Pietre la vezica biliară, spuse Morag. A trebuit să fie operată urgent şi încă la faţa locului, deoarece nici nu voia să audă de o internare în spital.

- îţi mulţumesc că ai venit, şopti Elaine.

- Stai liniştită. Ce-a fost mai greu a trecut. Acum că eşti aici, pare mai calmă. Te aştepta, îi spuse Morag.

Mary dormi adânc până la prânz, după care avu o figură odihnită, pe care nu i-o mai văzuseră de multă vreme.

- Fetiţa mea, mă bucur că eşti lângă mine, şopti ea emoţionată.

Atunci când veni doctorul, pe la ora trei după-amiază, adormise
din nou.

- Nu trebuie s-o supraveghezi, îi zâmbi el lui Elaine. Prezenţa ta e cel mai bun medicament! Pentru cineva care se întoarce din Elveţia însă, mi se pare că eşti pur şi simplu istovită. Eşti şi foarte palidă.

- Călătoria a fost obositoare, minţi doar pe jumătate Elaine.

- Atunci, o să te duci la culcare, îi ordonă Morag. O să rămân la fermă peste noapte. Angus o să vină să mă ia mâine dimineaţă.

- O să treceţi şi mâine s-o vedeţi, domnule doctor? întrebă
Elaine, reprimându-şi un căscat.

- Nu, mi se pare inutil. Singurul lucru de care are nevoie acum e odihna.

- O să stau eu lângă ea, promise Elaine.

La ora aceea a după-amiezii, în Kilmore domnea o dulce toropeală. Soarele se oglindea în bălţile de apă dintre stânci şi încălzea algele îngălbenite. Pe cerul albastru fără nicio urmă de nor, pescăruşii îşi executau dansul lor graţios, tulburând pacea din jur cu ţipetele lor stridente. Elaine fu cuprinsă de o uşoară nostalgie.

întoarse spatele peisajului atât de familiar şi urcă scara îngustă care ducea spre camere. Morag îi desfăcuse valiza, care zăcea pe un scaun. Zări cutia muzicală, aşezată pe o măsuţă joasă. Acel obiect îi amintea perfect dar şi dureros de vila lui Robert....

Elaine ridică emoţionată capacul şi sunetele piţigăiate sparseră liniştea din cameră, aducându-i în ochi lacrimi fierbinţi. Hotărându-se să-şi revină totuşi, închise brusc capacul şi vârî casa în miniatură în fundul unui sertar.

- Oare îmi voi petrece toată viaţa de acum înainte depănând amintiri fără niciun rost? se revoltă ea brusc. Doamne Dumnezeule! Robert! Cum să te uit?... Cum să trăiesc fără tine?....

Petrecu lunile de vară la Kilmore. Nu încerca să-l alunge din minte pe Robert, dar se străduia să-şi imagineze viitorul fără el. De fapt, locul ei era în Scoţia, acolo va începe să practice meseria de infirmieră.

Cei din familia MacAllister îi vizitau adesea. Angus reuşise să-l convingă pe Duncan să-i vândă "Pescăruşul de Argint", şi acum făcea naveta între insulă şi uscat o dată pe săptămână.

- Crezi oare că Morag şi Callum se vor.... regăsi? o întrebă într-o zi Elaine pe mama ei.

- Sunt convinsă că aşa va fi. Asta a fost mereu dorinţa mea cea mai arzătoare, dar uneori e nevoie de timp ca astfel de lucruri să se întâmple. Drumul vieţii e presărat cu multe capcane, draga mea.

Elaine lăsă capul în jos, ca şi cum ar fi apăsat asupra ei o grea povară. Mary îi aruncă o privire gânditoare. Nu-i trebuise mult timp ca să-şi dea seama că sub zâmbetul prefăcut al Elainei se ascundea o tristeţe profundă.

- Uneori, cred că îmi lipseşte curajul pentru a da piept cu greutăţile, spuse Elaine cu amărăciune în glas.

- Si eu am crezut că m-a părăsit curajul, oftă Mary.

Poate gândul că trebuie să plec din Kilmore, mi-a tăiat brusc cheful de luptă. Cine ştie? Apoi m-am hotărât să strâng din dinţi. Dacă tot trebuie să plec, măcar s-o fac cât mai repede posibil şi să-mi refac viaţa în altă parte.

- Te admir, mamă, şopti Elaine cu o voce tremurândă. Când mă gândesc că te-am lăsat singură să treci prin aceste evenimente! Nici nu ştii cât de rău îmi pare! Mai ales după ce am aflat cum s-a purtat Edith cu tine...

Mary clătină din cap cu indulgenţă.

- Eu sunt cea care te-am încurajat să pleci, îi aminti cu blândeţe.

- în cazul în care Callum se hotărăşte să se însoare cu Morag, toate visele tale se vor împlini, observă Elaine schiţând un zâmbet.

- Aproape toate, o corectă Mary. Tu ce ai de gând să faci?

- O să lucrez într-un spital. Acesta e singurul lucru care mă interesează.

- în ţinutul nostru?

- Aş vrea să obţin un post într-un sanatoriu, ca cel la care am lucrat în Elveţia. La noi sunt multe de făcut în domeniul ăsta. Cercetarea e un element capital în această specialitate. Unii oameni
i se dedică acesteia trup şi suflet. Am întâlnit astfel de medici. O să fiu asistenta lor.

în aceste cuvinte puţine îşi ascundea întregul ei secret, dar continuă să vorbească pe un ton mai hotărât, fără să-şi dea seama că se dăduse de gol.

- Numai dedicându-mă acestei cauze cred că voi putea

să dau un sens vieţii mele. Pentru mine, acesta va fi un mod prin care să ajung la oarecare împlinire sufletească.

Oare gândurile lui Mary se îndreptau în clipa aceea spre Angus MacAllister? în orice caz, chiar dacă aşa stăteau lucrurile, le păstră pentru ea.

Elaine o îngriji pe mama ei cu devotament. Aşa cum promisese, îi telegrafiase şi apoi îi scrisese mătuşii Valerie.

Trecură vreo cincisprezece zile până să primească răspuns la mesaj.

"Marie mă găzduieşte în vila "Breithorn", spunea scrisoarea lui Valerie. "Sybil e fericită. Vom profita la maximum de vremea frumoasă".

Lui Elaine i se păru că tonul scrisorii era mai puţin egoist. Regretă totuşi că nu pomenise nimic în ea despre clinică sau despre Robert. Peste patruzeci şi opt de ore însă, sosi o nouă scrisoare. Elaine recunoscu scrisul înclinat şi ordonat al lui Sybil. Coborî pe ţărm ca să citească în linişte.

"E grozav să trăieşti alături de Marie, îi scria verişoara ei. Ea exercită o influenţă extraordinară asupra tuturor celor din jurul ei. Mama e de nerecunoscut: mai întâi de toate, e mai comunicativă şi în plus, Jack a reuşit s-o cucerească. Acum, îi place foarte mult de el. Cred că şi unchiul Jameson a contribuit cu ceva la toate astea! El pare să ştie cum să procedeze cu ea. Mama e neobosită. Dacă ai vedea-o cum se caţără pe munte!.... Parcă ar avea douăzeci de ani!"

Urmă o lungă poveste referitoare la Jack şi la convalescenţa acestuia. Si brusc, cu inima bătându-i cu putere în piept, Elaine citi numele pe care-l aştepta.

"Pe Robert îl vedem foarte rar. Munceşte mai mult ca niciodată. Abia dacă apucă să bea o ceaşcă de cafea cu

noi, atunci când coboară la Grindenwald. Marie îşi face griji pentru el. îi pare rău că a ratat plecarea ta şi m-a rugat să-ţi urez toate cele bune".

Elaine lăsă să-i cadă foile de hârtie cu un gest obosit. Soarele se afla la asfinţit atunci când se hotărî să se ridice în picioare. "Pescăruşul de Argint" se legăna uşor pe apele micului golf. Ea grăbi pasul în timp ce urca dealul. Morag stătea în pragul uşii.

- E trecut de ora cinci! o certă ea. Era gata să pornim în căutarea
ta.

- Am fost în golf, îi explică Elaine. Am citi scrisoarea din Elveţia. Morag o fixă îndelung, dar nu spuse nimic. Ceaiul era gata. Era
atât de frumos afară, încât ea şi Angus se întorseseră de la coasă mai devreme decât prevăzuseră şi se hotărâseră să-şi ofere o după-amiază de relaxare. Aşa se explica vizita pe nepusă-masă.

- Unde e Angus? se interesă Elaine în timp ce ungea o felie de pâine cu unt.

- îi arată lui Callum ultimele amenajări pe care le-a făcut la barcă. în plus, cred că meşteresc ceva. Am avut probleme cu funga.

- Ti-ai îmbogăţit vocabularul! glumi Elaine. Parcă ai fi un bătrân lup de mare!

- E ceva diferit de agricultură, pufni în râs Morag. începusem să mă cam plictisesc să vorbesc numai despre producţia de ouă a găinilor mele sau despre cea de lapte!

Mary şi Elaine izbucniră în râs.

Când veniră Callum şi Angus, discutară în continuare despre barcă şi petrecură astfel o seară liniştită.

- Rămâneţi peste noapte aici, le propuse Mary. Briza de dimineaţă vă va ajuta să faceţi drumul în timp record.

- Mă înclin în faţa cunoştinţelor dumneavoastră din domeniul navigaţiei! glumi Angus, încântat la gândul că va petrece câteva ore în plus cu Elaine.

O căută cu privirea, dar ea avea un aer total indiferent. Se apropie de ea zâmbind uşor.

- Vrei să te duc să vezi "Pescăruşul"?

- E cam târziu, ocoli ea răspunsul. Poate în altă zi, Angus.

- Păcat! spuse el, dezamăgit. Aş fi vrut să-ţi arăt această mică minunăţie. Am făcut nişte modificări la bordul ei.

- Aşa mi-a spus şi Morag, spuse Elaine politicoasă.

- Chiar nu vrei să te plimbi? insistă tânărul.

- în orice caz, nu în seara asta, zâmbi ea uşor.

Simţea nevoia să rămână singură. în jurul ei deja se formaseră perechile şi începuse să prindă contur jocul puzzle al fericirii. Sybil şi Jack, Morag şi Callum, şi poate în curând Valerie şi Jameson. Câteva piese rămâneau însă risipite: Robert, Marie Villard, Angus şi ea. Stia că Angus vrea s-o ia în căsătorie, dar ceea ce simţea pentru el nu avea nicio legătură cu iubirea. Oricum, nu se va mărita niciodată, atâta timp cât va fi obsedată de amintirea lui Robert. Nu reciti scrisoarea de la Sybil, al cărei conţinut îl ştia pe dinafară.

Stătea aplecată peste fereastră şi admira visătoare

umbrele copacilor alungite pe pajişte. Dintre acele umbre se desprinseră brusc cele ale îndrăgostiţilor Callum şi Morag, care mergeau ţinându-se de mână la lumina stelelor. înainte să intre în casă, se opriră în pragul uşii şi se sărutară.

Inima lui Elaine începu să bată mai rapid în piept, dar îi întâmpină calmă şi cu zâmbetul pe buze în sala mare de la parter.

- Nu spune nimic! exclamă ea veselă. Vă trădează feţele voastre!

- Oh, Elaine! Suntem atât de fericiţi! spuse Morag. Am impresia că ar un pământ cu totul nou!

După ce Morag se duse la culcare, Callum îi spuse liniştit:

- N-are rost să te mai gândeşti să pleci din Kilmore, Elaine. Eu şi Morag avem intenţia să ne căsătorim în toamnă, dar aici e loc pentru toată lumea.

Elaine fu cuprinsă de un sentiment de profundă recunoştinţă.

- Mama şi Morag sunt parcă făcute să se înţeleagă. Eu însă, Callum, am de gând să-mi caut de lucru. Dar o să plec cu inima mai uşoară ştiind-o pe mama alături de voi.

Callum părea să ezite să-i vorbească. Tuşi şi începu cu timiditate:

-Acum, Angus va rămâne singur. Va trebui să angajeze pe cineva ca să-i facă menajul şi să-l ajute la treabă. Numai dacă nu se hotărăşte să se....

înghiţi cu greutate şi spuse:

- .... însoare.

- Bănuiesc că se va însura, răspunse Elaine, dar sper că va avea alte motive decât cele.... gospodăreşti.

- Sunt un prost, se scuză Callum. Ştiu că nu mă prea pricep la vorbe, dar sunt convins că ai înţeles ce am vrut să spun.

- Da, îl asigură Elaine. Si încă foarte bine.

- Ce de căsătorii urmează să aibă loc! exclamă Mary MacLaren deschizând al doilea plic. Mătuşa ta Valerie m-a anunţat că Sybil se mărită în luna octombrie. Sunt sigură că va fi ceva extrem de fastuos.

- Te vei duce, mamă? o întrebă Callum în timp ce se spăla pe mâini în chiuveta de la bucătărie.

îşi petrecuse dimineaţa cosind şi avea o foame de lup.

- Va trebui să meargă unul din noi, confirmă Mary visătoare.

- Eu nu, spuse Callum. Nici tu, eşti în convalescenţă. De ce nu Elaine?

- O schimbare de aer îi va prinde foarte bine, recunoscu Mary. Expresia absentă de pe chipul fiicei sale o îngrijora din ce în ce
mai mult.

- De altfel, ea şi Sybil corespondează în permanenţă, spuse ea.

- Ăsta e un motiv în plus să se ducă, spuse Callum. în timpul mesei, acesta spuse:

- Elaine, tu o să fii ambasadoarea noastră la Londra.

Uşor nedumerită, ea citi scrisoarea de la mătuşa ei şi spuse doar atât:

- Bine.

O să-i facă plăcere lui Sybil.

Peste două zile, primea un bilet de la verişoara ei.

"Dragă Elaine, vreau ca tu să fii domnişoara mea de onoare. Stiu, ar fi trebuit să te anunţ mai devreme, dar ceremonia va fi foarte simplă. Festivităţile pompoase ştii că mă plictisesc. Marie va participa la eveniment. Nu pot rezista de a-ţi da această veste bună".

Sybil adăugase un post scriptum uşor ameninţător: "îţi interzic să mă refuzi".

Corespondenţa dintre cele două verişoare fu foarte bogată în săptămânile care urmară, dar în scrisorile lui Sybil nu se pomenea niciodată de Robert.

La Kilmore se pregătea nunta lui Callum cu Morag, care urma să fie celebrată după strângerea recoltei. Intrarea lui Morag în familie nu urma să producă mari schimbări. Mary MacLaren pierdea o fiică, dar îşi găsea imediat alta.

Elaine se duse la Londra la începutul lui octombrie. Sybil o aştepta pe peronul gării. Se aruncară una în braţele celeilalte.

- Parcă a trecut o veşnicie! exclamă Sybil. Mai avem trei zile până la ceremonie, trei zile de agitaţie! Din fericire, unchiul Jameson s-a pus la dispoziţia mea. Mama nu se mai poate lipsi de el. îl consultă pentru orice fleac!

- Si Jack ce rol are în toate astea? o întrebă Elaine zâmbind cu indulgenţă.

- S-a dus în Irlanda, să le ia pe mama şi sora lui.

în taxi vorbiră despre toaletele pe care le vor purta.

- Mama e cea care ţi-a ales rochia, spuse Sybil foarte emoţionată. îţi va plăcea culoarea. Sunt nişte nuanţe

stinse, aşa cum îţi plac ţie.

- Si.... Marie? îndrăzni să întrebe Elaine

- Vor veni mâine cu avionul.

Inima lui Elaine începu să bată neregulat în piept.

- "Vor veni"? repetă ea tremurând uşor.

- E însoţită de Robert, spuse Sybil cu prefăcută nepăsare. Nu ţi-am scris? Au treabă la Londra. Sper să-şi găsească ceva timp între două întâlniri, ca să asiste la nunta mea.

Sybil flecărea vrute şi nevrute, dar din toată sporovăiala ei, Elaine nu reţinuse decât un singur cuvânt: "Robert". Venea la nunta lui Sybil. Se vor revedea... Fu cuprinsă brusc de o dorinţă de a cânta, dorinţă pe care şi-o stăpâni cu greu. Se simţea în culmea fericirii şi plutea uşoară pe un nor roz. în acea stare de spirit coborî din maşina care oprise în faţa unei case frumoase în stil victorian din cartierul londonez Chelsea.

- Elaine! exclamă vocea radioasă a mătuşii Valerie. Arăţi foarte bine, draga mea, poate că un pic cam slabă. Bănuiesc că de vină e munca la câmp, nu-i aşa? Cum se simte scumpa ta mamă?

- Mai bine, mult mai bine. E încântată că-şi însoară băiatul luna viitoare.

- Da, m-a anunţat şi pe mine în ultima scrisoare. Din păcate, n-o să pot participa şi eu, dar o să vin să vă fac o vizită la primăvară. Sybil o să fie în Germania, unde a fost trimis Jack. Nu se vor întoarce decât la vară, îi explică ea cu uşoară părere de rău.

Aparent, Valerie nu se schimbase. Era la fel de

elegantă şi rafinată, dar din când în când se putea observa într-un zâmbet sau o privire o afecţiune reală faţă de fiica ei, pe care o respinsese atât de multă vreme. Atunci când Elaine o văzu alături de Jameson Chator, înţelese că transformarea ei era mult mai profundă. Valerie vorbea fără nicio reţinere despre viitorul "copiilor" şi părea să se fi resemnat până la urmă cu ideea că nu mai era chiar atât de tânără. Părea mai liniştită, asta era de necontestat. Nu-i mai rămânea decât să se mărite
cu Jameson ca să fie pe deplin fericită, îşi spuse Elaine, înveselită.

Marie ajunse a doua zi dimineaţă şi fu întâmpinată la aeroport de Sybil şi Jameson. Elaine refuzase să facă parte din comitetul de primire.

- Scumpa mea! exclamă Marie atunci când se îmbrăţişară în salonul casei din Chelsea. Sybil l-a forţat pe Robert să-i promită că va asista la ceremonie.

Făcu un pas înapoi şi se uită cu atenţie la faţa lui Elaine.

- Ce palidă eşti! spuse ea cu părere de rău. Probabil te-ai consumat excesiv la căpătâiul mamei tale! Mă bucur atât de mult să te revăd!

Prezenţa tonică a lui Marie încălzi atmosfera din casă. Ziua de dinaintea nunţii trecu cu o viteză fulgerătoare. Jack veni să ia masa la logodnica lui împreună cu mama şi sora lui şi după-amiaza, Marie şi Elaine se retraseră pentru o ultimă probă la rochia de domnişoară de onoare.

Marie devie intenţionat discuţia spre persoana lui Robert.

- Se află la Londra pentru a rezolva problema succesiunii lui Gray Linton. Era un om bogat şi a lăsat moştenire o mare parte a averii lui lucrărilor de cercetare şi pentru crearea unei fundaţii undeva, în Scoţia. Si-a întocmit testamentul în acest sens încă de când s-a internat în clinica doctorului Fiedler. în plus, a menţionat că Robert trebuie să fie numit în fruntea acestei fundaţii.

- Si a fost de acord?

- Stii foarte bine că da, spuse Marie pe un ton convins.

Obrajii lui Elaine se îmbujorară.

- Pentru că niciodată munţii Elveţiei nu vor putea să înlocuiască în inima lui Scoţia! Folosiţi inteligent, banii aceia reprezintă un lucru minunat! suspină Marie. Dar asta nu e tot. Robert va avea nevoie de colaborator şi colaboratoare, ca să pună pe picioare o asemenea instituţie.

Elaine se foi pe bancheta taxiului care mergea cu o viteză ameţitoare.

- Va accepta oare serviciile mele? spuse ea în şoaptă.

- Propune-i! o încurajă Marie.

în noaptea aceea, Elaine nu închise deloc ochii, atât de mult o tulburaseră veştile aduse de Marie. în semiîntunericul din cameră, se răsucea pe toate părţile în patul ei moale. Lângă ea, Sybil respira regulat, fiind epuizată după ziua aceea istovitoare.

Sybil însă fu aceea care o trezi pe verişoara ei, sărutând-o zgomotos pe obraz.

Marie veni repede să le ajute să se îmbrace şi Valerie

se ocupă de buchete. Atunci când părăsiră cartierul Chelsea, soarele care până atunci fusese acoperit de nori plumburii, binevoi să strălucească în sfârşit.

Sybil se aruncă în braţele mamei sale.

- Sunt atât de fericită! Sunt atât de fericită! fredona ea mereu sub privirile fals severe ale lui Valerie, care încerca să-şi ascundă emoţia şi lacrimile cu demnitate.

Biserica i se păru plină lui Elaine atunci când intră ea, împreună cu Sybil şi Jameson. Ceremonia fu simplă şi emoţionantă.

Robert bea şampanie în compania lui Marie şi Jameson atunci când ea îl zări la petrecere. Imediat ce o văzu, trăsăturile tânărului fură luminate de un zâmbet. Era ca şi cum toate acele luni în care trăiseră despărţiţi nu existaseră şi Elaine îşi croi drum prin mulţime ca să ajungă la el.

- Ar fi trebuit să ne întâlnim în Scoţia! glumi el. Am ratat ocazia!

Ceva anume din vocea lui o făcu să se înfioare de fericire pe
Elaine.

O căldură ciudată îi îmbujoră obrajii când auzi acea voce pe care credea că o cunoaşte... Simţi imediat că el nu putea să refuze s-o angajeze la clinica pe care urma s-o înfiinţeze.

Sybil o monopoliză pe domnişoara ei de onoare până în ultima clipă.

Numai după ce maşina care trebuia să-i ducă pe tinerii miri în călătorie de nuntă dispăru în noapte putu Elaine să

se gândească puţin şi la ea.

Petrecerea avea loc într-o casă luxoasă care aparţinuse mamei lui Jameson Chator. Marele salon fusese eliberat de mobilele scumpe pentru a fi instalat un mic podium pe care cânta o orchestră. Gâfâind puţin după primul lor vals, Robert şi Elaine se opriră lângă bufet ca să bea ceva răcoritor.

- Trebuie să-ţi vorbesc, îi spuse el brusc, punându-şi paharul pe o masă. Du-te şi ia-ţi pardesiul. în grădină putem discuta în linişte.

Elaine îl ascultă.

- în legătură cu testamentul lui Gray? îl întrebă ea peste cinci minute.

- Parţial da, spuse medicul.

Inima tinerei începu să-i bată nebuneşte în piept.

- Am fost un prost atunci când am crezut că modurile noastre de viaţă sunt incompatibile, spuse el cu o voce răguşită de emoţie.

- N-am uitat fraza asta scurtă, şopti Elaine.

- Da, ar fi fost mai bine să-ţi spun că te iubesc, în loc să mă leg de statutul tău social.

- "Statutul meu social"? se minună Elaine.

- Bineînţeles! spuse Robert, exaltat. Dat fiind că erai verişoara lui Sybil, am crezut că eşti una din acele moştenitoare bogate.....

- Robert! i-o reteză Elaine cu o bucurie abia stăpânită. Eram numai ruda săracă a ei şi nimic mai mult!

- Asta am aflat abia după aceea, de la Marie, îi mărturisi el şoptit. Ce dobitoc am fost! exclamă el cu ciudă.

Mâinile lui puternice o prinseră pe Elaine de umeri şi o traseră spre el.

- Bănuiam eu că nimic nu ne va putea despărţi! Acum ştiu cu precizie. Te iubesc, Elaine. Am nevoie de tine. Fără tine, viaţa n-are niciun haz. Te rog, spune-mi că

Buzele lui Elaine tremurau atunci când şoptiră cu greutate:

- Te iubesc, Robert. Te iubesc încă din prima zi când te-am văzut.

Gura lui se lipi pătimaş de a ei şi Elaine se lăsă în voia unui vârtej de emoţii ameţitoare. Buzele lui Robert îi acopereau cu o ploaie de săruturi gâtul şi părul. Ea se smulse din braţele lui musculoase.

- Aşadar, accepţi? îndrăzni ea să spună aproape în şoaptă.

- Ce să accept?

- Serviciile mele. Aş vrea să fac parte din echipa ta.

- Oh! făcu Robert, prefăcându-se dezamăgit. Ăsta e motivul pentru care te-ai grăbit să-mi ieşi înainte în salon?

- Stii bine că nu, şopti ea, roşie la faţă.

- Ei bine, iubirea mea, nu vrei să fii mai explicită? Preferi să-ţi dezvălui mai întâi ce gândesc eu? Bine. Află că n-am intenţia să mă stabilesc în Scoţia.

- Nu? îngăimă ea.

- Nu! spuse Robert fără milă.

- Dar....

- Niciun dar. Crezi că pot să-l părăsesc pe prietenul meu Fiedler de azi pe mâine? Trebuie să asigur continuitatea până când îmi găseşte un înlocuitor, aşa că o să te duc

înapoi în Elveţia, dulcica mea.

- în vila ta.... şopti Elaine în culmea fericirii

- Da, în vila mea, dacă ideea unei nunţi rustice nu-ţi displace prea mult, iubirea mea! încheie medicul sărutând-o cu patimă.

Sfârşit